

Best Seller
peste 15 milioane de
exemplare vândute

David Wilkerson

misiunea unui om
în jungla de asfalt

Crucea și Pumnalul

CRUCEA ȘI PUMNALUL

David Wilkerson

DE LA DELICVENȚĂ LA ELIBERARE

„Doamne drag, sînt cel mai mizerabil păcătos din New York. Nu cred că mă vrei. Dar dacă mă vrei, iată-mă, sînt al Tău”.

În timp ce Nicky vorbea, peste încăpere s-a lăsat tăcerea.
Se mărturisea un miracol...

Sotiei mele, Gwen

CAPITOLUL 1

Toată această ciudată aventură a început într-o noapte, tîrziu, în timp ce mă pregăteam să întorc o pagină a revistei *Life*.

La prima vedere părea să nu fie nimic pe pagină care să mă intereseze. Cuprindea o relatare a unui proces ce se desfășura la New York, la 350 de mile depărtare. Nu am fost niciodată la New York și nici n-aș fi dorit să mă duc, poate doar ca să văd Statuia Libertății.

Tocmai întorceam pagina, cînd privirea mi-a fost atrasă de una din fețele din imagine. Un băiat. Unul din cei șapte băieți implicați într-un proces de crimă. Fotograful a surprins o privire atît de plină de tulburare, de ură și de disperare, încît am dat pagina înapoi ca să privesc mai îndeaproape. Și, în timp ce priveam la fața băiatului, am început să plîng.

„Oare ce se întîmplă cu mine?” - am spus cu glas tare, ștergîndu-mi o lacrimă. M-am uitat la fotografie cu mai multă atenție. Toți băieții erau adolescenți. Niște băiețandri, aparținînd unei bande numită Dragonii. Sub fotografia lor scria cum au atacat și omorît un tînar de cincisprezece ani, infirm în urma unei poliomielite, pe care-l chema Michael Farmer. Cei șapte băieți l-au străpuns pe Michael de șapte ori cu cuțitele în spate și apoi l-au bătut peste cap cu centuri militare. După aceea, au părăsit locul crimei, ștergîndu-și de propriul lor pâr sîngele victimei și spunînd: „Bine l-am mai găurit”.

Povestea m-a revoltat. Mi-a întors stomacul pe dos. În micul nostru orașel de munte, astfel de lucruri, chiar cu îngăduință privite, păreau de necrezut.

De aceea am fost surprins de un gînd matur care a apărut brusc în mintea mea, ca și cum ar fi venit de altundeva:

Du-te la New York și ajută-i pe acești băieți.

Am rîs la gîndul ăsta. Eu să mă duc la New York? Un predicator de țară să dea buzna într-o situație despre care nu știa nimic?

Du-te la New York și ajută-i pe acești băieți. Gîndul era tot acolo, mai viu ca oricînd, aparent complet independent de restul sentimentelor și ideilor mele.

„Aș fi un prost dacă aș urma un asemenea gînd. Nu știu nimic despre astfel de băieți. Și nici nu vreau să știu nimic”.

Nici un folos. Ideea stăruia: trebuia să plec la New York și, mai mult, trebuia să plec imediat, în timp ce procesul era încă în curs de desfășurare.

Pentru a se înțelege ce abandonare totală însemna o asemenea idee pentru mine, este necesar să se știe că, pînă în momentul în care am dat înapoi pagina revistei, viața mea a fost total lipsită de neprevăzut. Lipsită de neprevăzut, dar multumitoare. Mica biserică de munte din Philipsburg, Pennsylvania, în care slujeam, creștea încet, dar constant. Aveam o clădire nouă, o casă parohială nouă și fonduri pentru activități misionare în creștere. Aveam o oarecare mulțumire în această creștere lentă, deoarece, cu patru ani în urmă, cînd împreună cu soția mea Gwen am venit la Philipsburg ca претенди la amvonul gol, biserica nu avea nici măcar o clădire proprie. Grupul credincioșilor, care avea pe atunci cincizeci de membri, se aduna într-o casă particulară, folosind parterul ca locaș de adunare și etajul drept parohie.

Cînd Comitetul de conducere ne-a arătat clădirea, mi-aduc aminte că unul din tocurile soției mele a intrat în podeaua așa-zisei parohii.

„Ar trebui făcute unele reparații”, a recunoscut una din femeile bisericii, o doamnă plină de vervă, îmbrăcată

într-o rochie de bumbac cu imprimeuri. Îmi amintesc că am observat pe mâinile ei mici crăpături pline cu pământ, de la munca din fermă. „Vă lăsăm să vă uitați și mai departe”.

Și astfel, Gwen și-a continuat singură inspectarea celui de-al doilea nivel. Îmi dădeam seama, după felul în care închidea ușile, că nu era fericită. Lovitura cea mai puternică a primit-o în momentul în care a deschis un sertar de la bucătărie. Când am auzit-o țipînd, am urcat scările în fugă. Mișunau de colo-colo vreo șapte-opt gîndaci de bucătărie, negri, mari și grași.

Gwen a trîntit sertarul la loc.

„O, Dave, nu m-am putut stăpîni!” - a început ea să plîngă.

Și, fără să aștepte să-i răspund, a luat-o la fugă pe scări în jos, tropăind zgomotos cu tocurile ei înalte. M-am scuzat în grabă în fața Comitetului și m-am dus după Gwen pînă la hotel - singurul hotel din Philipsburg - unde am găsit-o așteptîndu-mă împreună cu fetița.

„Îmi pare rău, iubitele, a spus Gwen. Sînt niște oameni foarte drăguți, dar mor de frică atunci cînd văd gîndaci de bucătărie”.

Împachetase deja toate lucrurile. Era clar că, în ce o privea, Philipsburg, Pennsylvania, trebuia să-și caute alt pretendent la amvon.

Dar lucrurile nu s-au întîmplat așa. Nu puteam pleca înainte de lăsarea serii, întrucît eram programat să predic la serviciul de duminică seara. Nu-mi aduc aminte dacă a fost sau nu o predică bună. Totuși, ceva părea să-i fi atins pe cei cincizeci de oameni din casa ce ținea loc de biserică. Cîțiva dintre fermierii cu mâini aspre, care stăteau în fața mea, își suflau nasurile în batiste. Mi-am încheiat predica, iar în mintea mea goneam deja cu mașina printre dealuri, departe de Philipsburg, cînd, pe neașteptate, un domn bătrîn s-a ridicat în picioare și a spus:

„Reverend Wilkerson, vreți să rămîneți păstorul nostru?”

Era un lucru foarte neobișnuit ca cineva să se ridice în timpul serviciului și să vorbească, astfel încît toată lumea a fost luată prin surprindere, inclusiv eu și soția mea. Oamenii din această mică adunare, membri ai bisericii „Assembly of God” (Adunarea lui Dumnezeu), au încercat să-și aleagă un păstor, dintre mai mulți candidați. Erau în impas de cîteva săptămîni, iar acum, bătrînul domn Meyer a luat problema în mîna lui și m-a invitat din sală să le fiu păstor. Și, în loc să stîrnească spiritele, s-a pomenit înconjurat de capete și voci aprobatoare.

„Duceți-vă afară și discutați cu soția dumneavoastră, a spus domnul Meyer. Noi vă vom susține de aici”.

Afară, în întunericul din mașină, Gwen era tăcută. Debbie adormise în coșul ei de pe bancheta din spate. Valiza noastră era sprijinită de coș, pregătită de plecare. În tăcerea soției mele era un protest mocnit împotriva gîndacilor de bucătărie.

„Avem nevoie de ajutor, Gwen, am spus la repezeală. Cred că ar trebui să ne rugăm”.

„Roagă-te pentru gîndaci!” - a spus Gwen în șoaptă.

„Bine. Pentru asta am să mă rog”.

Mi-am plecat capul. Acolo, în întuneric, lîngă mica biserică, am experimentat acel gen special de rugăciune în care vrei să afli voia Domnului cerînd un semn. Se numește „punînd o ‘lînă’ înaintea Domnului”, pentru că, atunci cînd Ghedeon a vrut să afle voia Domnului cu privire la el, a cerut să se facă semnul dorit pe lînă. A pus lîna unui miel pe pămînt și i-a cerut Domnului să acopere cu rouă locul de jur împrejurul lînii, iar lîna să rămînă uscată. Dimineața, iarba era umedă de rouă, iar lîna lui Ghedeon era uscată: Domnul i-a dat un semn.

„Doamne, am spus cu glas tare, doresc să pun o ‘lînă’ înaintea Ta, acum. Sîntem aici gata să facem voia Ta, dacă

vom afla care este ea. Doamne, dacă dorești ca noi să rămînem aici în Philipsburg, Te rugăm să ne-o spui făcînd Comitetul să ne voteze în unanimitate. Și fă-i să hotărască singuri să doteze casa parohială cu un frigider modest, cu o sobă...”

„Și, Doamne, a spus Gwen întrerupîndu-mă, pentru că tocmai atunci s-a deschis ușa bisericii și Comitetul se îndrepta spre noi, fă-i să se ofere singuri să ne scape de gîndaci!”

Toată adunarea a ieșit afară în urma Comitetului și s-a strîns în jurul mașinii lîngă care stăteam acum eu cu Gwen. Domnul Meyer și-a dres glasul. În timp ce vorbea, Gwen îmi strîngea mîna în întuneric.

„Reverend și doamnă Wilkerson”, a spus el. Apoi a făcut o pauză și a început din nou. „Frate David. Soră Gwen. Am votat și toată lumea a fost de acord să fii noul nostru păstor. Sută la sută. Dacă te hotărăști să rămîi, o să reparăm casa parohială, o s-o dotăm cu o sobă și cu alte lucruri, iar sora Williams va face fumizarea”.

„Ca să scăpăm de gîndaci”, a adăugat doamna Williams, adresîndu-se soției mele.

În lumina care cădea pe gazon prin ușa deschisă a bisericii, am putut vedea că Gwen plîngea. Mai tîrziu, la hotel, după ce am terminat de strîns mîinile tuturor din jurul nostru, Gwen a spus că este foarte fericită.

Și am fost fericiți în Philipsburg. Viața de predicator de provincie îmi venea de minune. Cei mai mulți dintre membrii bisericii erau fie fermieri, fie mineri, cinstiți, temători de Dumnezeu și generoși. Aduceau zeciuală din conserve, ouă, unt, lapte și carne. Erau oameni creativi, fericiți, pe care nu puteai decît să-i admiri și de la care aveai ce învăța.

Cam pe la sfîrșitul primului an de păstorire am

cumpărat un teren vechi de baseball, la o margine de oraș, unde Lou Gehrig, un sportiv cu renume, a jucat odată. Îmi amintesc că în ziua în care stăteam pe locul jucătorului principal din ofensivă și mă uitam la terenul din jurul casei, l-am rugat pe Domnul să ne construiască o biserică, cu piatra de temelie chiar pe locul celui jucător și cu amvonul pe locul jucătorului principal din defensivă.

Am construit casa parohială la un pas de biserică și, atîta timp cît Gwen a fost stăpîna casei, nici un parazit n-a avut vreo șansă de supraviețuire. Era o casă mică, drăguță, vopsită în roz, cu cinci camere și verandă, cu vedere spre dealuri, într-o parte și spre crucea albă a bisericii, în cealaltă parte.

Gwen și cu mine am muncit din greu în Philipsburg și am avut un anume succes. În seara Anului Nou din 1958 eram 250 de oameni în parohie, inclusiv Bonnie, noua noastră fetiță.

Dar eu nu aveam liniște. Începusem să am un fel de nemulțumire spirituală, care nu putea fi satisfăcută doar privind la noua clădire a bisericii, construită în vîrfurile dealului pe cinci pogoane de pămînt, sau la bugetul mereu crescînd pentru activitățile misionare, sau la mulțimea din scaunele bisericii. Îmi amintesc cu exactitate noaptea în care am recunoscut lucrul acesta, așa cum oamenii își amintesc evenimentele importante ale vieții lor. Era 9 februarie 1958. În noaptea aceea hotărîsem să-mi vînd televizorul.

Era tîrziu, Gwen și copiii dormeau, iar eu stăteam în fața televizorului urmărind programul. Era un spectacol cu un dans banal în care un grup de fete, foarte sumar îmbrăcate, treceau în pași de dans dintr-o parte într-alta a scenei. Mi-aduc aminte cît de plictisitor mi s-a părut totul dintr-o dată.

„Începi să îmbătrînești, David“, mi-am spus în sinea

mea.

Cu toate strădaniile mele, nu-mi puteam scoate din cap o poveste răsuflată - care o fi aceea? - despre o fată al cărei destin pe scenă ar fi trebuit să fie pasionant pentru orice privitor.

M-am ridicat și am învîrtit butonul, urmărind cum tinerele fete dispăreau într-un punct mic din centrul ecranului. Am ieșit din sufragerie, m-am dus în biroul meu și m-am așezat în scaunul rotativ din piele maro.

„Cît timp pierd în fața micului ecran în fiecare noapte? - m-am gîndit în sinea mea. Cel puțin două ore. Doamne, ce s-ar întîmpla dacă aș vinde televizorul și mi-aș petrece acest timp în rugăciune?” Oricum, eram singurul din familie care mă uitam la televizor.

Ce s-ar întîmpla dacă aș sta în rugăciune în fiecare noapte? Ideea era captivantă. Înlocuiește cu rugăciune statul în fața televizorului și vezi ce se întîmplă.

Imediat m-am gîndit la obiecțiile ce pot apărea împotriva unei asemenea idei. Noaptea eram obosit. Aveam nevoie de relaxare după munca de peste zi. Televizorul face parte din cultura noastră și nu este bine pentru un pastor să se rupă de lucrurile pe care le văd oamenii și despre care discută între ei.

M-am ridicat de pe scaun, am stins luminile și m-am dus la fereastră privind dealurile scăldate în lumina lunii. Atunci am pus o altă 'lîă' înaintea Domnului, una care urma să-mi schimbe tot cursul vieții. Și nu mi-a fost ușor să o fac, pentru că nu doream din toată inima să renunț la televizor.

„Isuse, am început, am nevoie de ajutor în luarea acestei decizii, de aceea, iată ce Te rog. O să dau un anunț la ziar pentru vînzarea televizorului. Dacă ideea aceasta este după voia Ta, trimite-mi imediat un cumpărător. Trimite-mi-l după o oră... după o jumătate de oră... de la apariția ziarelor pe stradă”.

A doua zi dimineața i-am povestit soției despre hotărîrea mea, dar n-a părut impresionată. „O jumătate de oră! - a spus ea. Dave Wilkerson, asta sună ca și cum n-ai dori să ai acest timp de rugăciune”.

Gwen a înțeles problema din mine, dar oricum, eu am dat anunțul la ziar. A fost o scenă distractivă în sufrageria noastră după ce a apărut ziarul. Eu ședeam pe canapea, iar în fața mea televizorul și Gwen cu copiii mă priveau așteptînd să vadă ce urmează. Ochii mei erau pironiți pe ceasul deșteptător de lângă telefon.

Trecuseră douăzeci și nouă de minute din momentul apariției ziarelor pe stradă.

„Gwen, am spus, se pare că ai avut dreptate. Cred că nu va trebui să ...”

Telefonul a început să sune.

L-am ridicat încet, cu ochii țintă la Gwen.

„Aveți un aparat TV de vînzare?” - a întrebat o voce de bărbat.

„Exact. Un RCA în stare bună. Diagonala de 48 cm, doi ani vechime”.

„Cît doriți pe el?”

„O sută de dolari”, am spus repede. Nu mă gîndisem cît să cer pe el.

„Îl cumpăr”, a spus omul cît se poate de simplu.

„Nici măcar nu doriți să vă uitați la el?”

„Nu. Să fie împachetat pînă într-un sfert de oră. Vin cu banii”.

Din acel moment viața mea n-a mai fost aceeași. De atunci, în fiecare miez de noapte, în loc să schimb canalele televizorului, intram în biroul meu, închideam ușa și începeam să mă rog. La început, timpul părea să se scurgă foarte încet, lucru care a început să mă agite. Apoi am învățat cum să fac studiul biblic sistematic, parte din

timpul meu de rugăciune. Înainte nu obișnuiam să citesc și să recitesc Scriptura și mai ales pasajele ei aride. Apoi am învățat cât este de important să faci un echilibru între rugăciunea de cerere și rugăciunea de laudă. Este minunat să petreci o oră întreagă mulțumind Domnului. Îți dă o nouă perspectivă asupra întregii tale vieți.

Într-una din aceste nopți de rugăciune am pus mîna pe revista *Life*.

Am fost neobișnuit de agitat întreaga noapte. Eram singur în casă; Gwen era cu copiii la Pittsburgh, în vizită la bunici. Am stat mult timp în rugăciune. M-am simțit extraordinar de aproape de Dumnezeu și, totuși, din motive ce nu le-am putut înțelege, am simțit o tristețe adîncă și apăsătoare. M-a cuprins dintr-o dată și mă întrebam ce putea să însemne. M-am ridicat și am aprins lumina în birou. Eram tulburat ca și cînd aș fi primit niște porunci greu de înțeles.

„Ce vrei să-mi spui, Doamne?”

Mă plimbam prin birou căutînd să înțeleg ce mi se întîmplă. Pe biroul meu era un exemplar din *Life*. M-am întins după el și eram gata să-l iau, dar m-am răzgîndit. Nu, nu voiam să cad în capcană: să citesc revista în timp ce ar fi trebuit să mă rog.

Am continuat să mă plimb prin birou și, de fiecare dată cînd mă apropiam de masa mea de lucru, atenția îmi era îndreptată asupra revistei.

„Doamne, dorești ca eu să văd ceva în revistă?” - am spus cu glas tare, vocea mea răsunînd straniu în tăcerea din casă.

M-am așezat în scaunul rotativ din piele maro, inima îmi bătea puternic, ca și cum aș fi fost pe punctul de a face un lucru ce depășea capacitatea mea de înțelegere și am deschis revista. O secundă mai tîrziu priveam fotografia celor șapte băieți, iar lacrimile-mi șiroiau pe obraji.

Seara următoare era miercuri și aveam întâlnirea de rugăciune la biserică. M-am hotărât să vorbesc adunării despre experiența din timpul meu de rugăciune de la 12 la 2 și despre ciudata sugestie care se desprindea din ea.

Seara de miercuri s-a arătat a fi o seară de iarnă geroasă și plină de zăpadă. N-au venit mulți oameni; fermierii s-au temut probabil să nu fie prinși de viscol în oraș. Chiar și duzina de perechi care au venit din oraș, au ocupat locurile din spate, lucru care este totdeauna un semn rău pentru un predicator; asta înseamnă că se va adresa unei adunări „reci”.

Nici măcar nu am încercat să predic. M-am ridicat și i-am chemat pe toți să vină mai aproape „pentru că am să vă arăt ceva”. Am deschis revista *Life* și am ținut-o deschisă în fața lor, ca să poată vedea.

„Uitați-vă bine la chipurile acestor băieți”, le-am spus. Și apoi le-am povestit cum am izbucnit în lacrimi și cum am primit comanda clară să mă duc la New York, să încerc să-i ajut pe acești băieți. Enoriașii mei mă priveau înlemniți. N-am reușit să ajung la inima lor și înțelegeam de ce. Instinctul natural al oricui n-ar fi dat naștere decât la aversiune pentru astfel de băieți și nicidecum la simpatie. Și-apoi, nici chiar eu nu-mi înțelegeam propria mea reacție.

Atunci s-a întâmplat un lucru uimitor. Am spus adunării că doresc să plec la New York, dar nu am bani. În ciuda faptului că erau atât de puțini prezenți și în ciuda faptului că n-au înțeles ce doream să fac, enoriașii mei au înaintat unul câte unul, aducându-și fiecare darul de bunăvoie. Oferta s-a ridicat la 75 de dolari, cam cât mi-ar fi trebuit pînă la New York și înapoi cu mașina.

Joi eram gata de plecare. I-am telefonat soției și i-am explicat - mă tem că fără succes - ce doream să fac.

„Chiar crezi că Duhul Sfînt este cel care te mîină?” - a întrebat Gwen.

„Da, iubita mea”.

„Atunci ai grijă să-ți iei niște șosete călduroase”.

Joi dimineata, devreme, m-am urcat în mașină împreună cu Miles Hoover îndrumătorul tinerilor din biserică și am scos mașina pe aleea din fața garajului. Nu ne-a condus nimeni, un alt semn al totalei lipse de entuziasm care însoțea călătoria noastră. Iar această lipsă era din ambele părți. Continuam să mă întreb pentru ce mă duceam la New York, purtând cu mine o pagină ruptă din *Life*. Continuam să mă întreb de ce fețele acestor băieți mă făceau să plîng ori de cîte ori mă uitam la ele.

„Mi-e teamă Miles”, am mărturisit în final, în timp ce goneam pe șoseaua națională a statului Pennsylvania.

„Teamă?”

„Că s-ar putea să fac o nebunie. Aș fi dorit să existe o modalitate prin care să capăt certitudinea că aceasta este călăuzirea Domnului și nu o aiureală de-a mea”.

O vreme am condus în tăcere.

„Miles?”

„Hm...”

Priveam drept înainte, din cauza stînjeneții. „Aș vrea să faci ceva. Ia-ți Biblia, deschide-o la-ntîmplare și citește primul verset pe care pui degetul”.

Miles s-a uitat la mine ca și cum m-ar fi acuzat că practic vreun ritual superstițios, dar a făcut ce i-am cerut. S-a întins pînă la bancheta din spate și și-a luat Biblia. L-am văzut cu coada ochiului cum și-a închis ochii, și-a dat capul pe spate, a deschis cartea și a pus degetul cu hotărîre într-un loc pe pagină.

Apoi a citit pentru el și l-am văzut întorcînd capul spre mine fără să vorbească.

„Ei, bine”, am zis eu.

Erau versetele 5 și 6 din Psalmul 126. „Cei ce

seamănă cu lacrimi, vor secera cu cîntări de veselie. Cel ce umblă plîngînd, cînd aruncă sămînta, se întoarce cu veselie cînd își strînge snopii”.

Am fost puternic încurajați de aceste versete, în drumul nostru spre New York. Și era un lucru bun, pentru că, multă, multă vreme nu aveam să mai primim altă încurajare.

CAPITOLUL 2

Am ajuns la periferia New York-ului, pe ruta 46, care face legătura între șoseaua principală din New Jersey și podul George Washington. Din nou logica ne crea dificultăți. Ce voi face după ce voi ajunge la celălalt capăt al podului? Nu știam.

Aveam nevoie de benzină, așa că am tras mașina lîngă o stație de benzină, nu departe de pod. În timp ce Miles a rămas la mașină, am luat fila cu articolul din *Life*, am intrat într-o cabină telefonică și am sunat la procurorul Attorney care era pomenit în articol. Cînd, în sfîrșit, am luat legătura cu biroul lui, m-am străduit să fac impresia unui pastor vrednic de misiunea divină ce i s-a încredințat. Secretarul procurorului n-a fost impresionat.

„Procurorul Attorney nu acceptă nici o intervenție în acest caz. Bună ziua domnule”.

Și a închis.

Am ieșit din cabină și am rămas un moment în spatele unei piramide de cutii cu ulei, încercînd să-mi recapăt sentimentul că sînt în misiune. Eram la 350 de mile de casă și orizontul începea să se întunece. M-a apucat oboseala, descurajarea și o ușoară teamă. Mă

simțeam singur. Stînd în lumina slabă a neonului stației de benzină, călăuzirea pe care am primit-o în siguranța biroului din parohia mea de la munte nu mai părea atît de convingătoare, avînd deja experiența genului de eșec la care trebuie să mă aștept.

„Hei, David, mă strigă Miles. Blocăm ieșirea!”

Am ieșit pe autostradă. Brusc ne-am trezit blocați într-un trafic intens: n-am fi putut întoarce în nici o parte. N-am văzut niciodată atîtea mașini, toate grăbite. Treceau pe lîngă mine și mă claxonau: aerul șuiera zgomotos cînd camioanele mă depășeau cu viteză.

Ce priveliște era podul! Un rîu de lumini roșii pe partea dreaptă - luminile din spate ale mașinilor din fața noastră - și luminile orbitoare ale celor ce veneau din sens invers, iar linia orizontului se contura din noapte înaintea noastră. Mi-am dat seama, dintr-o dată, cît de provincial eram.

„Ce facem acum?” - l-am întrebat pe Miles la capătul podului, unde o duzină de indicatoare verzi ne arătau drumul pe autostrăzi ale căror nume nu însemnau nimic pentru noi.

„Cînd nu știi încotro s-o iei, a spus Miles, urmărești mașina din față”.

Am observat că mașina din fața noastră mergea în zona de nord a Manhattan-ului. Am făcut și noi la fel.

„Uite! - a spus Miles după ce am trecut printre două lumini roșii și aproape am lovit un polițist care se uita după noi, scuturînd din cap supărat. Uite un nume pe care-l știu: Broadway!”

Numele familiar al străzii era ca o față cunoscută de acasă într-o aglomerație ciudată. Am mers pe Broadway urmărind numerele, care descreșteau de la 200 la 50, după care ne-am pomenit în Times Square. În timp ce Miles citea reclamele: „Naked Secrets” (Secrete fără perdea), „Loveless Love” (Dragoste fără dragoste), „Teen-age Girl

of the Night" (Adolescenta din noapte), „Shame" (Rușine), ne-am amintit de liniștea serilor din Philipsburg. Pe firma unui teatru scria cu litere mari, albe: „For Adults Only" (Numai pentru adulți), iar dedesubt, un om în uniformă roșie făcea ordine unei mulțimi agitate, împingînd copiii afară din rînd.

Cîteva blocuri mai încolo am dat de magazinele „Macy" și „Gimbels". Inima mi-a săltat de bucurie la vederea lor. În sfîrșit vedeam nume cunoscute mie. Gwen făcea comenzi la aceste magazine: șosetele călduroase, pe care m-a făcut să-i promit c-o să le port, cred că le-a comandat la „Gimbels". Voiam să rămîn aproape de aceste magazine.

„Să căutăm un hotel prin preajmă", i-am propus lui Miles.

Peste drum era hotelul Martinique; l-am ales pe acesta. Mai rămînea de rezolvat parcare mașinii. Era un loc de parcare peste drum de hotel, dar, cînd paznicul mi-a cerut doi dolari pe noapte, m-am întors repede înapoi în stradă.

„Asta numai pentru că nu sîntem din oraș, i-am spus lui Miles, în timp ce conduceam cu o viteză pe care o speram plină de indignare. Aștia cred că-și pot permite orice dacă nu sîntem din New York".

O jumătate de oră mai tîrziu eram înapoi la locul de parcare. „Bine. Ai cîștigat!" - i-am spus omului, dar el nici nu mi-a zîmbit măcar. Apoi, peste cîteva minute, eram deja în camera noastră, la etajul al doisprezecelea al hotelului Martinique. Am stat la fereastră multă vreme privind oamenii și mașinile de jos. Din cînd în cînd, cîte o rafală de vînt purta nori de gunoaie și ziare după colțul clădirii. Peste drum, un grup de cinci adolescenți se înghesuiau în jurul unui foc. Dansau în frig întinzîndu-și mîinile spre flăcări și, fără îndoială, se gîndeau cu ce să-și umple timpul. Mi-am trecut degetele peste pagina din *Life*

pe care o țineam în buzunar și m-am gândit cum, cu câteva luni mai înainte, alți șapte băieți, poate cam ca și cei de jos, se plimbau cu un aer de nemulțumire și plictiseală prin parcul Highbridge.

„Mă duc să mai încerc odată la biroul procurorului Attorney”, i-am spus lui Miles. Spre surprinderea mea încă mai era deschis. Știam că voi fi enervant, dar nu găseam altă cale de a ajunge la acești băieți. Am mai sunat încă de două ori, apoi a treia oară. Am insistat mult pînă să mi se dea niște informații.

„Ascultați, mi s-a răspuns scurt, singura persoană care vă poate da voie să vedeți acești băieți este însuși judecătorul Davidson”.

„Cum pot să-l văd pe judecătorul Davidson?”

Am primit o replică plină de plictiseală: „Va fi la proces mîine dimineață. Strada Tribunalului nr. 100. Și acum, la revedere, domnule pastor. Vă rugăm să nu mai sunați aici. Nu vă putem ajuta”.

Am mai format un număr, de data asta la judecătorul Davidson, însă telefonista mi-a spus că linia este întreruptă. Îi părea rău, nu exista nici o posibilitate de a obține legătura.

Ne-am culcat, dar eu, cel puțin, n-am dormit. Pentru urechile mele neobișnuite cu zgomotul în timpul nopții, fiecare sunet al orașului era plin de amenințări. Mi-am împărțit în mod egal timpul între cugetare - la ce aveam de gând să fac aici - și rugăciune fierbinte de mulțumire, pentru că orice ar fi trebuit să fac, nu puteam rămîne mult timp aici.

În dimineața următoare, nu mult după ora șapte, Miles și cu mine ne-am sculat, ne-am îmbrăcat și am părăsit hotelul. Nu ne-am luat micul dejun. Amîndoi simțeam instinctiv că ne așteptau momente de încercare și am considerat că acest mic post ne va ține pe linia de plutire, atît fizic, cît și mental.

Dacă am fi cunoscut mai bine New York-ul, am fi luat metroul pînă la tribunal. Dar nu-l cunoșteam, așa că am scos mașina din parcare, am cerut indicații pentru a ajunge pe strada Tribunalului și am pornit din nou pe Broadway.

Strada Tribunalului nr. 100 este un mamut, o clădire înspăimîntătoare, unde se adună oameni furioși unii pe alții și care doresc răzbunare. Atrage zilnic sute de oameni care au probleme justificate, dar atrage și curioși, spectatori care cască gura și vin să ia parte - fără pericol - la mîniile altora. În dimineața aceea, era un om deosebit de gălăgios, în sala în care trebuia să fie convocat procesul Michael Farmer.

„Scaunul electric e prea bun pentru ei, a spus el publicului în general. Apoi s-a întors spre gardianul în uniformă, staționat în fața ușii închise: Trebuie să le dați o lecție punk-iștilor. Să fie un exemplu pentru alții!”

Gardianul își agăță degetele mari de centură și îi întoarse spatele omului, ca și cum ar fi știut de mult că acesta era singurul mijloc de apărare împotriva autoprocamațiilor gardieni ai justiției. La ora sosirii noastre - opt și jumătate - erau patruzeci de oameni care așteptau la rînd să intre în sala în care se ținea procesul. Am descoperit mai tîrziu că în sală erau patruzeci și două de locuri pentru spectatori. M-am gîndit deseori că dacă ne-am fi oprit să luăm micul dejun, tot ce mi s-a întîmplat în dimineața aceea de 28 februarie 1958, ar fi luat alt curs.

Am stat la rînd o oră și jumătate, neîndrăznind să-l părăsim, de vreme ce erau alții care așteptau un prilej de a ne lua locul. La un moment dat, cînd un funcționar a trecut pe lîngă rîndul nostru, am arătat spre o ușă mai în față pe coridor.

„Birourile judecătorului Davidson?” - l-am întrebat.

Omul a dat din cap afirmativ.

„Credeți că aş putea să-l văd?”

M-a privit și a-nceput să rîdă. Nu mi-a răspuns, mi-a aruncat doar un mormăit care era pe jumătate dispreț, pe jumătate amuzament și și-a văzut de treabă.

Pe la ora zece, un gardian a deschis ușile sălii de judecată și am intrat pe rînd într-un mic vestibul unde fiecare dintre noi a fost controlat. Ne-am ridicat mîinile; probabil că verificau să nu avem arme.

„Au amenințat viața judecătorului”, a spus omul din fața mea, învîrtindu-se în timp ce i se făcea controlul. „Banda Dragonilor. Au spus că-i vor face de petrecanie în instanță!”

Miles și cu mine am ocupat ultimele două locuri. M-am trezit lîngă omul care spunea că ar trebui să se facă dreptate mai repede. „Băieții ăștia ar trebui să fie morți deja, nu crezi?” - m-a întrebat, încă înainte de a ne așeza, apoi s-a-ntors să pună aceeași întrebare celuiilalt vecin, înainte ca eu să apuc să-i răspund.

Eram surprins de dimensiunile sălii de judecată. Mă așteptam la o sală imensă, cu sute de locuri, dar, probabil că Hollywood-ul mi-a influențat această impresie. În pofida așteptărilor mele, jumătate din încăperea a fost ocupată de personalul curții de judecată, un sfert de reprezentanții presei și doar un mic spațiu, în spatele sălii, era acordat publicului.

Prietenul meu din dreapta mi-a făcut un comentariu sumar asupra procedurilor judecătorești. Un grup destul de mare a intrat în sală pe ușa din spate și am fost informat că erau avocații numiți oficial de către stat pentru acest proces.

„Douăzeci și șapte, a spus prietenul meu. A trebuit să fie numiți oficial. Nimeni n-a vrut să apere lichelele. Pe deasupra n-au nici un ban. Știi, sînt spanioli”.

Nu știam, dar n-am spus nimic.

„Trebuie să declare fiecare că sînt nevinovați. Altfel vor ajunge pe scaunul electric absolut toți. Legea statului

pentru crimă de gradul întâi”.

Apoi au apărut băieții.

Nu știu ce mă așteptam să văd. Probabil bărbați. În definitiv, acesta era un proces de crimă, iar mie nu mi s-a semnalat niciodată că și copiii ar putea comite o crimă. Și totuși, cei din fața mea erau niște copii. Șapte copii aduși de spate, speriați, palizi, cu viețile puse la bătaie într-un proces pentru o crimă comisă cu violență. Fiecare era legat cu cătușe de un gardian, iar mie mi se părea că au ales deliberat niște gardieni neobișnuit de voinici, pentru contrast.

Cei șapte băieți au fost escortați pînă în partea stîngă a sălii, s-au așezat, iar apoi li s-au scos cătușele.

„Așa trebuie să se poarte cu astfel de băieți, a reluat vecinul meu. Parcă nici nu sînt suficient de vigilenți. Doamne, îi urăsc pe băieții ăștia!”

„Dumnezeu pare să fie singurul care nu-i urăște”, i-am răspuns eu.

„Pof...?”

Cineva a izbit cu ciocanul în masă, cerînd cu asprime să se facă liniște, în timp ce lumea din sală s-a ridicat în picioare; venea judecătorul.

Am urmărit cu toții în liniște procedurile judecătorești, cu excepția vecinului meu. Se exprima atît de energic și categoric, încît, de mai multe ori, oamenii s-au întors și s-au uitat la noi. În dimineața aceea, în boxa martorilor era o fată.

„Asta e ‘păpușa’ bandei”, am aflat de la vecinul meu. Cu alte cuvinte: „Asta e tîrfa trupei”.

Fetei i s-a arătat un cuțit și a fost întrebată dacă-l recunoaște. Fata a afirmat că era cuțitul de pe care a șters sînge în noaptea crimei. Le-a luat toată dimineața ca să scoată de la ea această simplă afirmație.

Apoi, brusc, ședința s-a încheiat.

M-a luat prin surprindere - lucru care poate explica măcar în parte ce s-a întâmplat după aceea. N-am avut timp să mă gândesc la ce trebuia să fac.

L-am văzut pe judecătorul Davidson ridicându-se și anunțând că ședința se suspendă. În mintea mea îl vedeam părăsind sala și dispărînd pentru totdeauna. Mi se părea că dacă nu voi sta de vorbă cu el în acel moment, n-o voi mai putea o face niciodată.

„Mă duc să vorbesc cu el”, i-am șoptit lui Miles.

„Nu ești în toate mințile!”

„Dacă nu...” Judecătorul își aranja roba, pregătindu-se să plece. Cu o rugăciune scurtă am apucat Biblia cu mîna dreaptă, sperînd că va fi un indiciu cu privire la slujba mea de păstor. L-am împins pe Miles pe culoar și am fugit înainte.

„Domnule judecător!” - am strigat.

Judecătorul Davidson s-a întors brusc spre mine, supărat și nervos pentru că am încălcat eticheta curții.

„Domnule judecător, vă rog să luați în considerare faptul că sînt pastor și să-mi acordați o audiență!”

Dar, chiar în acel moment, gardienii au fost lîngă mine. Presupun că brutalitățile la care am fost supus după aceea se datorau faptului că viața judecătorului fusese amenințată. Doi dintre ei m-au prins de brațe și m-au îmbrîncit înapoi pe culoar, în timp ce în urma noastră s-a produs agitație și gălăgie în rîndul ziaristilor care se înghesuiau spre ieșire, încercînd să facă fotografii.

Afară în vestibul, gardienii m-au dus în fața a doi bărbați în uniformă.

„Închideți ușile! - a ordonat un polițist. Să nu lăsați pe nimeni să iasă!”

Apoi, întorcîndu-se spre mine: „Bine, domnule. Unde-i pistolul?”

L-am asigurat că nu am nici un pistol. M-au controlat

din nou, ca la intrarea în proces.

„Cine sînteți? Mai e cineva cu dumneavoastră?”

„Miles Hoover. Este liderul nostru de tineret”.

L-au chemat pe Miles lîngă mine. Cred că era distrus, mai mult de supărare și de rușine, decît de teamă.

Cîțiva dintre ziariști au reușit să intre în vestibul în timp ce polițiștii ne interogau. Am arătat poliției actele mele oficiale de la biserică, pentru ca să știe că sînt un pastor de bună credință. Se contraziceau între ei ce acuzații să-mi aducă. Sergentul a spus că va vorbi cu judecătorul Davidson și, în timp ce el a fost plecat, ziariștii ne-au bombardat cu întrebări. De unde sîntem? De ce am făcut ce am făcut. Eram de partea Dragonilor? Am furat actele bisericești sau le-am falsificat?

Sergentul s-a întors spunînd că judecătorul Davidson nu-mi va aduce nici o acuzație și mă vor lăsa să plec, cu condiția să nu mă mai întorc niciodată acolo.

„Nici o grijă, a spus Miles. Nu va reveni”.

M-au escortat pînă pe coridor. Acolo, un semicerc de ziariști mă așteptau cu aparatele pregătite. Unul din ei m-a întrebat:

„Hei, reverend. Ce carte ai în mînă?”

„Biblia mea”.

„Ți-e rușine de ea?”

„Bineînțeles că nu”.

„Nu? Atunci de ce o ascunzi? Ridic-o s-o vedem cu toții”.

Și am fost suficient de naiv ca să-l ascult. Cînd s-au descărcat flash-urile mi-am dat seama că voi apărea în ziare: un pastor de țară cu părul vîlvoi, fluturîndu-și Biblia, întrerupe un proces de crimă.

Unul, unul singur dintre reporteri a fost mai obiectiv. Se numea Gabe Pressman de la NBC News. M-a întrebat de ce mă interesau niște băieți care au comis o crimă atît de odioasă.

„Ați privit chipurile acestor băieți?”

„Da, desigur”.

„Și după ce le-ați privit mai puteți pune o astfel de întrebare?”

Gabe Pressman a schițat un zîmbet. „Înțeleg ce vreți să spuneți. Domnule pastor, sînteți altfel decît cei care vin la astfel de procese doar din curiozitate”.

Într-adevăr, eram „altfel”. Suficient de „altfel” ca să cred că am o misiune divină specială, cînd, de fapt, n-am reușit decît să fac pe măscăriciul. Suficient de „altfel” ca să aduc rușine asupra bisericii mele, asupra orașului meu și asupra familiei mele.

Imediat ce ne-au dat drumul, ne-am grăbit spre parcare unde mașina noastră înghițise o nouă taxă de doi dolari. Miles n-a scos o vorbă. În momentul în care am intrat în mașină și am închis portiera, mi-am plecat capul și am plîns douăzeci de minute.

„Să mergem acasă, Miles. Să ieșim de aici”.

Rulînd pe podul George Washington, m-am întors să privesc încă o dată cerul New York-ului. Și, dintr-o dată, mi-am adus aminte de pasajul din Psalmi: „Cei ce seamănă cu lacrimi, vor secera cu cîntări de veselie”.

Ce fel de călăuzire a fost asta? Am început să mă îndoiesc că se poate să primești instrucțiuni foarte exacte de la Dumnezeu.

Cum o să stau în fața soției mele, a părinților, a bisericii? Am stat în fața adunării și le-am spus că Dumnezeu mi-a mișcat inima, iar acum trebuie să mă duc acasă și să le spun că am greșit și că nu cunosc deloc voia Domnului.

CAPITOLUL 3

„Miles, am spus după ce am lăsat podul în urmă cu 50 de mile, te superi dacă o s-o luăm spre casă pe drumul care duce prin Scranton?”

Miles știa despre ce vorbesc. Părinții mei locuiau acolo. Sincer, doream să plîng puțin în brațele lor.

Cînd am ajuns la Scranton, a doua zi dimineața, povestea mea apăruse în ziare. Procesul Michael Farmer era analizat din toate părțile, astfel încît noutățile legate de el erau din ce în ce mai puține. Părțile cele mai groaznice ale crimei au fost studiate și răsstudiate pînă cînd a fost stoarsă din ele și ultima picătură de groază. Psihologia, sociologia și penologia cazului au fost mai mult decît epuizate. Și, tocmai cînd știrile de ultimă oră amenințau să dispară, au apărut niște informații ciudate care aveau calitatea de a încălzi inima editorului și din care ziarele au scos maximum de profit.

Eram deja la periferia orașului Scranton cînd m-am întrebat care va fi reacția părinților mei la toate acestea. Eram nerăbdător, ca un copil necăjit, dar, pe măsură ce ne apropiam, mi s-a făcut frică de momentul întîlnirii. La urma urmei, numele pe care l-am făcut de rîs era și al lor.

„Poate că, spunea Miles în timp ce apucam pe drumul ce ducea spre orașul lor, nu l-au văzut”.

Dar l-au văzut. Pe masa din bucătărie era desfășurat un ziar, deschis la versiunea UP (United Press), a incidentului cu păstorul care își flutura Biblia cu o privire disperată și care a fost dat afară de la procesul Michael Farmer.

Mama și tata m-au salutat politicos, chiar cu răceală.

„David, a spus mama, ce surpriză... plăcută”.

„Bună, fiule”, a spus tata.

M-am așezat. Miles, foarte diplomat, a ieșit la o „mică plimbare”, știind că primele momente ale discuției sînt foarte personale.

„Știu la ce vă gîndiți! - am spus arătînd cu capul înspre ziar. O să vă povestesc. Cum facem să se uite scandalul ăsta?”

„Păi, fiule, a spus tatăl meu, nu depinde de noi, cît depinde de biserică. Și de tine, bineînțeles. Ai putea să-ți pierzi postul”.

Dîndu-mi seama cît era de preocupat de situația mea, am tăcut.

„Ce o să faci cînd o să te întorci la Philipsburg, David?” - a întrebat mama.

„Încă nu m-am gîndit”.

Mama a deschis frigiderul și a scos o sticlă cu lapte.

„Te superi dacă-ți dau un sfat?” - m-a întrebat, turnîndu-mi în pahar. (Totdeauna s-a străduit să pună kilograme pe mine.) De obicei, nu-mi cerea voie cînd dorea să-mi dea un sfat. De data asta, însă, a așteptat cu sticla de lapte în mînă, pînă cînd am încuviințat că poate continua. Era ca și cum și-ar fi dat seama că eram într-o luptă pe care aș fi vrut s-o duc singur și s-ar fi putut să n-am nevoie de sfatul unei mame.

„Cînd ajungi acasă să nu te grăbești să le spui că ai greșit. Domnul lucrează pe căi misterioase pentru a-și împlini minunile. Este foarte posibil ca această întîmplare să fie o parte dintr-un plan pe care nu-l poți vedea din locul în care ești. Totdeauna am avut încredere în judecata ta”.

În drum spre Philipsburg m-am gîndit tot timpul la vorbele mamei. La ce lucru bun ar putea duce acest eșec?

L-am dus pe Miles acasă și am luat-o spre parohie pe o străduță lăturalnică. Adică, am încercat să mă furiez în

propriul meu garaj, cu ceva, la fel de mare cît o mașină. Am închis portiera fără s-o trîntesc și am intrat în sufragerie aproape pe vîrfuri. Acolo am dat de Gwen.

A venit la mine și mi-a pus brațele în jurul gîtului. „Sărmanul meu David”, a spus ea. După o lungă tăcere, m-a întrebat: „De fapt, ce n-a mers bine?”

I-am povestit amănunțit tot ce mi s-a întîmplat de cînd ne-am despărțit și i-am spus și gîndul mamei: că s-ar putea să nu fi fost rău deloc.

„N-o să-ți fie ușor să-i convingi de asta pe cei din oraș, David. Telefonul a sunat într-una”.

Și a continuat să sune următoarele trei zile. Una din oficialitățile orașului m-a sunat ca să zbiere la mine. Alți păstori n-au ezitat să-mi spună că mi-am făcut o publicitate ieftină. Cînd, în sfîrșit, am îndrăznit să ies în oraș, oamenii întorceau capul după mine pe stradă. Un bărbat, care încerca să aducă mereu cît mai multe afaceri în oraș, mi-a scuturat mîna, m-a bătut pe spate și mi-a spus:

„Ia te uită, pastore, ai reușit să faci publicitate bătrînului Philipsburg!”

Cel mai greu mi-a fost să mă întîlnesc cu enoriașii mei în duminica următoare. Au fost politicoși și tăcuți. De la amvon am examinat problema cît am putut de sincer.

„Știu că toți vă puneți întrebări, am spus în fața a 200 de chipuri împietrite. Dar, în primul rînd, sînteți alături de mine și vă mulțumesc pentru asta.

Cu siguranță, însă, că vă întrebați în sinea voastră: ‘Ce predicator egoist poate fi un om care crede că orice toană de-a lui poate fi o poruncă de la Dumnezeu?’ Și aveți dreptate să gîndiți așa. Pentru că, așa cum stau lucrurile, se poate crede că am confundat propria mea dorință cu voia Domnului. Am fost umilit. Poate că mi s-a dat o lecție.

Haideți totuși să ne întrebăm sincer: dacă este

adevărat că rostul omului pe pământ este să împlinească voia Domnului, nu este îndreptățită speranța noastră că Domnul va găsi o cale să ne-o facă cunoscută?" Fete împietrite în continuare. Nu le dădusem un bun exemplu de călăuzire spirituală.

Totuși, adunarea a fost remarcabil de drăguță cu mine. Mulți au considerat că m-am purtat prosteste, însă credeau că inima mea este în ordine în fața Domnului. O femeie de treabă mi-a spus: „Dacă nimeni nu te mai dorește, noi încă te mai dorim”. După această memorabilă afirmație mi-a explicat multă vreme că nu intenționa să mi-o spună chiar așa.

Apoi s-a întâmplat un lucru ciudat.

În ședințele mele nocturne de rugăciune, îmi venea mereu în minte un verset: „Toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor ce-L iubesc pe Dumnezeu, al celor care sînt chemați după planul Său”.

Revenea cu forță și cu un aer liniștitor, deși conștiinței mele acest lucru nu-i spunea nimic. Dar, alături de acest verset mai era și o idee atît de absurdă, încît, de mai multe seri la rînd o alungam, de îndată ce apărea:

Du-te înapoi la New York.

După ce trei nopți la rînd am depus eforturi mari s-o ignor, am constatat că persista în mintea mea mai puternic decît înainte și atunci m-am hotărît s-o analizez. De data asta eram pregătit.

În primul rînd, New York-ul era departe de a fi un loc care să mă atragă. Nu-mi plăcea și, în mod cert, nu eram făcut pentru viața de acolo. Mi-am arătat ignoranța la fiecare pas și pînă și numele de New York a devenit pentru mine a sursă de stinghereală. Ar fi o greșeală din orice punct de vedere să-mi las din nou familia și să plec acolo. Nu mai doream să conduc opt ore încolo și opt ore înapoi de dragul de a mă face de rîs. Cît despre o nouă cerere financiară în fața adunării, nici nu putea fi vorba.

Acești simpli fermieri și mineri mi-au dat deja mai mult decît trebuia. Ce aş putea să le explic cînd eu însumi nu înţelegeam acest nou ordin de a mă întoarce pe scena înfrîngerii mele? Nu aveam nici o şansă în plus de a-i vedea pe acești băieți. Ba aveam chiar mai puține - pentru că în ochii oficialităților eram clasificat ca nebun.

Și totuși, această nouă idee era atît de persistentă, încît miercuri seara, stînd la amvon, ceream enoriașilor mei o nouă sumă de bani pentru a mă întoarce la New York.

Reacția oamenilor mei a fost uluitoare! S-au ridicat unul cîte unul, au înaintat pe culoar și și-au pus oferta pe masa din biserică. De data asta erau în biserică vreo 150 de oameni. A fost interesant să observ că suma totală a fost cam aceeași ca data trecută. După ce au fost numărați toți, aveam 70 de dolari, suficienți pentru călătoria ce urma s-o fac.

În dimineața următoare am plecat împreună cu Miles, la ora 6. Am luat-o pe același drum, ne-am oprit la aceeași stație de benzină și am intrat în New York pe același pod. Rulînd pe pod, m-am rugat: „Doamne, nu am nici cea mai mică idee de ce ai făcut ca lucrurile să se întîmple ca săptămîna trecută și de ce mă întorc în harababura asta. Nu-ți cer să-mi arăți scopul Tău, ci doar să-mi călăuzești pașii”.

Am regăsit Broadway-ul și am luat-o spre sud, pe această mică rută pe care o cunoșteam. Conduceam încet cînd, dintr-o dată, am avut o incredibil de puternică senzație că trebuie să cobor din mașină.

„O să caut un loc de parcare! - i-am spus lui Miles. Aș vrea să mă plimb puțin pe aici”. Am găsit un loc liber.

„Mă întorc numaidecît, Miles. Nici măcar nu știu ce caut”.

L-am lăsat pe Miles în mașină și am pornit-o pe stradă în jos. Nu străbătusem jumătate din lungimea unui bloc, când am auzit o voce:

„Hei, Davie!”

La început nu m-am întors, crezînd că vreun băiat își cheamă prietenul. Dar chemarea s-a repetat.

„Hei, Davie! Predicatorule!”

De data asta m-am întors. Un grup de șase băieți adolescenți se sprijineau de peretele unei clădiri sub un indicator pe care scria: „Vagabondajul interzis. Poliția supraveghează”. Erau îmbrăcați în niște pantaloni strîmți și jachete cu fermoare. Cinci dintre ei fumau și toți erau plictisiți.

Un al șaptelea, desprins din grup, venise după mine. Mi-a plăcut zîmbetul lui în timp ce vorbea.

„Nu ești predicatorul pe care l-au azvîrlit afară de la procesul Michael Farmer?”

„Ba da. De unde știi?”

„Poza ta a fost peste tot. Ai o figură ușor de reținut”.

„Mulțumesc”.

„Nu-i un compliment”.

„Știi cum mă cheamă, dar eu nu știu cum te cheamă pe tine”.

„Eu sînt Tommy. Sînt președintele Rebelilor”.

L-am întrebat pe Tommy, președintele Rebelilor, dacă cei care se sprijineau de semnul cu „Vagabondajul interzis” erau prietenii lui, iar el s-a oferit să mi-i prezinte. Și-au păstrat expresiile plictisite și studioase pînă cînd Tommy le-a spus că am avut o neînțelegere cu poliția. Și atunci s-a întîmplat un lucru neașteptat. Această neînțelegere a devenit permisul meu de liberă trecere în tabăra lor. Tommy m-a prezentat cu mîndrie.

„Hei, băieți, a spus el, ia uitați-l pe predicatorul care a fost dat afară din procesul Michael Farmer”.

Unul cîte unul, băieții s-au dezlipit de peretele clădirii

și s-au apropiat ca să mă inspecteze. Unul singur nu s-a clintit de la locul lui. A apăsător pe butonul unui pumnal, apoi a început să scrijelească un cuvânt urât pe rama metalică a indicatorului cu „Vagabondajul interzis”.

Tommy m-a întrebat despre proces și i-am spus că doream să-i ajut pe adolescenți, în special pe cei din bande. Toți băieții, cu excepția „sculptorului”, ascultau cu atenție și mai mulți dintre ei au spus că sînt „unul de-al lor”.

„Ce înseamnă că sînt de-al vostru?” - i-am întrebat.

Logica lor era simplă. Copoii nu mă plăceau, copoii nu-i plăceau nici pe ei. Eram în aceeași barcă, eram deci unul de-ai lor. A fost pentru prima și, cu siguranță, pentru ultima dată cînd mai puteam auzi o asemenea rațiune. M-am revăzut brusc pe mine însumi tîrît pe culoarul curții cu juri și am privit acest lucru într-o lumină nouă. Am simțit un tremur ușor în trupul meu, ca întotdeauna cînd îmi dau seama de planul perfect al lui Dumnezeu.

N-am avut timp să gîndesc mai mult despre acest lucru atunci, pentru că băiatul cu pumnalul s-a hotărît, în sfîrșit, să înainteze spre mine. Cuvintele lui, ce aveau amprenta puternică a unuia ce-și purta singurătatea pe străzi, mi-au spintecat inima mai tare decît ar fi putut-o face pumnalul din mîna lui.

„Davie”, a spus băiatul. Și și-a săltat umerii ca să-și aranjeze jacheta mai bine pe el. Cînd a făcut asta, am observat că ceilalți băieți s-au tras mai în spate. În mod intenționat și-a închis și deschis în mod repetat pumnalul în fața mea. Îl ținea deschis înaintea mea și, din cînd în cînd, aluneca cu lama lui pe nasturii mei, lovindu-i ușor, unul cite unul. N-a scos o vorbă pînă nu și-a încheiat acest mic ritual.

„Davie, mi s-a adresat în final, privindu-mă în ochi pentru prima dată, ești în regulă. Însă, Davie, dacă vei

căuta pricini băieților din acest oraș..." Am simțit vârful cuțitului apăsînd ușor pe burta mea.

"Cum te cheamă, tinere?" Îl chema Willie, dar mi-a spus-o alt băiat.

"Willie, nu știu de ce m-a adus Dumnezeu în acest oraș. Dar aș vrea să-ți spun ceva. El este de partea ta. Te asigur de asta".

Willie continua să mă privească în ochi. Și am simțit cum vârful pumnalului își slăbea, treptat, apăsarea. Și-a luat ochii de la mine și mi-a întors spatele.

Tommy, diplomat, a schimbat subiectul. „Davie, dacă vrei să te întâlnești cu băieții și cu fetele din găști, de ce să nu începem chiar de aici? Băieții aștia sînt toți din gașca Rebelii și pot să-ți mai prezint cîțiva și din gașca GGI's".

„GGI's?"

„Da, Grand Gangsters, Incorporated" (Mari Gangsteri, Incorporați).

N-a trecut nici o jumătate de oră de cînd eram în New York și mi se prezenta deja a doua bandă de stradă. Tommy mi-a arătat pe unde să mă duc, dar nu m-am descurcat singur. „Măi, da provincial mai ești! Nancy! - a strigat-o pe una din fetele din apropiere. Îl conduci tu pe predicator pînă la GGI's?"

GGI's se întâlneau la subsolul unei clădiri din strada 134. Ca să ajungem la „clubul" lor am coborît împreună cu Nancy niște scări de ciment, sărind peste grămezi de gunoaie adunate lîngă clădire, peste niște pisici slabe cu păr sîrmos și murdar, peste o grămadă de sticle de votcă. În sfîrșit, Nancy a ciocănit la o ușă, de două ori repede și de patru ori încet.

A deschis o fată. La început am crezut că vrea să facă o glumă. Arăta perfect ca o vagaboandă. Era desculță, în mîna avea un badog cu bere, o țigară îi atîrna în colțul gurii, părul îi era nepieptănat, iar unul din umeri îi era dezgolit în mod ostentativ.

Două lucruri m-au reținut să nu rîd. Pe fața fetei nu se vedea nici un semn de veselie. Și era un copil, o fată la vîrsta adolescenței.

„Maria, a spus Nancy. Putem intra? Aș vrea să vă prezint un prieten”.

Maria și-a scuturat umărul îmbrăcat și a deschis ușa mai larg. Înăuntru era întuneric și mi-a trebuit ceva timp ca să observ că era plin de perechi. Băieți și fete, liceeni probabil, ședeau împreună în acea cameră rece și urît mirositoare și am fost șocat să constat - Tommy avea dreptate: eram un provincial - că s-ar fi putut ca Maria să nu-și fi scos intenționat pantofii și nici să-și fi dezgolit umărul în mod deliberat. Cineva a aprins un bec care arunca o lumină palidă. Încet, încet s-au desprins unii de alții și m-au privit cu aceiași ochi plictisiți pe care i-am văzut pe fețele Rebelilor.

„Asta-i predicatorul care a fost dat afară de la procesul Michael Farmer”, a spus Nancy.

Imediat le-am captivat atenția. Și, mai mult, le-am cîștigat simpatia. Am avut posibilitatea să predic prima dată unei bande newyorkeze, în acea după-masă. Nu m-am străduit să le dau un mesaj complicat, ci le-am spus doar că sînt iubiți. Că sînt iubiți, așa cum stăteau acolo, în mijlocul sticlelor de votcă și al plăcerilor senzuale. Că Dumnezeu înțelegea ce căutau atunci cînd beau și făceau sex și că Dumnezeu dorea foarte mult ca ei să aibă ceea ce căutau: încurajare și înviorare și pe cineva care să le poarte de grijă. Însă nu cu o sticlă de votcă, într-un beci, în loc de casă. Dumnezeu avea speranțe mult mai înalte pentru ei.

Cînd am făcut o pauză, un băiat mi-a spus: „Continuă, predicatorule. Nu zici rău”.

Asta însemna că mesajul meu le-a atins inimile. Era cea mai bună apreciere ce s-ar fi putut face prediciei mele!

Am părăsit ascunzătoarea lor, o jumătate de oră mai

tîrziu, cu un puternic sentiment de încurajare. Cu o singură excepție. Acolo, între GGI's a fost prima mea ciocnire cu narcoticele. Maria - care a reieșit că era președinta bandei de fete atașată la GGI's - „GGI Debs” - m-a întrerupt cînd am spus că Dumnezeu poate s-o ajute să înceapă o viață nouă.

„Nu și pe mine, Davie. Nu și pe mine”.

Maria și-a pus jos paharul și și-a suflecat mîneca.

„De ce nu și pe tine, Maria?”

Drept răspuns mi-a arătat încheietura brațului.

N-am înțeles. „Nu știu ce vrei să-mi arăți, Maria”.

„Vino aici”. Maria a înaintat pînă sub bec și mi-a întins brațul. Am putut vedea niște înțepături mici și umflate ca cele făcute de țînțari. Și, brusc mi-am dat seama ce vrea să-mi spună. Era toxicomană.

„Mi le fac în vene, Davie. Pentru mine nu mai este cale de scăpare, nici măcar de la Dumnezeu”.

M-am uitat în ochii celorlalți să văd dacă nu observ vreun indiciu că Maria ar juca teatru. Nimeni însă nu zîmbea. Din acea privire fugară peste fețele copiilor, am știut un lucru pe care aveam să-l aflu mai tîrziu din statisticile poliției și din rapoartele medicale: că medicina este neputincioasă în salvarea toxicomanilor. Maria îmi spunea de fapt părerea experților: că efectiv nu exista nici o speranță pentru toxicomanii care-și injectau heroină în vene.

Și Maria era una dintre aceștia.

CAPITOLUL 4

Cînd m-am întors la mașina parcată încă pe Broadway, Miles s-a bucurat sincer că mă vede.

„M-am speriat că de data asta vei fi tu implicat într-un proces de crimă, pe post de victimă”, a spus el.

Cînd i-am povestit despre cele două bande cu care am făcut cunoștință în decurs de o oră de la sosirea noastră la New York, Miles a avut același gînd fantastic ca și mine.

„Îți dai seama că n-ai fi avut nici o șansă să le vorbești dacă nu te-ar fi dat afară de la proces și nu ți-ar fi dat fotografia la ziar”.

Am luat-o înspre centrul orașului, iar, de data asta, m-am dus personal la biroul procurorului Attorney, nu pentru că ne-am fi făcut vreo speranță că vom fi bine primiți, ci pentru că singura cale de a ajunge la cei șapte băieți trecea prin acel birou.

„Aș dori să existe o modalitate, am spus, prin care să vă conving că nu am nici un alt motiv de a veni aici, decît binele acestor copii”.

„Pastore, chiar dacă fiecare cuvînt pe care-l spui ar veni direct din Biblia ta, tot nu te putem lăsa să-i vezi pe băieți”. Singurul mod de a ajunge la ei, fără avizul judecătorului Davidson, este să ai o hîrtie semnată de fiecare din părinții băieților”.

Ni s-a deschis o poartă!

„Ați putea să-mi dați numele și adresele lor?”

„Îmi pare rău. Nu avem voie să facem asta!”

Afară, în stradă, am scos din buzunar pagina mototolită din *Life*. Era scris numele șefului de bandă: Luis Alvarez. În timp ce Miles a rămas la mașină, am intrat într-un magazin de dulciuri și am schimbat în fise

o hîrtie de cinci dolari - erau aproape ultimii noștri bani. Apoi am început să sun la toate numele de Alvarez din cartea de telefon. Numai în Manhattan erau peste 200!

„Sînteți Luis Alvarez, cel care are un fiu în procesul Michael Farmer?” - întrebam.

Tăcere. Cuvinte aruncate la nervi. Un receptor trîntit. După ce am consumat 40 de fise, mi-am dat seama că n-o să ajung niciodată la băieți pe această cale.

M-am dus în mașină lîngă Miles. Eram descurajați. Nu aveam nici cea mai vagă idee despre ce ar mai fi trebuit să facem. Acolo, în mașină, printre zgîrie-norii din Manhattan, mi-am plecat capul, în rugăciune: „Doamne, dacă sîntem aici în slujba Ta, trebuie să ne călăuzești. Noi nu mai avem nici o idee. Te rugăm să ne arăți unde să ne ducem pentru că noi nu știm”.

Am pornit mașina fără nici o țintă, înspre nord, în direcția spre care era îndreptată. Ne-am trezit prinși în aglomerația traficului din Times Square. Cînd, în sfîrșit, am scăpat din aglomerație, ne-am rătăcit prin Central Park. Ne-am învîrtit de cîteva ori pînă ne-am dat seama că, acolo, drumul forma un cerc. Am luat o ieșire la întîmplare, numai ca să nu mai stăm prin parc. Am ajuns pe o stradă care ne ducea spre centrul din Spanish Harlem (cartier locuit de negri spanioli). Și, dintr-o dată, am avut din nou îndemnul inexplicabil de a coborî din mașină.

„Să căutăm un loc de parcare”, i-am spus lui Miles.

Am tras mașina în primul loc liber pe care l-am găsit. Am ieșit din mașină și am făcut cîțiva pași pe stradă. M-am oprit dezorientat. Dorința de a mă plimba mi-a dispărut brusc. Un grup de băieți ședea pe un trunchi de copac.

„Unde locuiește Luis Alvarez?” - l-am întrebat pe unul din ei.

Băieții m-au privit plictisiți și nu mi-au răspuns. Am

pornit din nou, fără țintă. Un băiat negru a venit în fugă pînă la mine.

„Îl cauți pe Luis Alvarez?”

„Da”.

S-a uitat uimit la mine. „Aia-i mașina ta?” Eram deja sătul de întrebări: „Da, e mașina mea. De ce?”

Băiatul a ridicat din umeri. „Măi, să fie! - a zis el, ați parcat chiar în fața casei lui!”

Am simțit că mi se zbîrlește părul pe mine! Am arătat spre casa veche în fața căreia am parcat. „Acolo locuiește?” - am îngăimat eu.

Băiatul a dat din cap că da. Obişnuiam să-i pun multe întrebări Domnului atunci cînd nu-mi răspundea la rugăciuni. Dar cînd îmi răspundea, îmi era și mai greu să cred că e adevărat. L-am rugat pe Domnul să ne călăuzească și El ne-a dus exact în fața ușii lui.

„Îți mulțumesc, Doamne!” - am spus tare.

„Ce-ați spus?”

„Mulțumesc! - am reluat, adresîndu-mă băiatului. Îți mulțumesc foarte mult!”

Numele „Alvarez” era scris pe o cutie poștală, într-un coridor murdar. Locuiau la etajul trei. Am fugit pe scări în sus. Holul etajului al treilea era întunecos și mirosea a praf și a urină. Pereții mari erau din tablă ornamentală.

„Domnul Alvarez?” - am întrebat, găsind o ușă cu numele pictat în litere ordonate.

Cineva dinăuntru apartamentului mi-a răspuns în spaniolă. Convins că era o invitație de a intra, am deschis puțin ușa și m-am strecurat înăuntru. Acolo, așezat într-un scaun roșu tapisat, era un bărbat suplu, cu pielea neagră, cu un rozariu în mînă. Și-a ridicat ochii de pe mărgele și fața i-a strălucit de bucurie.

„Davie, a spus foarte încet. Ești predicatorul. Polițiștii

te-au dat afară”.

„Da”, am spus. M-am îndreptat spre el. Domnul Alvarez s-a ridicat.

„M-am rugat să vii, mi-a mai spus. O să-mi ajuți băiatul?”

„Aș vrea să-l ajut, domnule Alvarez. Dar nu mă lasă să intru la el. Îmi trebuie o hîrtie semnată de dumneavoastră și de ceilalți părinți ca să pot intra”.

„Ți-o dau”. Señor Alvarez a scos un creion și o hîrtie dintr-un sertar de bucătărie. Încet, a scris că am consimțămîntul lui să-l văd pe Luis Alvarez. Apoi a îndoit hîrtia și mi-a dat-o.

„Nu aveți numele și adresele părinților celorlalți băieți?”

„Nu! - a spus tatăl lui Luis, întorcîndu-și capul. Vezi, tocmai asta-i necazul. Nu prea sînt apropiat de fiul meu. Dumnezeu te-a adus aici, El te va duce și la ceilalți”.

Deci, la cîteva minute după ce am parcat la întîmplare pe o stradă din Harlem, aveam prima semnătură. Am ieșit din apartamentul domnului Alvarez, gîndindu-mă dacă într-adevăr Dumnezeu a condus mașina mea la această adresă ca răspuns la rugăciunea acestui tată. Gîndul meu s-a agățat de o altă explicație. Poate că am văzut adresa undeva în ziar și mi-a rămas în subconștient.

Dar, chiar în timp ce cugetam la toate astea, pe scări în jos a avut loc un alt eveniment care nu putea fi explicat prin memoria subconștientului. Ocolind un colț, aproape că m-am ciocnit de un băiat, de vreo șaptesprezece ani, care fugea în plină viteză pe scări în sus.

„Scuză-mă”, am spus, continuîndu-mi drumul.

Băiatul s-a uitat la mine, a bombănit ceva și și-a continuat fuga. Însă, cînd am ajuns sub un bec, s-a oprit

și s-a uitat din nou la mine.

„Predicatorule!”

M-am întors. Băiatul mă examina din întuneric.

„Nu ești tu tipul care a fost dat afară de la procesul lui Luis?”

„Ba da. Sînt David Wilkerson”.

Băiatul mi-a întins mîna. „Păi, eu sînt Angelo Morales, reverend. Sînt din gașca lui Luis. Ai fost să-i vezi pe Alvarez?”

„Da”. I-am spus lui Angelo că aveam nevoie de semnătura lor ca să-l pot vedea pe Luis. Și-apoi am văzut din nou mîna Domnului. Nu l-am întîlnit pe Angelo la împlinire. „Angelo! - am spus. Am nevoie de semnătura părinților fiecărui băiat. Domnul Alvarez nu știe unde locuiesc ceilalți băieți. Dar tu știi, nu-i așa...?”

Angelo ne-a purtat prin tot Harlem-ul spaniol, arătîndu-ne unde locuiau familiile celorlalți șase băieți din procesul Michael Farmer. Pe drum, Angelo ne-a spus cîte ceva despre el: ar fi trebuit să fie cu băieții în noaptea în care „l-au găurit pe Michael”, însă l-a durut o măsea. Ne-a spus că băieții nu s-au dus în parc cu vreo intenție anume: au ieșit să-și caute ceva „de lucru”. „Dacă n-ar fi dat de Farmer, s-ar fi bătut cu altă gașcă.”

Am aflat multe de la Angelo, și ne-a confirmat multe din bănuielile noastre. Băieții din această bandă - or fi oare toți la fel? - erau plictisiți, singuri și aveau în ei o furie mocnită. Tînjeau după lucruri palpitate și se agățau de orice ca să-și satisfacă această dorință. Tînjeau după tovarășie și o făceau cu cine se găsea.

Angelo avea o abilitate deosebită în a clarifica lucrurile. Era un băiat deștept și voia să ne ajute. Atît Miles cît și eu eram de acord că oricum s-ar împlini lucrurile în continuare, trebuia să menținem legătura cu Angelo Morales și să-i arătăm și o altă cale.

În decurs de două ore aveam toate semnăturile.

Ne-am despărțit de Angelo după ce i-am luat adresa și i-am promis că o să-l mai căutăm. Ne-am întors înapoi în centrul orașului. Inimile noastre săltau de bucurie. Și, în timp ce luptam să ieșim din zgomotul traficului de pe Broadway, am început să cîntăm. Am închis bine geamurile și am cîntat din răspuțeri vechile cîntări evanghelice pe care le-am învățat în copilărie. Incontestabilele minuni ce le-am trăit în ultimele ore ne-au dat o asigurare nouă și proaspătă, că, atunci cînd ne încredem în promisiunea lui Cristos că ne va călăuzi, ușile se vor da de perete în fața noastră.

De unde am fi putut ști, în timp ce ne strecuram cîntînd printre mașini, înspre centru, că numai cîteva minute mai tîrziu ușile ni se vor trînti în nas cu zgomot? Pentru că nici semnăturile pe care le-am strîns nu ne-au permis să-i vedem pe cei șapte băieți.

Funcționarul din biroul procurorului Attorney a fost foarte suprins să ne vadă înapoi atît de curînd, iar cînd i-am arătat semnăturile, s-a uitat la noi ca și cum ar fi văzut un lucru imposibil. A sunat închisoarea și le-a spus că, dacă băieții vor să ne vadă, trebuie să ne lase înăuntru.

De la închisoare, însă, a apărut o piedică ciudată și total neașteptată, nu din partea băieților, nici a oficialităților, ci de la un coleg preot. Capelanul închisorii care avea băieții în grija lui „a considerat” că nu ar fi potrivit pentru „binele” lor spiritual să le fie prezentată o nouă persoană importantă. Fiecare băiat a semnat un formular: „Vrem să vorbim cu reverend Wilkerson”. Capelanul a șters „vrem” și a scris „nu vrem”. Și nimic nu ar fi putut convinge oficialitățile că se poate trece peste hotărîrea lui.

Încă o dată am trecut podul George Washington, foarte încurcați. De ce am primit atîta încurajare pentru a sfîrși în fața unui perete gol?

În timp ce conduceam noaptea târziu, pe șoseaua națională a Pennsylvaniei, cam pe la jumătatea drumului spre orașul nostru, am întrezărit o rază de speranță în întunecimea din jur.

„Aha!” - am spus cu voce tare, trezindu-l pe Miles din ațipeală.

„Ce, aha?”

„Asta am să fac”.

„Ei bine, mă bucur că s-a rezolvat”, a spus Miles, ghemuindu-se și închizând ochii mai departe.

Raza de speranță avea forma unui om, a unui om remarcabil: tatăl tatălui meu. Speranța mea era că-i voi putea face o vizită ca să-i spun în ce încurcătură mă găseam.

CAPITOLUL 5

„Știi ce cred eu că se întâmplă cu tine?” - m-a întrebat Gwen.

Ne luam ceaiul împreună la bucătărie, înainte de a porni spre ferma bunicului meu. „Cred că ai nevoie să experimentezi apartenența ta la o veche tradiție, ca să simți că nu ești doar o ramură izolată. Cred că dorești să te apropii din nou de trecut și cred că ești îndreptățit să simți așa. Du-te cât poți de mult în urmă, David. Acum îți lipsește lucrul acesta”.

L-am sunat pe bunicul meu să-i spun că vreau să-l văd.

„Vino chiar acum, fiule. Trebuie să stăm de vorbă”.

Bunicul avea 79 de ani și era plin de energie. În trecut era cunoscut în toată țara. Avea o descendență engleză,

galeză și olandeză și era fiul, nepotul și poate chiar strănepotul unui predicator. Tradiția i se pierde în istoria timpurie a Reformei din Europa de Vest și din Insulele Britanice. Atît cît îmi amintesc eu, de cînd pastorii au început să se căsătorească în Christian Church (Biserica Creștină), a existat și un Wilkerson printre ei și, de regulă, unul implicat într-o lucrare mare.

A fost lung drumul de la Philipsburg pînă la ferma de la periferia orașului Toledo, statul Ohio, unde se odihnea bunicul, după retragerea din slujbă. Mi-am petrecut cea mai mare parte a călătoriei „apropiindu-mă de trecut”, cum a spus Gwen. Am retrăit în memorie momente pline de viață, mai ales cînd apărea bunicul în scenă.

Bunicul s-a născut în Cleveland, statul Tennessee. Pe la vîrsta de douăzeci de ani era deja predicator. A fost bine că a început atît de tînăr, pentru că a dus o viață aspră.

Se deplasa călare în zona pe care o păstorea, ceea ce înseamnă că și-a făcut în șa o bună parte din lucrare. Călărea pe Nellie, de la o biserică la alta și, de obicei, era predicator, dirijor, îngrijitor și gropar în același timp. Ajungea primul la biserică, aprindea focul, mătura cuiburile de șoareci și aerisea locul. După ce soseau oamenii, cîntau împreună cîntece vechi ca „Amazing Grace” (Mărețul har) și „What a Friend We Have in Jesus” (Ce bun prieten este Isus). Apoi începea să predice.

Predicile lui erau foarte neconvenționale, iar multe din convingerile lui au șocat pe cei din vremea lui. De exemplu, pe vremea tinereții lui, a purta panglici și pene, ca podoabe vestimentare, era considerat un păcat. Bătrînii din unele biserici purtau la ei foarfeci legate cu sfoară. Dacă vreo doamnă înainta spre altar purtînd panglicuțe la pălărie, foarfecile intrau în funcțiune împreună cu o cuvîntare muștrătoare intitulată: „Cum o să ajungi în cer

cu atâtea panglicuțe pe hainele tale?”

Dar bunicul i-a făcut să-și schimbe această mentalitate. După ce a mai înaintat în vîrstă a deschis o școală de evanghelizare pe care a numit-o: „The Lamb Chop School” (Școala cotletului de miel).

„Poti convinge un om, așa cum câștigi de partea ta un ciine, obișnuia el să spună. Vezi un ciine trecînd pe stradă cu un os în gură. Nu te apuci să-i smulgi osul din gură ca să-l convingi că nu-i bun. O să mîrîie la tine. Este singurul lucru pe care-l are. Dar, aruncă-i sub nas un cotlet de miel; atunci va lăsa singur osul să-i cadă și va apuca cotletul de miel, dînd din coadă cu bucurie. Și ți-ai făcut din el un prieten. În loc să m-apuc să smulg „oasele” de la oameni sau să le tai panglicile și penele, mai bine le arunc niște cotlete de miel. Ceva cu multă carne și viață. Le vorbesc despre Noi Începuturi”.

Bunicul predica în biserici și în corturi deopotrivă și chiar în ziua de azi, dacă mă plimb prin țară, mai aud oamenii povestind cum aducea bătrînul Jay Wilkerson speranța în inimile lor. Odată, de exemplu, predica într-un cort în Jamaica, Long Island. Atunci a avut mulți ascultători, pentru că era sărbătoarea de 4 Iulie și, mai ales, era și sfîrșit de săptămînă, așa încît mulți oameni se aflau acolo în week-end.

În acea după-masă, bunicul meu vizitase un prieten ce făcea comerț cu obiecte metalice. Acest prieten i-a arătat bunicului o substanță nouă care strălucește, iar cînd calci pe ea, pocnește și scoate fum. Omul spera că va fi un succes de 4 Iulie. Bunicul a devenit curios, așa că a cumpărat și el, a pus-o într-o pungă de hîrtie, apoi în buzunar și a uitat de ea.

Seara, bunicul le-a vorbit oamenilor despre viața nouă în Cristos, dar le-a vorbit și despre iad, făcîndu-le descrieri pline de viață cu privire la el. În timp ce le vorbea despre astfel de lucruri, bunicul s-a pomenit

plimbându-și mîna peste buzunarul hainei și a simțit pachetul cu substanța strălucitoare. Pe furiș, a luat un pumn de praf și i-a dat drumul pe podea în spatele lui. Apoi, cu o figură inexpressivă, ca și cum nu s-ar fi întîmplat nimic, a continuat să vorbească despre iad, în timp ce, în spatele lui, fumul se înălța și trosnea.

Așa s-a dus mai apoi vestea că, atunci cînd Jay Wilkerson vorbește despre iad, aproape că miroase a fum și se văd scînteii.

La început, oamenii s-au așteptat ca tata să fie același nonconformist ca bunicul. Însă, tata a fost altfel. Era păstor, mai mult decît evanghelist. Fiindcă bunicul a predicat în toată țara, tatălui meu i-a lipsit siguranța unui cămin, lucru ce i-a influențat cariera. A avut doar patru biserici în tot timpul cît a fost păstor, în timp ce bunicul nu predica două seri în aceeași biserică. Tatăl meu a crescut biserici solide, stabile, era iubit și căutat la vreme de necaz.

„Cred că sînt necesare ambele tipuri de preoți pentru o biserică”, mi-a spus tata într-o zi, cînd locuiam în Pittsburgh. Însă, invidiez abilitatea bunicului tău de a scutura mîndria din om. Avem nevoie de un astfel de om la noi în biserică”.

Și l-am avut, cînd bunicul era din nou în trecere pe la biserica noastră. (Bunicul era totdeauna în trecere).

Biserica tatălui meu se afla într-un elegant cartier mărginaș al Pittsburgh-ului, printre bancherii, avocații și medicii orașului. Era o așezare neobișnuită pentru o biserică penticostală, pentru că serviciile noastre sînt de obicei gălăgioase și lipsite de sobrietate. În această situație, ne-am stăpînit pornirile zgomotoase, din considerație pentru vecinii noștri. Bunicul a luat asupra lui sarcina de a ne arăta că greșim.

Pe vremea cînd bunicul ne făcea această vizită, toți oamenii din biserică se străduiau să trăiască asemenea vecinilor lor: foarte serioși și eleganți.

„Și morți, a spus bunicul. Dar, de ce? Se știe că religia trebuie să dea viață omului!”

Tata a scuturat din umeri și a trebuit să aprobe. Apoi a făcut o greșeală. L-a rugat pe bunicul să predice în duminica următoare.

Primul lucru pe care l-a făcut bunicul în acel serviciu - și n-am să uit privirea tatălui meu în acele clipe - a fost să-și scoată galoșii plini de noroi și să-i trîntească cu zgomot pe podiumul din fața amvonului.

„Ei! - a spus bunicul, ridicîndu-se în picioare și privind peste adunarea uimită. De ce vă neliniștește o pereche de galoși în fața amvonului? Am murdărit frumoasa bisericuță cu ceva noroi. V-am rănit mîndria și pariez că dacă v-aș fi întrebat de sînteți orgolioși sau nu, mi-ați fi spus că nu”.

Tata s-a făcut mic.

„Nu te ascunde! - a spus bunicul, întorcîndu-se spre el. Și tu ai nevoie de lecția asta. Unde sînt diaconii din biserică?”

Diaconii și-au ridicat mîinile.

„Vreau să deschideți toate geamurile. Ne pregătim să facem ceva gălăgie și vreau ca toți bancherii și avocații, care stau în balcoane duminica seara, să audă ce înseamnă să fii fericit în credința ta. În această seară veți predica vecinilor voștri!”

Apoi bunicul ne-a spus că dorește ca toată lumea să se ridice în picioare. Ne-am ridicat cu toții. Ne-a spus că vrea să ne întîlnim prin biserică bătînd din palme. Mărșăluiam și băteam din palme. Ne-a ținut așa un sfert de oră și apoi, cînd am vrut să ne oprim, a dat din cap să continuăm. Apoi ne-a făcut să cîntăm. Acum defilam, băteam din palme și cîntam; și de fiecare dată cînd

încetineam, bunicul mergea la ferestre și le mai deschidea cîțiva centimetri. M-am uitat la tata, căci știam ce gîndește:

„N-o s-o scoatem la capăt cu vecinii, dar nu e rău ce se întîmplă”. Apoi s-a pornit să cînte mai tare decît toți.

Ăsta da serviciu divin!

În ziua următoare, tata a trebuit să înfrunte primele reacții din partea vecinilor. S-a dus la bancă cu afaceri și, în spatele unui birou mare, fără hîrtii pe el, era, bineînțeles, unul din vecini. Tata a-ncearcă să se eschiveze, dar bancherul l-a strigat:

„Hei, pastor Wilkerson”. Bancherul l-a invitat după birou, lîngă el și i-a spus: „Ați cîntat aseară în biserică. Toată lumea vorbește despre asta. Ne-am dat seama, în sfîrșit, că puteți să vă arătați bucuria cîntînd. Așteptăm de atîta timp să o faceți. Este cel mai bun lucru ce s-a întîmplat vreodată în cartierul nostru!”

În următorii trei ani a existat în biserică un adevărat spirit de libertate și putere și asta a fost pentru mine o lecție fantastică. „Trebuie să predici Pentecostul, i-a spus bunicul tatălui, mai tîrziu, cînd discutau despre *predica-galoșilor-plini-cu-noroi*. Cînd îl dezbraci de tradiție, penticostalismul înseamnă putere și viață. Este exact ceea ce a intrat în primii creștini cînd Duhul Sfînt s-a coborît în Ziua Cinzecimii”.

„Și, a continuat bunicul, lovindu-și podul palmei cu pumnul, cînd ai viață și putere devii viguros, iar cînd ești viguros s-ar putea să te manifesti mai zgomotos, lucru care prinde bine și, în mod cert, vei ajunge să-ți murdărești galoșii”.

Pentru bunicul, „a-ți murdării galoșii” nu înseamnă numai a călca prin noroi atunci cînd e nevoie, ci și a ține roade genunchii la pantaloni de la statul mult în genunchi.

Bunicul a fost un om al rugăciunii, iar aici îi seamănă întreaga familie. L-a învățat pe tata să fie un om al rugăciunii, iar tata, la rîndul lui, m-a învățat pe mine.

„David, m-a întrebat bunicul odată, cînd 'era în trecere', ai curajul să ceri ajutor în rugăciune cînd ai probleme?”

La început mi s-a părut a fi o întrebare de rutină, dar la insistențele bunicului mi-am dat seama că intenționează să ajungă la un lucru important. De obicei îi mulțumeam Domnului pentru lucrurile bune cu care eram obișnuit, precum: părinții, casa, mîncarea, școala. Și mă mai rugam, cîteodată, așa în general, ca Domnul să lucreze prin mine într-o zi. Însă, foarte rar mă rugam pentru lucruri specifice.

„David, a spus bunicul, uitîndu-se la mine odată, fără a-mi lăsa impresia că glumește - în ziua în care vei învăța să te rogi specific, în public, în ziua aceea vei descoperi puterea”.

Nu prea am înțeles ce voia să spună, pe de o parte pentru că nu aveam decît doisprezece ani, iar pe de altă parte pentru că, instinctiv, îmi era teamă de ideea în sine. „Să fii specific în public”, a spus el.

Asta înseamnă să vorbești tare, să te audă și ceilalți: „Te rog asta sau asta”. Înseamnă ca în auzul tuturor să-mi asum riscul de a nu mi se răspunde la rugăciune.

Și totuși, într-o zi îngrozitoare, am fost obligat să descopăr ce-a vrut să-mi spună bunicul. Toată copilăria mea, tata a fost foarte bolnav. Avea ulcer duodenal și a avut dureri neîntrerupte mai mult de zece ani.

Într-o zi, pe cînd mă întorceam acasă de la școală, am văzut o ambulanță trecînd cu viteză, iar cînd mai aveam de străbătut o distanță cît lungimea unui bloc, pînă acasă, mi-am dat seama încotro merge. Chiar de-acolo de unde eram, se auzeau țipetele tatălui meu.

Un grup de bătrîni din biserică ședeau în sufragerie,

cu un aer grav. Doctorul nu mi-a dat voie în camera tatălui, așa că mama a venit în hol lângă mine.

„O să moară, mamă?”

Mama m-a privit în ochi și s-a hotărît să-mi spună adevărul. „Doctorul spune că nu va trăi mai mult de două ore”.

Tocmai atunci tata a strigat din nou de durere, foarte tare; mama m-a strâns de umăr și a fugit înapoi în cameră. „Sînt aici, Kenneth”, a spus, trîntind ușa după ea. Înainte ca ușa să se închidă, am putut vedea de ce medicul nu-mi dădea voie în camera tatălui. Lenjeria de pat și podeaua erau pline de sînge.

În acel moment mi-am amintit de promisiunea bunicului: „În ziua în care vei învăța să te rogi specific în public, vei descoperi ce înseamnă puterea”. O clipă m-am gîndit să mă duc la cei din sufragerie și să-i anunț că mă rog ca tatăl meu să se ridice din pat vindecăt. Dar n-am putut-o face. Chiar în acel moment de extremă urgență n-am putut să-mi declar public credința, de teamă ca ea să nu fie contracarată de necredința altora.

Nesocotind cuvintele bunicului, am fugit cît am putut de departe de oameni. Am coborît scările ce duceau în beci, m-am închis în lada cu cărbuni și m-am rugat acolo, încercînd să acopăr necredința mea strigînd cît puteam de tare.

Nu mi-am dat seama că mă rugam într-un fel de sistem de amplificare.

Casa noastră se încălzea cu aer fierbinte, iar țevile ce arătau ca niște trompete se ramificau din cuptor, aproape de lada cu cărbuni, în fiecare cameră. Vocea mea s-a dus prin aceste țevi, astfel încît bătrînii bisericii ce ședeau în sufragerie, au auzit, dintr-o dată, o voce disperată revărsîndu-se din pereți. Doctorul m-a auzit și el. M-a auzit și tata de pe patul morții.

„Adu-l aici pe David”, a șoptit el.

Am fost dus pe scări în sus, prin fața bătrânilor uimiți, pînă în camera tatălui meu. Tata i-a cerut doctorului Brown să aștepte puțin în hol, apoi i-a spus mamei să citească tare versetul douăzeci și doi din capitolul douăzeci și unu al Evangheliei după Matei. Mama a deschis Biblia, întorcînd paginile pînă la versetul căutat.

„Tot ce veți cere cu credință, prin rugăciune, a citit ea, veți primi”.

Am fost fantastic de emoționat. „Mamă, putem să luăm acum acest verset pentru tata?”

Așa că, în timp ce tata zăcea în pat fără vlagă, mama a citit și recitit versetul. L-a citit de vreo zece - douăzeci de ori, iar în timp ce citea m-am ridicat, m-am dus lîngă patul tatălui meu și mi-am pus mîinile pe fruntea lui.

„Isuse, m-am rugat, Isuse, cred ce mi-ai spus. Fă-l bine pe tata!”

Mai era ceva. M-am dus la ușă, am deschis-o și am spus tare și clar:

„Veniți, vă rog, doctore Brown. M-am... (mi-a fost greu s-o spun) m-am rugat cu credință ca tata să se facă bine”.

Doctorul Brown a răspuns la sinceritatea mea de copil de doisprezece ani cu un zîmbet cald, plin de compasiune și de neîncredere. Dar zîmbetul lui s-a transformat la început în încurcătură, apoi în uimire, în timp ce-l consulta pe tata.

„S-a întîmplat ceva”, a spus el. Vocea îi era atît de slabă că abia-l auzeam. Doctorul Brown și-a apucat instrumentele cu mîini tremurînde și i-a luat tatălui meu tensiunea. „Kenneth, a spus el, ridicîndu-i pleoapele, palpitîndu-i stomacul și luîndu-i încă o dată tensiunea. Kenneth, cum te simți?”

„Ca și cum ar intra în mine o putere”.

„Kenneth, a spus doctorul, mărturisesc că se întîmplă

un miracol”.

Tatăl meu s-a putut ridica din pat chiar atunci și tot atunci eu m-am eliberat de orice fel de îndoieli legate de puterea rugăciunii publice și specifice, care implică un anume risc. Conducînd spre ferma bunicului, în ziua aceea, mulți ani mai târziu, aceasta a fost una din amintirile pe care le-am dus cu mine.

M-am bucurat să-l văd pe bunicul plin de viață, ca de obicei. Se mișca ceva mai încet, însă mintea îi era la fel de ageră și plină de o înțelepciune emoționantă. Ședea într-un scaun vechi, legănîndu-se pe spate și asculta atent ciudatele mele experiențe. M-a lăsat să vorbesc vreme de un ceas, întrerupîndu-mă doar ca să-mi pună întrebări. Mi-am încheiat relatarea cu o întrebare:

„Ce părere ai, bunicule? Crezi că am o chemare reală pentru a-i ajuta pe băieții din proces?”

„Nu, nu cred”, a spus bunicul.

„Dar s-au întîmplat...” - am obiectat eu.

„Cred, a continuat bunicul, că ușa de acces spre acești băieți este închisă definitiv, David. Și cred că multă vreme Dumnezeu nu te va lăsa să-i vezi. Și-ți spun și de ce. Pentru că dacă i-ai vedea acum, ai putea considera că ți-ai făcut datoria printre adolescenții din New York. Iar eu cred că Dumnezeu are un plan *mai mare* pentru tine”.

„Ce vrei să spui?”

„Am senzația, David, băiete, că intenția lui Dumnezeu nu se rezumă la a vedea doar șapte băieți, ci și alte mii ca ei”.

Bunicul a lăsat lucrul acesta să mă pătrundă. Apoi a continuat:

„Vreau să spun toți băieții speriați, buimaci și singuri ai New York-ului, care pot să ajungă să ucidă pentru senzația de moment, dacă tu n-o să-i ajuți. Am impresia,

David, că singurul lucru de care ai nevoie este să-ți lărgești vederile”.

Bunicul avea darul de a întoarce lucrurile în așa fel încît să mă îmbărbăteze. De la dorința de a scăpa din New York cît mai repede posibil, m-am trezit dintr-o dată cu dorința de a mă-ntoarce repede la lucru. I-am spus asta bunicului, iar el a zîmbit.

„E ușor să vorbești așa, stînd în bucătărie la căldurică, în povești cu bătrînul tău bunic. Dar, așteaptă să îți înțilnești și alți băieți de teapa lor, înainte de a-ți face vise. Vor fi plini de ură și păcat, mai răi decît ai auzit pînă acum. Sînt doar niște copii, dar niște copii ce știu ce înseamnă crima, violul și homosexualismul. Cum o să te descurci cu astfel de lucruri cînd o să le înțilnești?”

Sincer, nu i-am putut răspunde.

„Să-ți răspund eu la întrebare, David. În loc să-ți bați capul cu nimicurile astea, trebuie să-ți focalizezi atenția spre esența Evangheliei. Ce-ai de spus aici?”

L-am privit în ochi. „L-am ascultat suficient pe bunicul vorbind despre acest subiect, am spus, ca să-i pot răspunde din propriile lui predici. Inima Evangheliei este schimbarea. Transformarea. Este nașterea din nou pentru o viață nouă”.

„Vorbești cam papagalicește, David. Așteaptă pînă ce-L vei vedea pe Domnul făcînd-o. Atunci emoția din vocea ta va spori. Dar asta este doar teorie. Esența mesajului lui Cristos este extrem de simplă: o înțîlnire cu Dumnezeu - una adevărată - înseamnă schimbare”.

Mi-am dat seama că trebuia să încheiem, deoarece bunicul începea să devină agitat. Bunicul s-a ridicat înțepenit de pe scaun și s-a îndreptat spre ușă. Cunoscîndu-l ca o fire dramatică, am simțit că cea mai importantă parte a discuției noastre urma abia acum.

„David, a spus bunicul, ținîndu-și mîna pe ușă, sînt totuși îngrijorat pentru tine. Pentru momentele în care vei

da de viața imorală a orașului. Pînă acum ai trăit ferit de asemenea primejdii. Însă, cînd vei sta față-n față cu ticăloșia, s-ar putea să te-mpietrești”.

„Știi... - și bunicul s-a pornit să-mi spună o poveste ce nu părea să aibă nici o legătură cu ce spusese mai înainte. Odată, trecînd printre niște dealuri, mi-a ieșit în cale un șarpe enorm. Era tare mare, Davie, gros de vreo opt centimetri și mai lung de un metru; stătea întins la soare și avea o înfățișare înspăimîntătoare. Mi-a fost frică de el și multă vreme n-am făcut nici o mișcare, cînd colo, ce să vezi, în timp ce-l fixam cu privirea, am văzut o minune. Am văzut o renaștere. Șarpele cel vechi și-a lepădat pielea și a lăsat-o să zacă-n soare, el devenind o creatură complet nouă și minunată.

Cînd îți vei începe noua slujbă în New York, băiete, să nu fii ca și mine, împietrit din cauza felului în care băieții vor părea pe dinafară; Dumnezeu nu Se-mpietrește. El așteaptă ca fiecare din ei să iasă din pielea veche a păcatului și s-o lase-n țărîină. El tinjește după omul cel nou și dorește ca el să iasă afară din pielea păcatului.

Să nu uiți asta niciodată, David, cînd, cu siguranță, vei avea parte și tu de șerpii tăi pe străzile New York-ului”.

CAPITOLUL 6

La următoarea mea călătorie la New York eram într-o cu totul altă dispoziție. Nu mai eram omul cu simpla misiune de a ajuta doar șapte băieți implicați într-un proces de crimă. „Dar, dacă sînt chemat să mai fac și altceva, mi-am spus, mi-ar place să am o viziune mai clară

asupra sarcinii mele”.

Aveam o misiune ce depășea capacitatea mea de înțelegere, un vis pe care mi-l aminteam doar pe jumătate. Știam doar că este ceva legat de ajutorul pe care trebuia să-l dau unor băieți ca Luis.

Între timp m-am străduit să nu scap nici cea mai mică ocazie de a intra în legătură cu banda lui Luis. La proces, sentința fusese pronunțată. Patru dintre băieți au fost condamnați la închisoare, inclusiv Luis; iar restul au fost eliberați. Unul dintre cei trei achitați a fost trimis într-un sanatoriu de psihiatrie pentru îngrijiri speciale, altul a fost alungat din oraș de propriii lui părinți, iar cel de-al treilea urma să se întoarcă acasă. M-am hotărât să iau legătura cu el.

Cînd am ajuns la adresa din strada 125, pe ușă era scris un alt nume. Am bătut totuși, și n-am fost foarte surprins de faptul că mi-a răspuns mama băiatului pe care-l căutam. Și-a adus aminte că am mai fost pe-acolo și s-a bucurat să mă vadă.

„Intră! - a spus ea. După cum vezi, ne-am schimbat numele. Tot timpul vin la ușa noastră oameni furioși. Odată au scris pe perete: 'Alungați-vă băiatul din oraș sau ucideți-l!'”

În sufrageria apartamentului lor de patru camere erau cîteva stive de ziare, destul de mari, pe un scaun, pe canapea, pe măsuta de cafea. Toate conțineau relatări despre proces. „Nici nu-ți dai seama, pastore, ce înseamnă să deschizi ziarul în fiecare zi și să vezi mereu fotografia copilului tău implicat într-un proces de crimă. Cele mai multe ni le-au adus vecinii și-au venit cu plîngerii. Soțului i-au dus alte ziare la lucru”.

Ne-am dus în bucătărie unde mirosea foarte îmbietor a mîncăruri spaniole și acolo am discutat despre planurile lor de viitor. „Intenționați să rămîneți aici?” - am întrebat.

„Am vrea să plecăm, dar este greu din cauza

serviciului soțului meu”.

„Dar fiul vostru e în pericol aici”.

„E-adevărat”.

„Nu v-ar plăcea să-l lăsați la noi în Pennsylvania, pentru o vreme? Ar fi binevenit”.

„Nu! - a spus sărmana femeie, amestecînd în mîncare. Nu! Cînd băiatul meu va ieși de la închisoare, probabil că-l vom trimite de-acasă, însă dorim să rămîină printre ai lui. Nimeni nu-l va vedea. Va fi ca și cînd nici n-ar fi existat...”

După ce m-am despărțit de ea, o oră mai tîrziu, m-am întors s-o salut și atunci am văzut, mîzgălită pe perete cu cretă galbenă, amenințarea despre care-mi vorbise. Cineva a încercat s-o șteargă, dar se mai putea citi: „... sau să-l uciideți”.

Iată că am fost împiedicat din nou să iau legătură cu băieții din banda lui Luis. Poate că ar fi trebuit să înțeleg că exista un scop în toate aceste uși închise. Poate că acest scop era în visul care mă obseda și care, încetul cu încetul, începea să se contureze. Visul părea greu de crezut, iar eu eram nepregătit și fără dorință. În această situație am început să întrevăd posibilitatea că undeva, pe aceste străzi, voi găsi inevitabil ceea ce quaker-ii numesc „rația” mea de responsabilitate.

„Doamne, am spus din nou, părăsind strada 125 și îndreptîndu-mă spre mașina mea, dacă ai de lucru pentru mine în locul acesta, Te rog să-mi arăți despre ce este vorba”.

Acesta a fost începutul unei „plimbări” de patru luni, pe străzile New York-ului. În martie, aprilie, mai și iunie 1958, m-am dus la New York săptămînal, în ziua mea liberă. Mă sculam dimineața devreme, conduceam opt ore și ajungeam la New York puțin după miezul zilei. Apoi,

pînă noaptea tîrziu, cutreieram străzile și mă întorceam acasă a doua zi dimineată.

Nu mă plimbam pe străzi doar ca să am cu ce-mi pierde vremea. Sentimentul că eram călăuzit de un scop anume, care nu-mi aparținea, nu m-a părăsit nici o clipă, deși el era pentru mine mai misterios ca oricînd. Nu știam dacă trebuie să reacționez altfel decît revenind o dată și încă o dată, fiind mereu deschis, așteptînd mereu să mi se limpezească scopul pentru care lucram.

Îmi aduc aminte foarte clar prima seară din „plimbarea” mea de patru luni. Maria mi-a spus, înainte de a o lăsa în cămăruța ei dintr-un beci umed și rece, că cea mai periculoasă zonă din tot New York-ul este sectorul Bedford-Stuyvesant din Brooklyn.

„Predicatorule, a spus Maria, dacă vrei să vezi fața cea mai neagră a New York-ului, nu trebuie decît să treci podul Brooklyn și să-ți caști bine ochii”.

Oare chiar doream să văd fața cea mai neagră a New York-ului? Nu eram foarte sigur. Și totuși, dintr-o asemenea lume vin cei șapte inculpați din procesul Farmer. Iar pentru ca să-mi lărgesc perspectivele, așa cum mi-a sugerat bunicul, poate că ar trebui mai întîi să privesc în jos.

Am pornit, deci, spre centru, de-a lungul Broadway-ului, prin Times Square, pe lîngă hotelul Martinique, unde am fost împreună cu Miles și, mai departe, spre podul Brooklyn. Dincolo de pod, am cerut indicații de la un ofițer de poliție, pentru a găsi sectorul Bedford-Stuyvesant. Și așa am ajuns pentru prima dată în centrul unei zone despre care se știa că are mai mulți criminali pe metru pătrat, decît orice alt loc din lume. Conducînd cu timiditate pe acele străzi, nici nu mi-am imaginat că, într-o zi, îmi vor deveni la fel de familiare ca și străzile prietenoase ale Philipsburg-ului.

Bedford-Stuyvesant era cîndva căminul unor familii

demne de încredere din pătura mijlocie a societății, care locuiau în case cu trei etaje, bine îngrijite și cu grădini în spate. Astăzi este un ghetou al negrilor și porto-ricanilor. Prima dată când am intrat în zonă a fost într-o noapte geroasă de martie. Am condus mult printre blocuri pînă mi-am găsit un loc de parcare, pentru că străzile se curățau încet în această parte a orașului, iar multe mașini erau înțepenite lîngă trotuar între grămezi de zăpadă murdară. Mersul pe jos prin noroiul care-mi ajungea pînă la glezne, printre grămezile de gunoaie, era anevoios. M-am plimbat singur pe străzi în sus și-n jos, privind și ascultînd, făcînd cunoștință cu o față a vieții despre care, din liniștea și siguranța munților mei, nici nu știam că există.

Un om beat zăcea pe trotuarul înghețat. Cînd m-am aplecat să-l ajut, m-a blestemat. Am spus unui polițist din colțul străzii despre el; a dat din umeri și-a spus c-o să meargă să vadă despre ce-i vorba. După ce am ajuns cu un bloc mai încolo, m-am întors să văd ce face, dar el stătea tot acolo, la colțul blocului, bălăngănindu-și bastonul cu indolență.

În cadrul unei uși deschise au răsărit două fete ciripind la mine: „Hei, drăguțele. Cauți companie?”

Peste drum, un grup de adolescenți se fițiau în jurul unei bombonării. Purtau jachete din piele, cu o insignă ciudată imprimată pe spate. Aș fi vrut să le vorbesc, dar am ezitat. M-ar fi ascultat sau ar fi rîs de mine și m-ar fi tratat ca pe un nimic?

Pînă la urmă nu m-am dus la ei - cel puțin în seara aceea. M-am mai plimbat o vreme trecînd pe lîngă baruri și cutii de gunoi care dădeau pe dinafară, pe lîngă magazine transformate în biserici și posturi de poliție și mai apoi printr-o casă imensă cu geamuri și lămpi sparte și cu un semn de „Nu călcați iarba!” distrus și îngropat în zăpada murdară.

În timp ce mă întorceam la mașină, am auzit niște sunete ce mi s-au părut a fi trei împușcături scurte. Dar apoi m-am gândit că doar mi s-a părut, deoarece nimeni din strada aglomerată nu părea să fie agitat sau măcar curios. În câteva minute s-a auzit sirena unei mașini a poliției făcându-și loc lângă trotuar, luminînd, în roșu la intervale regulate. Numai șase oameni de pe stradă s-au oprit să privească cum aduceau dintr-o casă cu camere de închiriat, un om cu un braț care-i atîrna într-o parte și-i sîngera. Ar fi fost nevoie de mai mult de o împușcătură în umăr, ca s-aduni laolaltă o mînă de oameni în Bedford-Stuyvesant.

M-am întors la mașina mea și după ce am agățat o cămașă veche la geam ca semn de proprietate privată, m-am întins, am tras pătura din mașină peste mine și am adormit.

Astăzi n-aș mai face așa ceva. Pentru că cunosc lucrurile mai bine. Nu există un pericol atît de mare din partea adulților sau a adolescenților, cît din partea celor mici. Este vorba despre copii de opt, nouă sau zece ani care activează pe lângă bandele adolescenților. Acești puști sînt un real pericol, fiindcă practică violența de dragul violenței în sine. Poartă cu ei cuțitele și pistoalele eroilor lor mai vîrstnici, trăind cu convingerea că, folosindu-le, vor deveni adevărați bărbați. De cei mici m-aș teme astăzi dacă ar trebui să mai dorm în mașină pe stradă.

Dimineața m-am trezit în siguranță. Să fi fost neștiința mea cea care să-mi fi dat această siguranță? Sau cuvintele Psalmului 91 pe care le-am repetat pînă am adormit:

*„....dacă zici: Domnul este locul meu de adăpost!
și faci din Cel Prea Înalt turnul tău de scăpare,
de aceea nici o nenorocire nu te va ajunge,
nici o urgie nu se va apropia de cortul tău.*

*Căci El va porunci îngerilor Săi să te păzească în toate
căile tale;
și ei te vor duce pe mîini,
ca nu cumva să-ți lovești piciorul de vreo piatră.
Vei păși peste lei și peste năpîrci
și vei călca peste pui de lei și peste șerpi".*

În timpul acestei „plimbări” de patru luni, am ajuns să cunosc străzile bucată cu bucată. Maria și Angelo mi-au fost de mare ajutor în acest sens. (Am ținut strîns legătura cu Angelo, după prima noastră întîlnire pe scările casei în care locuia Luis Alvarez).

„Angelo, i-am spus într-o zi, în timp ce ne plimbam împreună pe una din străzile Harlem-ului, care crezi tu că este cea mai mare problemă a băieților din acest oraș?”

„Singurătatea”, a spus Angelo repede.

A fost un răspuns ciudat: singurătate, într-un oraș de opt milioane de locuitori? Dar Angelo mi-a spus că acest sentiment există pentru că nimeni nu te iubește și că toți prietenii lui din găști erau, practic, niște băieți foarte singuri. Cu cît începeam să cunosc mai bine New York-ul, cu atît eram mai convins că Angelo avea dreptate.

Înainte de a mă implica personal în problemele acestor băieți, nu prea știam ce înseamnă cu adevărat o bandă de stradă. Pe vremea cînd eram copil aveam și în Pittsburgh un soi de bande. Copiii obișnuiau să se adune împreună după școală și să-și construiască un club pe un teren viran. Activitatea clubului era în funcție de vîrsta și personalitatea copiilor, însă ea n-a mers niciodată mai departe de simple discuții despre fete, despre automobile, despre sport, despre părinți. Cred că dorința de a se aduna în grupuri este tipică acestei vîrste și este necesar ca ei să poată discuta despre lumea adulților fără ca aceștia să-i audă.

Există și în New York bande care nu depășesc astfel de activități. Însă, în New York mai există și alt soi de bande de adolescenți, complet diferite de cele pe care le cunoșteam eu. Sînt bandele care se bat între ele. Violența face parte din viața lor cotidiană. Știu un caz în care le-au trebuit două luni numai pentru pregătirea luptei. Și un alt caz în care, într-o după-amiază pe la ora două, zece băieți stăteau la un colț de stradă bînd sucuri sifonate, iar la ora patru unul din ei era mort, iar alții doi la spital; între timp a izbucnit, s-a desfășurat și s-a încheiat o luptă cruntă între două bande rivale.

Am descoperit că mai existau bande specializate în diferite activități. Alături de pașnicele bande sociale și de cele bătaușe, mai există bande de homosexuali, bande de lesbiene și bande de sadici. Pe măsură ce întîlneam tot mai mulți băieți din bande, am aflat ce chefuri sălbatice trăiau acești copii, după ore, în apartamente nelocuite. Unii, de exemplu, „chefuiau” smulgînd picioarele unei pisici. Alții, în chefuri sexuale. Deseori, îmi spuneau băieții, se adunau într-un colț de parc mai întunecos, se strîngeau în cerc în jurul unui cuplu, făcîndu-și masturbații manuale, în timp ce cuplul făcea sex în fața lor, pe pămînt.

Există un potop de publicații pornografice care alimentează această latură a vieții bandelor de adolescenți; mulți dintre băieți mi-au arătat fotografii scoase din buzunarele secrete ale portmoneelor lor. Nu erau poze din *Girlie Picture* (o revistă de pornografie ce se vinde la colțurile străzilor), ci poze cu acte sexuale nefirești, între băieți și fete, și cu animale. Copiii mi-au spus că-și petrec, uneori, după-mesele prin beciuri, folosind fotografiile de model.

Grozăvii ca violența și promiscuitatea se pot frecvent

întîlni la acești adolescenți. Există, însă, un viciu, care le depășește pe toate: toxicomania.

Nu mi-a fost greu să depistez micii traficanți de marijuana, chiar pe lîngă școli. Erau îndrăzneți și insistenți. Vorbeau foarte deschis despre marfa lor și-mi spuneau că ar trebui să încerc și eu o țigară de marijuana dacă eram interesat în această problemă. Cînd i-am arătat unuia o fotografie din ziar, în care era un băiat chircit de durere pe un pat de spital, în timpul dezintoxicării, a rîs.

„Nu-ți face griji, a spus el, tipul lua heroină. Un pic de marijuana nu-ți face nici un rău. Nu-i mare diferență între ea și o țigară obișnuită. Vrei una?”

Nu face nici un rău!? Marijuana nu duce la intoxicare, dar îți creează repede nevoia de a lua heroină, care este unul dintre cele mai crunte droguri cunoscute de om. Odată, în timpul lungii mele „plimbări”, s-a creat o stare de panică: adică era o perioadă în care proviziile de droguri se împutîneau din cauza arestării în masă a contrabandiștilor. În acea perioadă, cercetam zona Bedford-Stuyvesant. În timp ce mergeam pe stradă am auzit un strigăt foarte puternic. Nimeni nu i-a dat nici cea mai mică importanță. Dar țipătul nu contenea.

„Sună ca și cum cineva ar avea dureri foarte mari”, i-am spus unei femei care se odihnea, sprijinindu-și brațele pe pervazul unei ferestre de la etajul întîi.

Și-a ridicat capul, a ascultat un minut, apoi a dat din umeri.

„Etajul trei, a spus ea. E groaznic. Are numai douăzeci și unu de ani. Ia heroină. Doza pe care a luat-o ultima dată nu mai are efect și nu are de unde să-și ia alta”.

„Îl cunoașteți?”

„De cînd era în scutece”.

„Nu putem face ceva să-l ajutăm?”

„Ce, de exemplu? Doar moartea l-ar mai putea ajuta

acum”.

„Nu-l putem duce la un spital?”

Femeia s-a uitat la mine. „Domnule, a spus după o scurtă tăcere, sînteți nou pe aici, nu-i așa?”

„Așa este”.

„Încercați să duceți un om în starea asta la un spital și veți vedea ce se întîmplă”.

Cît de des mi-au sunat în urechi cuvintele acestea în lunile ce au urmat. În tot New York-ul nu există decît un singur spital unde băieții drogați pot primi o mîna de ajutor: spitalul Riverside. Internarea costă însă atît de mult, încît, ori se face foarte încet, ori este imposibilă. Dacă băiatul respectiv nu poate intra la Riverside, atunci poate apela la unicul spital de pe tot cuprinsul Statelor Unite în care sînt primiți drogații din New York: o instituție federală din Lexington, Kentucky, care arată dezgustător și care este specializată în probleme de intoxicații cu droguri.

Bătaia, sexul, drogurile sînt manifestări dramatice ale unei nevoi normale ale adolescenților din bandele newyorkeze. Așa cum a spus Angelo, acestea erau simbolurile exterioare ale unei profunde stări interioare: singurătatea. Foamea pentru o anumită semnificație în viață. Cel mai trist lucru pe care l-am descoperit în timpul acestei „plimbări” a fost îngustimea perspectivelor de viață ale acestor băieți. I-am ascultat pe cîțiva descriindu-și speranțele pentru mai tîrziu.

Speranțe? Oare putem numi speranță faptul că singura dorință a unui băiat pentru această viață este să-și cumpere o pălărie nouă? Una cu borul îngust. Pălăria este un simbol pentru acești băieți. De multe ori am văzut tineri tremurînd de frig pe stradă pentru că nu aveau haine groase. Însă, pe cap aveau, negreșit, o pălărie

„Alpine” de douăzeci și cinci de dolari, cu o pană elegantă.

O altă speranță pentru ei ar fi o excursie. Peste podul Brooklyn, în Manhattan, de exemplu. Asta ar fi o adevărată aventură pentru ei. Acești băieți sînt compătitor de izolați, fiecare în interiorul bandei lui. Am întîlnit zeci de băieți care n-au trecut niciodată podul Brooklyn de frica bandelor inamice din Manhattan și Bronx.

Treptat, în urma vizitelor mele, începea să se contureze un tipar. Un tipar al nevoii din ei, care începea cu singurătatea, continua cu luptele dintre bande, orgiile sexuale, drogurile și sfîrșea într-un mormînt timpuriu. Pentru a-mi verifica concluziile personale, am fost la posturile de poliție, am stat de vorbă cu oamenii care se ocupă cu probleme sociale, cu oameni care urmăresc comportarea deținuților eliberați înainte de termen, pentru bună purtare; și am petrecut multe ore în biblioteca orașului. În final, concluzia generală despre problemele adolescenților din New York era atît de descurajatoare, încît, aproape că-mi venea să abandonez. În această situație, însă, Duhul Sfînt mi-a venit în ajutor.

De data aceasta, felul în care mi-a venit în ajutor nu a mai fost la fel de dramatic. Pur și simplu mi-a dat o idee care-mi lămurea viziunea ce mi se înfățișa ca un vis nebulos.

Conduceam înapoi spre Philipsburg, urmărind kilometrajul care ținea pasul cu bornele care rămîneau în urmă, în timp ce rulam pe șosea. M-am întrebat atunci în sinea mea: „Să presupunem că ți s-ar cere să dorești ceva pentru acești puști. Care ar fi cea mai sinceră speranță a ta cu privire la viața lor?”

Îmi cunoșteam răspunsul: „Aș dori ca ei să poată lua viața de la capăt cu personalitatea proaspătă și inocentă a copiilor născuți din nou. Și mai mult: aș dori ca în timpul

creșterii lor să fie înconjurați de dragoste, în loc de frică și ură.

Însă, acestea erau lucruri imposibile. Cum ar fi putut niște adolescenți să șteargă cu buretele tot ce-au trăit pînă atunci? Și cum li s-ar putea crea o ambianță nouă? Este acesta un vis pe care Tu l-ai pus în inima mea, Doamne? Sau este propria mea imaginație?"

Trebuie ca acești copii să înceapă o viață nouă și să fie înconjurați de dragoste.

Ideea a apărut în mintea mea, completă și clară, ca primul ordin de a merge la New York. Și alături de ea era ideea unei case în care acești copii ar putea să locuiască. O casă a lor, adevărată și draguță, unde să fie bineveniți - bineveniți și iubiți. O casă în care să poată locui oricînd ar fi vrut. Ușa ar fi deschisă mereu; ar fi multe paturi, haine de-mbrăcat și o bucătărie mare.

„O, Doamne, am spus tare, ce vis minunat! Dar, pentru împlinirea lui e nevoie de minuni. O succesiune de minuni cum încă n-am văzut“.

CAPITOLUL 7

M-am reîntors la New York o săptămînă mai tîrziu cu o stare de spirit ciudată. Pe de o parte, visul meu m-a adus în culmea fericirii, iar pe de altă parte, eram deprimat și confuz. Cu cît am învățat mai mult despre natura inamicului din marele oraș, cu atît mai pregnant se reliefa incapacitatea mea de a-l învinge.

Inamicul pîndea din spatele condițiilor sociale create de mahalalele New York-ului, gata să înhațe băieții singuri și flămînzi de dragoste. Le oferea promisiuni

mincinoase de siguranță și libertate, de fericire și răsplată. Și-a botezat promisiunile cu nume inocente: Clubs (nu bande criminale), Pot (nu narcotice), Fish-Jumps (nu un dans excitator, nesatisfăcător și plin de furie) și Jitterbugging (nu o luptă disperată pe viață și pe moarte). A format în aceste victime personalități la care este aproape imposibil de ajuns. A ridicat în jurul acestor băieți un zid gros de duritate protectoare, i-a făcut mândri de duritatea lor.

În fața unei astfel de puteri, mi-am văzut slăbiciunea. Nu posedam armele necesare. Nu aveam experiență în acest sens. Nu aveam bani. Nu aveam nici o organizație care să mă sprijine. Îmi era frică de bătaie.

În această situație mi-am adus aminte de o altă împrejurare în care mi-a fost frică de bătaie, pe vremea cînd eram copil și abia ne-am mutat în Pittsburgh. La școală n-am fost calificat niciodată ca un om al succesului. Eram un copil plătind, chiar mai slab decît sînt acum, dacă este posibil așa ceva. Simpla idee că aș putea primi un pumn mă făcea să tremur.

Cu toate acestea, este nostim faptul că în tot timpul, liceului n-am fost provocat niciodată la bătaie pentru că aveam reputația de a fi un tip puternic.

Mi-am făcut această reputație ridicolă într-un mod neobișnuit și, cu cît mă gîndeam mai mult la această împrejurare, cu atît mai mult începeam să mă întreb dacă nu are vreo semnificație pentru situația mea de acum.

În școală era un băiat bătauș, pe nume Chuck. A fost primul băiat despre care am auzit vorbindu-se după ce ne-am mutat la Pittsburgh. Încă înainte de a despacheta geamantanele, am aflat că Chuck îi bate întotdeauna pe noii veniți și că ar trebui să mă feresc de el mai mult decît alții, pentru că era pornit în mod deosebit împotriva copiilor de pastori.

Chuck m-a făcut să tremur înainte de a-l vedea. Ce

voi face cînd îl voi întîlni? I-am pus lui Dumnezeu această întrebare și răspunsul mi-a venit repede și clar: *Lucrul acesta nu se va face nici prin forță, nici prin tărie, ci prin Duhul Meu*. Știam că este un verset biblic. L-am căutat și l-am găsit în Zaharia 4:6, apoi l-am luat ca moto pentru mine. Și, cînd a venit ziua în care a trebuit să stau față-n față cu Chuck, m-am hotărît să mă încred în această promisiune; Dumnezeu îmi va da din curajul Lui dumnezeiesc ca să pot înfrunta orice bătaș.

Mi s-a dat ocazia foarte curînd să-mi testez teoria. Într-o după-masă de primăvară mă-ntorceam singur de la școală. Mi-aduc aminte că purtam un rînd de haine noi, ceea ce era pentru mine un motiv în plus să mă feresc de o luptă de stradă. Pentru un rînd de haine noi se făceau mari economii la noi în casă, pentru ca să-mi permit să le distrug într-o încăierare.

Și dintr-o dată, din față, un băiat veni spre mine. Mi-am dat seama că nu putea fi altul decît Chuck. Mergea țanțoș pe cealaltă parte a străzii. Dar, în momentul în care m-a văzut, a trecut strada îndreptîndu-se spre mine, masiv ca un taur și mîrîind furios. Era un băiat uriaș. Cred că avea cu douăzeci de kilograme mai mult decît mine. S-a înfipt în fața mea în așa fel, încît a trebuit să-mi dau capul pe spate ca să-l pot privi în ochi.

S-a oprit inert, cu picioarele depărtate și cu mîinile pe solduri, blocîndu-mi calea.

„Tu ești băiatul predicatorului”.

N-a fost o întrebare, ci o provocare și, recunosc că în acel moment, toată nădejdea mea în curajul divin s-a risipit. Îmi tremurau genunchii de frică.

„...nici prin forță, nici prin tărie, ci prin Duhul Meu... Nici prin forță, nici prin tărie, ci prin Duhul Meu, zice Domnul Oștirilor”. Repetam în mintea mea acest verset, în timp ce Chuck își bătea joc de mine. Primul lucru de care s-a legat a fost că arătam caraghios în hainele mele

noi. Apoi m-a atins într-un punct foarte sensibil: spunându-mi că sînt un bleg. A mai avut ceva de spus despre copiii de pastori în general.

„...prin Duhul Meu, zice Domnul”. Încă nu scosesem nici o vorbă și totuși, înăuntrul meu se întîmpla ceva. Teama din mine se topea, iar în locul ei apărea încredere și bucurie. M-am uitat în sus la Chuck și i-am zîmbit.

Chuck se-nfuria din ce în ce mai tare. I s-a roșit fața în timp ce mă provoca la bătaie.

Zimbeam în continuare.

Chuck a-nceput să-mi dea tîrcoale cu pumnii înlestați, mișcîndu-și brațele ca o pompă și făcînd fandări scurte înspre mine. Începea să-și dea seama că, în mod inexplicabil, fărîmei de om din fața lui, pur și simplu nu-i era frică.

Mă învîrteam și eu ca și el, neîncetînd să-l privesc în ochi și zîmbind tot timpul.

Pînă la urmă m-a lovit. A fost o lovitură cam nesigură care nu m-a durut. Pe deasupra, m-a prins într-un moment de balans, astfel încît nu m-a aruncat la pămînt. Am rîs în sinea mea.

Apoi Chuck s-a oprit. Și-a lăsat brațele în jos. S-a tras în spate, s-a întors și-a pornit pe stradă-n jos.

A doua zi, la școală, se știa cum l-am bătut pe cel mai mare bătauș din oraș. Chuck a povestit la toată lumea. A spus că sînt cel mai tare tip cu care s-a bătut vreodată. Se pare că le-a spus o poveste umflată, pentru că, după acest incident, am fost tratat cu respect de întreaga școală. Ar fi trebuit să le spun copiilor adevărul, însă n-am făcut-o niciodată. Aveam un fel de poliță de asigurare pentru buna mea reputație. Dar, pentru că uram bătaia, nu m-am simțit niciodată în stare să-mi iau revanșa.

Mă întrebam în sinea mea dacă această amintire nu

are o oarecare importanță pentru mine acum. Oare nu stăteam în fața unei probleme similare: un dușman mult mai mare și mai puternic decât mine? Poate că exista un paradox în lipsa mea de putere. Poate că în această slăbiciune stătea o putere, pentru că știam cu certitudine că nu în puterile mele trebuie să-mi pun încrederea. Aș fi putut să mă mint pe mine însumi că banii, sau relațiile, sau o anumită pregătire în sociologie ar fi fost de folos în această situație, pentru că nu le aveam. Însă, dacă visul meu despre un început nou și despre un mediu de viață nou pentru astfel de băieți și fete era corect, atunci, poate că Dumnezeu ar alege în mod deliberat un om atât de puțin pregătit, pentru ca lucrarea să fie cu strictețe dependentă de El de la bun început: „...nici prin forță, nici prin tărie, ci prin Duhul Meu, zice Domnul Oștirilor”.

M-am hotărât să fac primul pas pentru a-mi transforma visul în realitate. Primul lucru pe care aveam nevoie să-l știu era dacă îmi puteam permite îndrăzneala de a avea asemenea vise. Oare este într-adevăr posibil ca adolescenții toxicomani ai bandelor newyorkeze să se schimbe radical, așa cum visam eu? Mi-am amintit cum insista bunicul că mesajul central al Evangheliei este transformarea. Și știam pe dinafară pasajul la care se referea când spunea acest lucru: „'Adevărat, adevărat îți spun, a spus Isus, că dacă un om nu se naște din nou, nu poate vedea Împărăția lui Dumnezeu'. Nicodim i-a zis: 'Cum se poate naște un om bătrîn? Poate el să intre a doua oară în pîntecele maicii sale și să se nască?' Isus i-a răspuns: 'Adevărat, adevărat îți spun, că dacă nu se naște cineva din apă și din Duh, nu poate să intre în Împărăția lui Dumnezeu. Ce este născut din carne este carne, și ce este născut din Duh, este duh'”.

Așa că, dacă va fi ca acești băieți să se schimbe, transformarea va trebui să se producă în inima lor. *EU* nu voi putea face niciodată această schimbare: aceasta este

lucrarea Duhului Sfânt. Dar aş putea fi canalul prin care Duhul Sfânt poate ajunge la aceşti băieţi.

Exista o cale de a afla acest lucru. Pînă acum m-am plimbat şi am tras cu urechea la viaţa oraşului. Acum, însă, voi face prima mişcare. Le voi vorbi acestor băieţi cu convingerea că Duhul Sfânt îi va atinge acolo unde eu nu aveam putere să ajung. Am început să mă interesez care sînt cele mai dure şi mai violente bande din oraş. Mi s-au repetat de mai multe ori aceleaşi nume: „The Chaplains” (Capelanii) şi „Mau Maus”, amîndouă bandele fiind din Fort Greene, Brooklyn.

Bandele respective trăiesc în teritorii bine delimitate pentru fiecare dintre ele, în complexul de construcţii de locuinţe Fort Greene. În apartamentele acestor blocuri turn locuiesc mai mult de 30.000 de oameni, majoritatea dintre ei fiind negri, porto-ricani, un mare procentaj trăind din ajutorul de şomaj.

Bandele luptătoare care s-au stabilit în această zonă sînt separate şi din punct de vedere rasial: „The Chaplains” sînt băieţi negri, iar „Mau Maus” sînt spanioli. Cele două bande nu luptă una împotriva celeilalte, ci obişnuiesc să se alieze împotriva celor ce le ameninţă teritoriul. În momentul de faţă au declarat război poliţiei.

Băieţii aveau o metodă de atac destul de originală. Aşteptau pe cîte o clădire, cu un sac cu nisip atîrnînd pe marginea acoperişului. Cînd un poliţist trecea pe dedesubt, încercau să arunce peste el sacul greu de peste patru kilograme. Pînă la această oră au dat greş, pentru că nu reuşeau să-şi calculeze bine timpul. Însă, se apropiau tot mai mult de momentul sincronizării. Poliţia, pentru a-şi lua revanşa, folosea bastoanele la cea mai mică provocare şi interzicea adunarea în grupuri mai mari de trei băieţi într-un loc.

Am considerat că Fort Greene este cel mai potrivit loc pentru a pune la încercare Duhul Sfânt. Într-o dimineață de vineri am luat cu mine un prieten, un trompetist pe care-l chema Jimmy Stahl, am condus peste podul Brooklyn și am ajuns într-o aglomerație de cărămizi și sticlă, numită complexul de locuințe Fort Greene. Am parcat lângă școala de stat de pe strada Edward și ne-am început testarea.

„Tu stai aici lângă felinar, i-am spus lui Jimmy, și suni din trompetă. Dacă se strâng oameni, o să mă ridic pe soclu și o să le vorbesc”.

„Ce să cânt?”

„Ce-ar fi să cânti *Înainte, soldați creștini?*”

Așa că Jimmy a-nceput să cânte la trompetă *Înainte, soldați creștini*. Cînta tare și plin de viață.

Ferestrele apartamentelor de peste drum s-au deschis cu zgomot, lăsînd să iasă la iveală capete curioase. Apoi au apărut în jurul nostru puzderie de copii. Cu zecile. Îi atrăgea muzica și nu conteneau cu întrebările:

„Vine cirul, nene? O să fie o paradă?”

I-am spus lui Jimmy să continue.

Apoi au început să sosească și adolescenții. Parcă erau toți în uniformă. Purtau niște jachete de un roșu puternic, cu banderole negre pe braț și cu inițialele „MM” cusute pe spate. Unii purtau pantaloni strîmți, cămăși viu colorate și pantofi ieftini, cu talpă subțire și toc ascuțit; aveau bastoane asupra lor. Aproape toți purtau pălării „Alpine”, elegante și cu borul îngust, aproape toți purtau ochelari.

„Doamne, am spus în mine, au venit aici căutînd cu disperare ceva profund. Toți vor să fie mai mari decît sînt. Toți doresc să scape de singurătate”.

După ce Jimmy și-a cîntat cîntecul de vreo cincisprezece-douăzeci de ori, s-au adunat cam o sută de băieți și fete. Au început să mișune de colo-colo și să-și

arunce unii altora înjurături amestecate cu huiduieli. O parte din ele ne reveneau nouă. Eu m-am urcat pe soclul felinarului și am început să vorbesc. Rumoarea creștea. Nu știam ce să fac. Jimmy mi-a spus din vârful buzelor: „Nu te aude nimeni“.

Dar, chiar în acel moment, am fost scos din încurcătură. Strigătele au încetat brusc. Am văzut peste mulțimea de capete o mașină a poliției parcînd lîngă trotuar. Polițiștii au coborît și-au început să-și croiască drum prin mulțime, împingîndu-i violent cu bastoanele.

„Gata. S-a terminat. Plecați de-aici!“

Tinerii s-au dat la o parte să le facă loc polițiștilor, dar au strîns rîndurile din nou în urma lor.

„Dă-te jos de-acolo“, mi-a spus un polițist. Și, cînd am ajuns în fața lui, m-a întrebant: „Ce vrei să faci? O demonstrație?“

„Predic“.

„Aici nu. Avem destule necazuri în cartierul ăsta și fără să adunăm laolaltă lichelele cartierului“.

În acest moment au intervenit băieții și fetele. Au strigat că nu se poate să nu mă lase să predic. Au spus că este anticonstituțional. Polițiștii n-au fost de acord cu acest argument. Înainte ca eu și Jimmy să ne dăm seama ce se întîmplă, ne-am trezit îmbrînciți prin mulțime, pînă la mașina poliției.

La postul de poliție, m-am agățat de argumentul băieților. „Dați-mi voie să vă întreb ceva, am spus, nu am dreptul, ca cetățean, să vorbesc oamenilor pe stradă?“

„Ba da! - au admis polițiștii. Dar numai dacă o faci sub steagul american“.

Așa că, o jumătate de oră mai tîrziu, Jimmy a-nceput să cînte din nou *Înainte, soldați creștini*. De data asta, în spatele nostru flutura un enorm steag american, împrumutat de la un director de școală solidar cu noi. Și, în loc de pedestalul unui felinar, aveam acum un scăunel

pentru pian.

Jimmy a suflat din trompeta lui înspre sud și înspre nord, înspre est și înspre vest. Cîteva minute mai tîrziu, stăteam din nou în fața unei gloate care ne huiduia. Singura diferență era că de data asta le păream niște eroi, le-am cîștigat din nou simpatia din cauza problemei noastre cu poliția.

Cu toată reclama ce ne-am făcut-o, manierele audienței noastre nu s-au schimbat. M-am ridicat pe scăunel și am încercat din nou să acopăr galăgia mulțimii cu glasul meu.

„Sînt un predicator de țară, le-am spus, vin de la trei sute de mile depărtare și am un mesaj pentru voi”.

Nimeni nu asculta. Chiar în fața mea, o fată și un băiat dansau lovindu-și coapsele unul de altul, lucru care a stîrnit fluierăturile și aplauzele privitorilor. Alții i-au urmat; țigările le atîrnau în colțul gurii, în timp ce trupurile lor vibrau din cauza entuziasmului. Cu siguranță, nu era o atmosferă potrivită pentru predică.

De disperare mi-am plecat capul.

„Doamne, am spus, nici măcar nu pot să le atrag atenția. Dacă vrei să faci o lucrare aici, mă vîd obligat să Ți-o cer”.

În timp ce mă rugam, schimbarea a început să se producă.

Prima dată s-au așezat cei mici. Cînd am deschis ochii, am observat că mulți dintre cei mari, care stătuseră sprijiniți de gardul școlii, fumînd, stăteau acum drepti, cu pălăriile în mînă și cu capetele ușor plecate.

Am fost așa de uimit de liniștea care s-a lăsat atît de spontan, încît nu-mi puteam găsi cuvintele.

Cînd, în sfîrșit, am reușit să vorbesc, am hotărît să le spun Ioan 3:16: „Fiindcă atît de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață veșnică”. Le-am

spus că Dumnezeu îi iubea acolo, așa cum erau. Că El știe ce fel de oameni sînt ei. Că le cunoaște ura și furia. Că știe că unii dintre ei au comis crime. Dar că Dumnezeu știe și ce vor fi ei mai târziu, nu numai ce au fost în trecut.

Asta a fost tot. Am spus ce am avut de spus și m-am oprit. S-a lăsat o tăcere grea și semnificativă. Auzeam steagul fluturînd într-o adiere ușoară. Le-am spus atunci fetelor și băieților că voi cere să li se întîmple ceva special. Că voi cere o minune, voi cere ca în momentele următoare viețile lor să fie complet schimbate.

Mi-am plecat din nou capul și am rugat Duhul Sfînt să-Și facă lucrarea. Apoi mi-am ridicat capul. Nimeni nu mișca. Am întrebat dacă dorește cineva să vină în față să stăm de vorbă. Nici un răspuns.

Era o situație penibilă. Am lăsat Duhul Sfînt să mă călăuzească, dar El nu părea s-o facă.

Apoi, m-am trezit vorbind fără voia mea:

„Bun! Mi s-a spus că aveți aici, în Fort Greene, două bande celebre. Aș vrea să le vorbesc președinților și vicepreședinților acestor bande. Dacă sînteți atît de mari și de tari precum se spune, cred că n-o să vă deranjeze să veniți aici să dați mîna cu un predicator slăbănog”.

Nici acum nu știu de ce am spus asta; privind în urmă, însă, se pare că a fost cel mai bun lucru ce l-aș fi putut spune. Timp de un minut n-a mișcat nimeni. Apoi, cineva din spate a strigat:

„Ce se-ntîmplă, Buckboard? Ți-e frică?”

Încet, un băiat negru, masiv, și-a părăsit locul din spatele mulțimii, îndreptîndu-se spre mine. L-a urmat un al doilea băiat. Cel din urmă avea un baston și amîndoi purtau ochelari de soare. Croindu-și drum prin mulțime au mai cules vreo doi și s-au oprit toți patru în fața scăunelului meu.

Cel masiv a mai înaintat cîțiva centimetri.

„Bate palma, predicatorule, a spus el. Sînt Buckboard,

președintele Capelanilor”.

Încă nu cunoșteam jargonul de bandă, așa că, în momentul în care mi-a întins mîna, am încercat să i-o strîng. „Atinge-o doar, predicatorule”, a spus Buckboard, bătîndu-și palma deschisă de a mea. M-a studiat curios o vreme, apoi mi-a spus: „Ești în regulă, predicatorule. M-ai dat gata”.

Apoi Buckboard m-a prezentat vicepreședintelui Stagecoach și celor doi Comandanți Supremi.

Nu știam ce să mai fac. Cu inima bătîndu-mi puternic, i-am făcut un semn lui Jimmy și ne-am depărtat puțin de mulțime, împreună cu cei patru băieți. Stagecoach spunea întruna că mesajul meu a fost „mișcător”.

„Știi, Davie, mi-a spus, mai vine pe-aici o bătrînă cu pelerină neagră și cu un coș cu dulciuri. Insistă mereu ca băieții să se lase de prostii, dar nu ne mișcă niciodată”.

Le-am explicat băieților că nu eu i-am mișcat, ci Duhul Sfînt. Le-am spus că Duhul vrea să le atingă mîndria... „Și aroganța, am spus, uitîndu-mă direct în ochii lor, și încrederea în sine. Astea toate nu sînt decît o pojghiță de suprafață pentru a ascunde că, în realitate, există în voi frică și singurătate. Duhul Sfînt dorește să spargă această pojghiță și să intre sub ea ca să vă ajute să luați totul de la capăt”.

„Ce trebuie să facem, omule?”

M-am uitat la Jimmy, dar expresia feței lui nu-mi era de nici un folos. La biserică le-aș fi cerut acestor băieți să îngenuncheze în fața altarului. Dar cum puteam să le cer asta în mijlocul drumului, în fața prietenilor lor?

Și totuși, poate nu-mi lipsea decît un pic de curaj. Schimbarea ce trebuia să se producă în viețile lor trebuia să fie radicală, așa că, poate și simbolul trebuia să fie neobișnuit.

„Ce trebuie să faceți? - le-am spus. Păi, aș vrea să

îngenuncheați chiar aici, în stradă, și să rugați Duhul Sfânt să vină în viețile voastre, ca să puteți deveni oameni noi. 'Noi creații în Cristos', spune Biblia; acest lucru vi se poate întâmpla și vouă".

S-a lăsat tăcerea. Atunci am început să-mi dau seama că mulțimea aștepta, liniștită, să vadă ce se întâmplă. Până la urmă, Stagecoach a spus, cu vocea sugrumată:

„Buckboard? Vrei? Dacă vrei tu, vreau și eu”.

Spre uimirea mea, cei doi lideri ai uneia dintre cele mai temute bande din tot New York-ul s-au lăsat încet în genunchi. Cei doi Comandanți Supremi i-au urmat. Și-au descoperit capetele, ținându-și respectuos pălăriile în mână. Doi dintre ei fumau. Și-au scos țigările din gură și le-au aruncat în drum, unde continuau să ardă mocnit, în timp ce eu am spus o rugăciune foarte scurtă.

„Doamne Isuse, iată patru dintre copiii Tăi, care vor să facă un lucru foarte, foarte greu. Stau aici, în genunchi, în fața Ta, rugându-Te să intri în inimile lor și să-i faci oameni noi. Vor să-i scapi de ură, de violență și de singurătate. Vor să știe pentru prima dată în viața lor că sînt iubiți cu adevărat. Îți cer acest lucru Ție, Doamne, iar Tu nu-i vei dezamăgi. Amin”.

Buckboard și Stagecoach s-au ridicat. Apoi cei doi Comandanți Supremi. Nu și-au ridicat capetele. Le-am spus că poate doresc să rămînă singuri o vreme, sau, poate ar dori să găsească o biserică în care să meargă.

Fără să scoată o vorbă, băieții s-au întors și și-au croit drum prin mulțime. Cineva a strigat:

„Hei, Buckboard! Cum e cînd te pocăiești?”

Buckboard le-a spus să nu-l mai bată la cap și n-a mai rîs nimeri de el. Mă tem că nu era suficient de matur, ca să nu răspundă cu violență, în cazul în care ar mai fi îndrăznit careva să-l ironizeze.

Am părăsit Fort Greene împreună cu Jimmy, beți de bucurie. Nu ne așteptam ca Dumnezeu să ne răspundă atât de surprinzător. Buckboard, Stagecoach și cei doi Comandanți Supremi, îngenuncheați la un colț de stradă: era greu de crezut.

Ca să fiu sincer, noi eram pregătiți pentru reacția liderilor bandei Mau Maus. Erau acolo, în mulțime, urmărind transformarea din Buckboard și Stagecoach cu un amestec de uimire și dispreț. După ce Capelanii s-au depărtat, mulțimea a început să-i cheme pe liderii bandei Mau Maus.

„Israel! Nicky! E rîndul vostru! La negrii ăia nu le-a fost frică. Doar n-o să vă purtați ca niște lași”. Astfel de strigăte i-au determinat să înainteze.

Israel, președintele bandei, era un băiat simpatic: mi-a întins mîna și mi-a strîns-o ca un gentleman.

Nicky, însă, era altfel. Mi-aduc aminte că atunci cînd l-am privit, am gîndit că are cel mai dur chip pe care îl văzusem vreodată.

„Bună, Nicky”, i-am spus.

M-a lăsat cu mîna întinsă. Nici măcar nu s-a uitat la mine. Pufăia nervos din țigară.

„Du-te dracului, predicatorule”, mi-a spus. Avea un fel ciudat de a vorbi: glasul îi era sugrumat și se bîlbîia la multe cuvinte.

„Nu prea-ți plac, Nicky, am reluat, dar să știi că eu simt altfel pentru tine. Eu te iubesc, Nicky”. Am făcut un pas spre el.

„Dacă mai faci un pas spre mine, predicatorule, mi-a spus, în felul lui chinuit de a vorbi, te omor!”

„Ai putea face asta! - am continuat eu. Ai putea să mă tai în o mie de bucăți și să le arunci în stradă, dar să știi că și atunci fiecare bucățică din mine te va iubi”. Însă, în timp ce o spuneam, mă gîndeam: dar ție, Nicky, nu ți-ar folosi la nimic - nu există dragoste în lumea asta, care

să te miște.

Înainte de a părăsi Brooklyn-ul, i-am pus pe Buckboard și Stagecoach în legătură cu un pastor local, care să-i poată sprijini în timpul creșterii lor spirituale. „Cred însă, i-am spus lui Jimmy, că ar fi mai bine să-i verificăm și noi din cînd în cînd”. Sincer vorbind, nici unul dintre noi nu puteam scăpa de bănuiala că băieții s-au distrat puțin pe socoteala noastră.

Gwen m-a certat cînd i-am dezvăluit această bănuială, la întoarcerea mea acasă.

„David Wilkerson, a spus, nu-ți dai seama că ți s-a împlinit exact ce ai dorit? Ai cerut Duhului Sfînt o minune, iar acum, cînd ai primit-o, cauți argumente împotriva ei. Oamenii care nu cred în minuni, n-ar trebui să se roage pentru ele”.

CAPITOLUL 8

Aveam impresia că am depășit primul obstacol în împlinirea visului meu. Mi s-a dat o speranță, și încă una mai mare decît mă așteptam. Am îndrăznit chiar să sper că poate mi se va da voie să-l văd pe Luis. Angelo m-a informat că Luis va fi transferat la închisoarea Elmira din New York.

„Crezi că aș mai putea încerca să-l mai văd?” - am întrebat.

„N-ai nici o șansă, Davie. Va trebui să treci prin tot felul de formalități birocratice, iar din momentul în care își vor da seama că tu ești pastorul de la proces, nu te vor lăsa să intri la el”.

Totuși, voiam să încerc. Următoarea mea întîlnire de

evanghelizare m-a dus aproape de Elmira. Am făcut investigații în legătură cu formalitățile necesare pentru a vedea pe cineva. Mi s-a spus să scriu o declarație în care să expun relațiile mele cu acest băiat și motivele pentru care voiam să-l văd. Se va ține cont de cererea mea.

Aceasta era problema: era suficient să le spun cine sînt, pentru ca să nu mă lase înăuntru. Am auzit, însă, că în acea zi se va transfera la Elmira un grup de băieți. M-am dus la gară să-i aștept. După sosirea trenului, am recunoscut grupul de băieți, după felul ordonat în care se deplasau. Am examinat cu frică fiecare chip, dar Luis nu era printre ei.

„Îl cunoști pe Luis Alvarez?” - am întrebat pe unul dintre ei. A reușit să-mi răspundă „Nu!”, înainte ca gardianul să ne despartă iritat.

„Ei, bine, mi-am spus în drum spre Philipsburg, se pare că nu-i voi vedea pe acești băieți. Poate chiar niciodată. Doamne, dacă aceasta este voia Ta, dă-mi putere s-o accept”.

Dar, dacă Duhul Sfînt continua să-mi țină închisă această ușă, îmi deschidea altele. Într-o seară caldă de primăvară, plimbîndu-mă pe o stradă aglomerată și zgomotoasă din Spanish Harlem (cartierul negrilor spanioli), am auzit pe cineva cîntînd.

Am fost surprins să reunosc melodia unui cîntec creștin, cu toate că se cînta în spaniolă. Nu se vedea nici o biserică prin preajmă. Muzica părea să vină dinspre fereastra unui apartament dintr-un bloc înalt cu locuințe de închiriat.

„Cine cîntă? - am întrebat un tînăr ce-și fuma țigara, sprijinindu-se de portiera unei mașini.

Băiatul și-a întins gîtul să asculte, sugerîndu-mi că era atît de obișnuit cu zgomotul de fond al orașului, încît nu

mai distingea muzica.

„O fi ceva biserică, mi-a spus, bătînd cu degetul în portiera mașinii. Sus, la etajul doi”.

Am urcat scările și am bătut la ușă. Ușa s-a deschis încet, însă, în momentul în care mi-a căzut lumina pe față, femeia din spatele ușii a scos un țipăt scurt. De prea multă emoție, aproape că mi-a trîntit ușa-n nas, în timp ce spunea ceva în spaniolă. Nu mult după aceea, cadrul ușii s-a umplut de chipuri ce-mi zîbeau cu prietenie. M-au luat de mîină și m-au tras înăuntru.

„Tu ești David! - a spus un bărbat. Ești David, pastorul care a fost dat afară de la proces, nu-i așa?”

Am înțeles apoi că aceasta era o adunare recent înființată, din ramura spaniolă a Adunării lui Dumnezeu (Assembly of God). Membrii unei astfel de biserici se adună în case particulare, pînă cînd își pot permite să construiască o biserică. Acești oameni au urmărit îndeaproape procesul Michael Farmer și mi-au văzut fotografia în ziare.

„M-am rugat pentru tine și, iată-te printre noi, a spus unul din ei. Se numea Vincente Orteș și era pastorul acelei mici adunări. Am vrea să ne povestești cum ai ajuns la proces”, a spus el.

Am avut, deci, ocazia în acea seară să împărtășesc unui grup de creștini, din aceeași denominațiune cu mine, felul în care Dumnezeu m-a călăuzit pe străzile New York-ului. Le-am povestit cîte am învățat despre problemele cu care se confruntă fetele și băieții din bande, despre băutură și narcotice. Le-am mai povestit și despre visul meu și despre primul pas pe care l-am făcut. „Cred că Dumnezeu mi-a dat această idee. Trebuie s-o ia de la capăt și trebuie să fie înconjurați de dragoste, am spus, în concluzie. Am văzut cum Duhul Sfînt lucrează în ei chiar și în stradă. Personal, cred că este un început fantastic. Și cine știe, poate că într-o zi vor avea chiar și o casă a lor!”

M-am trezit vorbind cu pasiune. Eram mult mai interesat de problemele cu care se confruntau acești tineri, decît credeam eu. Cînd am terminat de povestit, mi-am dat seama că oamenii din fața mea au simțit durerea din mine și nevoia mea urgentă de a-i găsi alinarea.

După ce m-am așezat, mai mulți dintre ei au ținut o consfătuire scurtă. Au discutat entuziasmați cîteva minute, apoi l-au împins înaintea pe pastorul Orteș, ca purtător de cuvînt.

„Crezi că ai putea reveni mîine, a spus el, cînd vor fi mai mulți oameni ca să te asculte?” Am spus că da.

Așa s-a născut o nouă lucrare. Ca mai toate născute din Duh: simplu, umil, fără vîlvă. Cu siguranță că nici unul din noi nu ne-am dat seama ce fel de lucrare s-a născut în mijlocul nostru.

„Care este adresa ta de aici? - a întrebat pastorul Orteș. Unde te putem găsi să te anunțăm cînd și unde ne întîlnim?”

A trebuit să le spun că nu aveam unde să stau în New York. Nu aveam bani nici măcar pentru o cameră de hotel ieftin. „De fapt, am spus, dorm în mașină”.

Pastorul Orteș s-a alarmat de-a dreptul. „Nu e bine să faci asta! - m-a avertizat. Și, după ce le-a tradus și celorlalți ce-am spus, toți au fost de acord cu el. E periculos. Mai periculos decît crezi. Trebuie să vii aici la noi. Trebuie să dormi aici la noapte și ori de cîte ori mai vii în oraș”.

Am primit oferta lor cu bucurie. Pastorul Orteș m-a prezentat soției sale, Delia, și mi-a dat o cameră în care era doar un pat de cazarmă. M-am simțit însă binevenit și am dormit atît de bine, cum n-am dormit niciodată în mașină. Mai tîrziu am aflat că cei doi soți erau niște oameni deosebiți: nu păstrau pentru ei decît strictul necesar; restul îl dădeau altora, în numele Domnului.

Dimineața următoare mi-am petrecut-o în rugăciune. Mi-am dat seama că nu era o simplă coincidență faptul că am ajuns în această adunare. Nu-mi puteam imagina ce se va întâmpla în continuare, însă doream să mă mențin deschis, gata să pășesc oriunde îmi va arăta Duhul Sfânt.

Soții Ortez trebuie să fi făcut de serviciu la telefon în timpul rugăciunii mele, deoarece, la întâlnirea planificată au fost prezenți șaiszeci și cinci de reprezentanți din Spanish Assemblies (Adunările Spaniole), pregătiți să mă asculte.

Nu știam dinainte ce le voi spune. Nu mă gândisem. De ce eram pus să le vorbesc acestor oameni? Le-am relatat evenimentele prin care am ajuns la New York, despre situația penibilă de la proces și despre senzația derutantă că în spatele acestor greșeli exista un scop pe care nici măcar nu-l bănuiam.

„Vă spun sincer că nu știu care va fi următorul pas pe care-l voi face. Întâmplarea din Fort Greene ar putea fi singulară. Nu știu dacă ea se va repeta la dimensiuni mai mari”.

Înainte de încheierea întâlnirii, auditorii mei au venit cu o idee care ne-ar fi putut arăta dacă întâmplarea din Fort Greene va rămâne unică sau nu. Au propus o întâlnire cu toate bandele la arena St. Nicholas, unul din centrele de box ale New York-ului, cu scopul de a putea vorbi unei mase mai largi de adolescenți.

Am ezitat să-mi dau consimțământul. În primul rând nu eram sigur că o întâlnire de asemenea dimensiuni este cea mai nimerită modalitate de a ajunge la inimile acestor băieți. „Și apoi, se pune problema banilor, le-am spus. Ne trebuie mii de dolari ca să închiriem o arenă atât de mare”.

În sală s-a sfârșit agitația.

Un bărbat s-a ridicat brusc în picioare și a strigat ceva. Am aflat că mi-a spus: „Davie, totul e în ordine. O

să fie bine”.

Am crezut că era fanatic și nu i-am dat nici o atenție. Dar, după ce s-a terminat întâlnirea, omul a venit la mine și s-a prezentat. Se numea Benigno Delgado și era avocat. Și a repetat încă o dată afirmația că totul va merge bine.

„Davie, du-te la arena St. Nicholas, a spus el. Închiriaz-o și vorbește-le puștilor. O să iasă bine”.

Sincer, am crezut că face parte dintre cei care se entuziasmează repede, din acel gen de visători inofensivi pe care îi găsești, practic, în orice biserică. Însă, domnul Delgado mi-a observat privirea neîncrezătoare ce i-o aruncam, așa că a scos din buzunar cel mai mare teanc de bancnote pe care l-am văzut vreodată. „Vorbește-le copiilor, Davie. Plătesc eu chiria arenei”. Și a plătit-o.

Așa s-a făcut că am ajuns, literalmente peste noapte, implicat într-o întâlnire cu tinerii, la nivel de oraș, programată să aibă loc în arena St. Nicholas, în a doua săptămână din iulie, 1958.

Totți cei de acasă au fost entuziasmați când le-am povestit noutățile.

Gwen a fost singura care s-a abținut. „Îți dai seama, mi-a spus în cele din urmă, că asta va fi exact în perioada în care trebuie să nasc”.

Nu mi-am dat seama. Dar, cum aș fi putut să-i fac așa ceva? Am îngăimat ceva în legătură cu faptul că s-ar putea ca nașterea să aibă loc mai târziu. Gwen a râs.

„Se va naște la timp, a spus ea. Iar tu vei fi undeva departe, cu capul în nori, fără s-o știi măcar. Și, într-o zi, o să-ți prezint un mic pachet și tu o să te uiți la el perplex. Cred că nici nu ești conștient de prezența copiilor tăi, pînă în ziua în care se ridică pe două picioare și-ți spun „Tată!”

Fără îndoială, avea dreptate.

Biserica din Philipsburg m-a coplesit cu generozitate, nu numai din punct de vedere financiar, pentru următoarele două luni în care nu aveam prea mult timp pentru ea, ci și în ce privea entuziasmul cu care m-a susținut în lucrare. Îi țineam la curent cu întâmplările din timpul călătoriei mele la New York, povestindu-le despre problemele colosale pe care le aveau adolescenții. Astfel că își cunoșteau contribuția la ceea ce Domnul a pregătit pentru New York.

Mi-am luat concediul în așa fel încît să coincidă cu marea întîlnire și pentru a lipsi cît mai puțin din biserica mea. Cu toate acestea, începusem să petrec tot mai mult timp în apartamentul familiei Ortez. Am primit un ajutor substanțial de la bisericile spaniole. Mi-au dat oameni care să împrăștie pe străzi afișe care anunțau întîlnirea ce urma să aibă loc timp de o săptămînă. Au instruit grupe de oameni, disponibili în vestiarele arenei, pentru fetele și băieții hotărîți să înceapă o viață nouă. Au aranjat partea muzicală, plasatorii și s-au ocupat de toate celelalte pregătiri necesare.

Partea mea era să umplu scaunele cu adolescenți.

La prima vedere lucrul acesta părea foarte simplu. Însă, cu cît ne apropiam mai mult de ora zero, cu atît mă îndoiam mai mult de înțelepciunea unei întîlniri de asemenea proporții.

Plimbîndu-mă pe străzi, am vorbit cu sute de băieți și fete, însă, niciodată pînă atunci n-am priceput cu adevărat ce înseamnă să te implici în disperarea care a pus stăpînire pe ei. Perspectiva unui drum de cîteva mile și a intrării într-o clădire mare, un lucru banal pentru mine și pentru tine, părea să fie pentru ei o acțiune plină de primejdii și care presupunea un efort imens din partea lor. În primul rînd le era frică să părăsească teritoriile în care erau obișnuiți să trăiască, le era teamă că dacă ar fi trecut într-un teritoriu inamic, s-ar fi putut să fie atacați.

Apoi, erau îngroziți de atât de mulți oameni adunați într-un singur loc, teamă de propria lor ură, de propriile lor prejudecăți, teamă că nesiguranța și furia din ei va izbucni, fără control, într-o bătaie în care va curge sânge.

Cea mai ciudată teamă din ei părea să fie teama de lacrimi. Încet, încet, am început să observ oroarea pe care o manifestau acești tineri în fața plînsului.

„Ce poate fi atât de înspăimîntător în niște lacrimi?” - i-am întrebat de multe ori, și de fiecare dată aveam impresia că lacrimile erau pentru ei un semn de moliciune, de slăbiciune și de caracter copilăresc, într-o lume crudă, unde nu supraviețuiesc decît cei duri.

Ori, eu știam din munca mea în biserică, ce rol important poartă lacrimile în formarea caracterului unui om. Cred că aș putea scrie chiar că este o regulă faptul că atingerea lui Dumnezeu este marcată prin lacrimi. Cînd ajungem să lăsăm Duhul Sfînt în cel mai tainic lăcaș al inimii noastre, reacția noastră este plînsul. Am văzut acest lucru întîmplîndu-se de nenumărate ori. Este vorba despre reacția unui suflet mișcat pînă la lacrimi, nu despre un plîns obișnuit. Ea apare atunci cînd este înlăturat ultimul obstacol dintre tine și Dumnezeu și cînd ajungi să te predai unei sănătăți spirituale depline.

Cînd se întîmplă aceasta, personalitatea noastră suferă o transformare atât de radicală, încît de pe vremea lui Cristos și pînă astăzi se vorbește despre ea ca despre o naștere. „Trebuie să te naști din nou”, a spus Isus. Există și un paradox: în inima unui astfel de nou-născut este bucurie, o bucurie manifestată prin lacrimi.

Oare ce instinct le spunea acestor băieți și fete că s-ar putea să plîngă dacă vor ajunge să-L întîlnească pe Dumnezeu. Aveau felul lor specific de a-și manifesta frica. Am trecut, pe rînd, pe la bandele pe care le cunoșteam: „The Chaplains”, „Mau Maus”, „The Rebels” și „GGI's”, pentru a-i invita în arenă. Peste tot mi s-a spus cam

același lucru: „Pe mine n-o să mă dai gata, predicatorule! Pe mine n-o să mă faci să bocesc!”

Peste tot aceeași frică de necunoscut, aceeași agățare disperată de viața lor obișnuită, chiar așa disperată cum era, aceeași opoziție la schimbare.

Într-o seară, puțin după ce m-am întors din beciul în care se ascundeau GGI's, am auzit o bătaie în ușa apartamentului lui Orteș. Doamna Orteș s-a uitat la soțul ei cu sprâncenele ridicate; el a dat din cap că nu aștepta pe nimeni. Doamna Orteș a lăsat jos cuțitul cu care tăia niște carne și s-a îndreptat spre ușă.

La ușă era Maria. De cum am văzut-o, mi-am dat seama că era sub influența heroinei. Ochiul îi străluceau nefiresc, părul îi era împrăștiat pe toată fața, mâinile îi tremurau.

„Maria! - am spus, ridicându-mă, întră!”

Maria s-a oprit în mijlocul camerei și a întrebat brusc, de pe picior de război, de ce încercăm să distrugem vechea ei bandă.

„Ce vrei să spui Maria?” - a întrebat-o Delia Orteș.

„Vreți să ne duceți la un serviciu bisericesc. Vă știu eu pe voi. Vreți să ne distrugeți”.

Maria a început să ne blesteme fără menajamente. Vincente Orteș s-a ridicat pe jumătate, cu intenția de a protesta, dar s-a așezat la loc cu un gest care spunea: „Dă-i înainte Maria. E mai bine să zberie aici, decât în stradă”.

Unul din copiii lui Orteș a intrat în cameră. Delia s-a tras instinctiv lângă copil. În acel moment, Maria a fugit spre masa pe care Delia lăsase cuțitul de bucătărie. Cu o mișcare abilă a pus mâna pe el. Delia a sărit repede între Maria și copil. Vincente s-a ridicat în picioare și a pornit către Maria.

„Înapoi!” - a strigat Maria. Vincente s-a oprit, pentru că fata își pusese cuțitul în gât. „Na! O să-mi tai gâtul. O

să mor ca un pui de găină și n-o să mă puteți opri”.

Toți cei care eram acolo cunoșteam îndeajuns disperarea toxicomanilor. Știam că nu dramatizează. Delia i-a spus repede ce viață minunată o așteaptă de aici încolo. „Dumnezeu are nevoie de tine, Maria”, îi spunea întruna.

După vreo cinci minute în care Delia n-a încetat să vorbească, cuțitul din mîna Mariei a început să alunece ușor, tot mai jos, pînă ce a ajuns să atîrne pe lîngă coapsă. Continuînd să vorbească, Delia se apropia ușor, apoi, cu o săritură sprintenă, a lovit cuțitul din mîna Mariei.

Cuțitul s-a răsucit de cîteva ori în aer și a căzut cu zgomot pe podea. Copilul a început să plîngă.

Maria n-a făcut nici un efort să-l recupereze. În fața noastră, în mijlocul camerei, stătea cea mai nenorocită și deprimată ființă pe care am văzut-o vreodată. Brusc, a început să geamă. Și-a ascuns fața în pumni. „Pentru mine nu există scăpare! - a spus. Mă droghez și de aici nu mai e scăpare”.

„De ce nu-i dai lui Dumnezeu nici o șansă să lucreze în viața ta?” - am întrebato.

„Nu-i de mine așa ceva”.

„Atunci, lasă-i măcar pe ceilalți să vină. Gîndește-te puțin, poate că ei vor putea scăpa înainte de a nu fi prea târziu”.

Maria s-a ridicat. Se părea că i-a revenit sîngele rece. A dat din umeri. „Dacă o să aveți un spectacol bun”, a spus. Și cu aceasta, a făcut stînga-mprejur și a ieșit din apartamentul lui Orteș, legănîndu-și șoldurile și cu capul sus.

CAPITOLUL 9

Iulie a sosit cu o viteză amețitoare. Ceea ce pregăteam noi la St. Nicholas era, într-un fel, un spectacol. Niciodată nu am estimat cam câtă trudă trebuie pentru a monta un spectacol. Pentru a-i transporta pe tineri prin teritoriile inamice, de care se temeau atât de mult, am organizat un sistem de transport special, cu autobuze care încărcau tinerii fiecărei bande de pe propriul lor teritoriu și mergeau apoi non-stop pînă la arenă. Lucrătorii din șaizeci și cinci de biserici, care sponsorizau acest spectacol, au bătut toate străzile ca să anunțe membrii bandelor despre măsurile luate.

Înainte de a începe campania, am făcut un ultim drum acasă, ca s-o văd pe Gwen.

„David, mi-a spus ea, nu intenționez să mă prefac că nu doresc să fii aici cînd voi naște”.

„Știu”. Era un subiect pe care nu obișnuiam să-l deschidem deseori. Soacră-mea era pornită împotriva mea pentru că vroiam să plec tocmai cînd trebuia să se nască copilul. Mi-a spus că toți bărbații sînt la fel, că adevăratul creștinism începe acasă și că nu-mi merit soția dacă nu știu s-o respect. Toate criticile ei m-au lovit în plin, pentru că erau adevărate.

„Dar, Dave, a continuat Gwen, mai demult, copiii nu se nășteau cu asistența taților. Oricum, medicul nu te-ar lăsa să mă ții de mîină, iar eu asta-mi doresc. Așa că, mi-ai lipsi chiar dacă ai sta în camera alăturată. Vrei să pleci, nu-i așa?”

„Da”.

„Atunci, du-te liniștit. Și Domnul să fie cu tine, David!”

Cînd ne-am despărțit, Gwen, cu burta mare, stătea în

curte făcându-mi cu mîna. Cînd am revăzut-o, miracolul nașterii avusese loc. Mă întrebam dacă voi avea și eu de raportat nașteri din nou.

După primele patru zile ale întîlnirii la arenă, am început să mă îndoiesc că voi avea ceva de raportat.

Am fost atît de preocupați cu pregătirile, încît relaxarea de la întîlnirea propriu-zisă cu mulțimea a fost cel mai greu de suportat. Mulțime? Cuvîntul sugerează o masă de oameni entuziasmați. În cazul nostru, nici nu putea fi vorba despre așa ceva.

În a patra seară au venit doar vreo sută de persoane. Arena avea o capacitate de șapte mii.

Îmi aduc aminte că stăteam în spatele unui gemuleț, într-un balcon de unde puteam vedea adolescenții sosind, fără ca ei să mă vadă.

M-am dus apoi în spatele scenei. Cei care s-au pregătit să preia tinerii după ce s-ar fi predat, se mutau de pe un picior pe altul încercînd să mă încurajeze.

„Nu contează numărul, Davie. Contează calitatea, nu cantitatea“. Dar știam cu toții că nu aveam nici una, nici alta. Adolescenții care au sosit, au venit pentru spectacol. Era greu să vorbești unei săli în care nu erau decît cîțiva adolescenți care-ți aruncau în față rotocoale de fum și cuvinte obscene.

Cele mai groaznice erau momentele în care izbucneau în rîs. Cînd nu înțelegeau sau nu credeau ceva, începeau să rîdă. Am ajuns pînă acolo încît îmi era groază să ies pe scenă de frica rîsetelor lor. Seara a patra a fost cea mai rea dintre toate. După ce m-am străduit din toată puterea să le insuflu măcar un dram de demnitate, dintr-o dată, unul dintre lideri s-a pornit să chicotească. Un altul l-a imitat, iar apoi încă unul și încă unul, așa încît, înainte de a putea face ceva ca să-i opresc, toți rîdeau ținîndu-se cu

mîinile de burtă.

Am scurtat înțîlnirea și m-am dus acasă complet descurajat și hotărît să abandonez.

„Doamne! - am spus de-a dreptul furios, nu-i mișcă nimic pe băieții aceștia. Ce mai trebuie să fac?”

Și, ca de obicei - oare de ce trebuie să mi se dea lecția asta de fiecare dată? - cînd am cerut, am primit.

În ziua următoare, l-am înțîlnit pe Micul Jo-Jo, în Brooklyn. Despre Jo-Jo mi s-a spus că este președintele bandei Coney Island Dragons, una dintre cele mai numeroase din New York. Băiatul care ne-a dat informația nu a vrut să ne prezinte lui Jo-Jo. „S-ar putea să nu-i placă, Davie”. Așa că m-am dus singur la el și i-am întins mîna.

Jo-Jo mi-a „bătut” palma. Apoi s-a aplecat și mi-a scuipat pantofii. În limba lor, acesta era cel mai mare semn de dispreț. S-a depărtat și s-a așezat pe o bancă cu spatele la mine.

M-am dus și m-am așezat lîngă el. L-am întrebat: „Jo-Jo, unde locuiești?”

„Predicatorule, nu vreau să stau de vorbă cu tine. Nu vreau să am nimic de-a face cu tine”.

„Dar eu aș vrea să am de-a face cu tine. Nu mă mișc de aici pînă nu aflu unde stai”.

„Predicatorule, șezi în camera mea de oaspeți”.

„Bine. Dar unde te duci cînd plouă?”

„Mă mut în camera din stația de metrou”, a răspuns Jo-Jo.

Avea în picioare o pereche de pantofi de pînză. Din papucul drept îi ieșea degetul mare. Avea o cămașă neagră și murdară și o pereche de pantaloni kaki, prea mari pentru el. S-a uitat la pantalonii mei. Erau buni și noi și atunci mi-am adus aminte de galoșii plini de noroi

ai bunicului și mi-am spus în sinea mea că sînt un prost.

Jo-Jo mi-a spus: „Uite ce e, om bogat ce ești, mare scofală că vii la New York și te dai mare cu Dumnezeu! care transformă vieți! Ai pantofi noi și un costum care te prinde. Ia te uită la mine! Sînt un om de nimic! Sîntem zece copii. Trăim din ajutorul de șomaj. M-au dat afară din casă pentru că nu ne ajunge mîncarea”.

Jo-Jo avea dreptate. Acolo, pe bancă, mi-am scos pantofii și i-am spus să-i încerce.

„Da, știu că-ți umblă mintea. Ce vrei să-mi arăți? Că ai inimă? Nu-ncaț eu papucii tăi puturoși!”

„Te-ai plîns că n-ai pantofi, acum încalță-i”.

„N-am avut niciodată pantofi noi”, a spus Jo-Jo.

„Încalță-i!”

Încurcat, Jo-Jo s-a încalțat cu papucii mei.

Eu m-am ridicat și am plecat. Am mers desculț de-a lungul a două blocuri, pînă la mașină. Jo-Jo m-a ajuns din urmă și mi-a spus: „Ți-ai uitat pantofii”.

„Sînt ai tăi”.

„Predicatorule, mi-a zis Jo-Jo prin geamul deschis, am uitat să-ți dau mîna”.

Ne-am strîns mîna. Apoi i-am spus: „Uite, tu nu ai unde să dormi. Eu dorm zilele astea într-un pat care nu-i al meu. Dar mai există o canapea liberă în sufragerie. Poate că gazdele mele te-ar primi și pe tine. Hai să-i întrebăm”.

„Bun!” - a răspuns el simplu.

Jo-Jo s-a urcat lîngă mine și ne-am dus împreună la familia Orteș.

„D-nă Orteș, am spus, nehotărît, acesta este președintele bandei Coney Island Dragons. Jo-Jo, aș vrea să ți-o prezint pe doamna care mi-a oferit găzduire pentru o vreme, pînă cînd îmi voi putea permite să-mi plătesc o cameră, un loc unde să dorm, așa ca tine”.

Apoi am întrebato pe Doamna Orteș dacă Jo-Jo ar

putea locui cu mine în casa lor. Femeia s-a uitat la cei doi copilași ai ei, la pumnalul care ieșea din buzunarul lui Jo-Jo, apoi, foarte amabilă, l-a luat pe după umeri și i-a spus: „Jo-Jo, poți să dormi pe canapea”.

Oricine cunoaște violența acestor băieți, știe că doamna Ortez a făcut un act de curaj. L-am luat pe Jo-Jo deoparte și i-am spus: „Hainele tale miros. Acum sîntem într-o casă și trebuie să rezolvăm problema aceasta. Am opt dolari. O să mergem la un magazin și o să-ți cumpăr o cămașă și o pereche de pantaloni.

M-am încălțat cu pantofii mei vechi și l-am dus pe Jo-Jo la cel mai apropiat magazin. Jo-Jo a intrat într-o cabină să se schimbe, lăsîndu-și acolo hainele cele vechi. În drum spre casă, Jo-Jo s-a admirat în fiecare vitrină. „N-arăt rău, n-arăt rău deloc”, spunea întruna.

Pînă în acest moment am făcut cu Jo-Jo ceva ce ar fi putut face orice agenție de ajutor social. Nu mă îndoiam de faptul că era bine că Jo-Jo avea, în sfîrșit, o pereche de pantofi și o cămașă și că nu mai trebuie să doarmă în stația de metrou. În inima lui Jo-Jo nu s-a schimbat nimic.

A trebuit să se producă o schimbare în mine, pentru ca să pot determina o schimbare în Jo-Jo. Această schimbare avea să ne afecteze viețile amîndurora.

În acea seară, la St. Nicholas a fost mai rău ca în serile precedente. Am fost întrerupt ca de obicei, am fost luat în derîdere și în bătaie de joc. N-au lipsit bătăile din picioare și amenințările cu pumnul. Au fost aceleași gesturi provocatoare din partea fetelor și aceleași răspunsuri obscene din partea băieților. Jo-Jo a fost acolo și a urmărit totul. A venit de curiozitate și a ținut să-mi spună părerea lui: că totul a fost o bășcălie.

În drum spre apartamentul familiei Ortez, am fost tăcut. Sufeream din cauza lipsei de răspuns și eram într-o proastă dispoziție.

„Predicatorule, te strofoci prea tare”.

Mi-a trîntit-o așa, pe neașteptate. Fără avertizare. Iar de la un băiat fără casă, supus durităților vieții, a venit ca o introspecție plină de maturitate.

Cuvintele lui au avut un efect puternic asupra mea. M-au pătruns atît de tare, de parcă mi-ar fi vorbit Dumnezeu. Din această cauză m-am întors spre el atît de brusc, încît Jo-Jo și-a ridicat mîna să se apere.

Asta era! Doream să văd vieți schimbate, dar n-am lăsat Duhul Sfînt să-și facă lucrarea printre bandele New York-ului. Dave Wilkerson era cel care lucra acolo. Chiar și cînd i-am dat lui Jo-Jo o pereche de pantofi, am făcut-o de la mine, nu de la Dumnezeu. În momentul acela mi-am dat seama că eu nu voi fi niciodată în stare să-l ajut pe Jo-Jo. Nici bandele. Tot ce-aș fi putut face eu era o simplă prezentare. Apoi ar fi trebuit să mă retrag.

„Te strofoci prea tare”. M-a bufnit rîsul, lucru care-l făcea pe Jo-Jo să se simtă prost.

„Ia o pauză, predicatorule”.

„Rîd pentru că m-ai ajutat fără să-ți dai seama, Jo-Jo. De acum încolo n-am să mă mai strofoc așa. O să mă retrag la locul meu și o să las Duhul Sfînt să mă scoată din încurcătură”.

Jo-Jo a tăcut o vreme. Apoi a dat din cap cu obrăznicie. „Nu simt nimic, a spus el, chiar nimic și nici nu mă aștept să simt ceva”.

N-am mai vorbit pînă am urcat scările spre apartamentul familiei Orteș. Apoi, dintr-o dată, cu franchețea care-l caracteriza, Jo-Jo a făcut cu mine un tîrg.

„Uite ce e, Davie. Aștepți să ți se nască un copil, da?”

I-am povestit lui Jo-Jo că Gwen e la spital și poate să nască în orice moment.

„Tu spui că Dumnezeu există și că mă iubește. Da?”

„Corect”.

„Bun, dacă există Dumnezeu și eu mă rog Lui, El îmi aude rugăciunile, așa-i?”

„Absolut”.

„Bine, ce-ți dorești, un băiat sau o fată?”

Mi se întindea o cursă și nu știam ce să fac. „Uite ce e, Jo-Jo, rugăciunea nu este o mașină automată în care pui o fisă și-ți iese bomboana”.

„Cu alte cuvinte, nu ești convins că Dumnezeu răspunde la rugăciuni”.

„N-am spus asta”.

„Ce-ți dorești, băiat sau fată?”

Am recunoscut că, de vreme ce aveam două fete, speram să vină un băiat. Micul Jo-Jo a ascultat. Apoi, a făcut un lucru la fel de greu pentru el, cât a fost de greu pentru Moise să lovească stînca din care a țîșnit apă. Micul Jo-Jo a spus o rugăciune.

„Ei, bine, Doamne, dacă ești acolo sus și mă iubești, dă-i un băiat la predicatoru’ ăsta”.

Aceasta a fost rugăciunea lui Jo-Jo. După această rugăciune sinceră, Jo-Jo clipea des. Am rămas tablou. Cînd am ajuns acasă, am dat buzna în micul meu dormitor și m-am rugat cum n-o mai făcusem de cînd venisem la New York.

Jo-Jo și soții Ortez dormeau adînc pe la două și jumătate cînd a sunat telefonul. Am răspuns eu.

Era soacră-mea.

„David, n-am avut răbdare să aștept pînă la dimineată. Trebuie să-ți spun că ești tată!”

N-am putut scoate o vorbă.

„David, David, ești acolo?”

„Sînt aici”.

„Nu vrei să știi dacă-i băiat sau fată?”

„Mai mult decît crezi”.

„David, ai un băiat voinic de patru kilograme și jumătate”.

Cu siguranță că unii sceptici ar spune că, statistic, existau cincizeci la sută șanse ca rugăciunea lui Jo-Jo să se

împlinească. În spatele acestui fapt împlinit, exista însă ceva mult mai adânc decît statisticile. L-am trezit pe Jo-Jo să-i spun vestea.

Înainte de a se lumina de ziuă, Jo-Jo devenise un om nou. A început cu lacrimi; Jo-Jo a plîns cu lacrimi pentru amărăciunea din el, pentru ura din el, pentru îndoieli și frică. Cînd a terminat cu toate, s-a făcut loc în inima lui pentru dragostea pe care o cunoaște numai creștinul, care nu depinde nici de părinți, nici de predicatori, nici măcar de faptul că Dumnezeu nu răspunde întotdeauna rugăciunilor noastre așa cum dorim noi. Din acea zi Jo-Jo a primit o dragoste care nu i se va mai lua niciodată și m-a învățat o lecție pe care nici eu n-am uitat-o niciodată.

Noi, oamenii, putem munci din greu unii pentru alții și trebuie să facem acest lucru. Însă, numai și numai Dumnezeu poate vindeca rănila sufletului.

CAPITOLUL 10

Ne apropiam de începutul ultimei întîlniri. Ascultătorii au venit în număr mult mai mare ca în serile precedente. Am văzut cîțiva dintre Capelani, Dragoni și dintre GGI's. Între cele din urmă era și Maria.

Însă nu-i vedeam nicăieri pe Mau Maus, deși am căutat peste tot jachetele lor roșii, cu dublu M.

Nu puteam uita chipul plăcut și caracterul deschis al lui Israel, președintele celor din Mau Maus. I-am invitat personal ca oaspeți de onoare și le-am spus că am aranjat pentru ei un autobuz special. Cînd le-am spus că voi aranja pentru ei și cele mai bune locuri, Israel mi-a promis că vor veni.

Dar, era ultima seară și ei nu erau acolo. Cred că știam de ce. Din cauza lui Nicky. Fierbea și emana ură în timp ce stăteam de vorbă cu Israel.

M-am dus la o fereastră care dădea în stradă. Venea un autobuz. Știam că erau ei, încă înainte de a-i vedea. Mi-am dat seama după viteza cu care a parcat autobuzul. Ca și cum șoferul abia aștepta să scape de călătorii lui. Pe ușile deschise au dat buzna vreo cincizeci de adolescenți, zbierînd și împingîndu-se să prindă o minge. Un băiat a aruncat jos o sticlă de vin goală, în timp ce cobora. În intervalul dintre stație și intrarea în arenă, au agățat mai multe fete care se plimbau pe acolo în pantaloni foarte scurți și în bluze decoltate la spate.

„Doamne, am spus tare, oare în ce am intrat?”

Am rugat plasatorii să rezerve primele trei rînduri, dar nu le-am spus pentru cine. Liderul plasatorilor a fugit spre mine agitat și necăjit.

„Reverend, nu știu ce să fac”. M-a dus la balcon și mi-a arătat că jos, în arenă, Israel și Nicky își croiau drum pe culoar cu bastoane, fluierînd și luînd totul în bătaie de joc. „Ăștia sînt Mau Maus, a spus el. Nu cred că pot să-i împiedic să ocupe locurile rezervate”.

„Nu-i nici o problemă, l-am asigurat. Pentru ei erau rezervate locurile. Sînt prietenii mei”.

Cred că am părut mai stăpîn pe mine decît eram în realitate. L-am lăsat pe plasator cu gura căscată și m-am dus în vestiar. Acolo am găsit o atmosferă care nu prevestea nimic bun. „Nu-mi place ce se întîmplă! - a spus directorul arenei. În sală sînt bande rivale și s-ar putea să ne trezim cu o luptă în jurul nostru”.

„Credeți că ar trebui să chemăm polițiști, pentru orice eventualitate?” - a întrebat unul dintre păstori, care cunoștea bandele.

M-am uitat din nou în sală. Una din fetele noastre, o cîntăreață remarcabilă, frumoasă ca o stea de cinema, se

îndrepta spre mijlocul scenei instalată în incinta arenei.

„Să vedem cum se descurcă Mary, am spus. Poate că nu va trebui să mai chemăm polițiști. Poate că vom putea să potolim sălbaticii ăștia cu ceva muzică”.

Dar, cînd Mary Arguinzonei a început să cînte, strigătele și fluierăturile s-au dublat.

„Hei, păpușico, ai grijă cum te miști!”

„Ai timp după spectacol pentru un păcătos nenorocit?”

„Cum te cheamă, drăguț?”

Băieții dansau la locurile lor, iar fetele în pantaloni scurți, prea scurți și în bluze decoltate la spate se învîrteau pe muzica cîntecului evanghelic al Mariei.

„Vrei să-nterupem, Davie?”

„Nu, încă nu. Să mai așteptăm puțin. Voi încerca să le vorbesc. Dacă treaba n-o să meargă, faceți ce credeți că e mai bine”.

Am ieșit pe scenă. Mi s-a părut foarte lung drumul pînă în mijlocul scenei. Bineînțeles că Israel a ținut să-l observ că e acolo.

„Hei, Davie! Sînt aici! Ți-am spus doar c-o să-mi aduc băieții”.

M-am întors să-i răspund cu un zîmbet, dar ochii mei au întîlnit privirea de piatră a lui Nicky. Atunci mi-a venit o idee.

„O să facem ceva deosebit în seara aceasta, am anunțat la microfon. O să-i rugăm pe cîțiva dintre voi să facă o colectă. În timp ce vorbeam, mă uitam în ochii lui Nicky. Am nevoie de șase voluntari”.

Într-o fracțiune de secundă, Nicky a fost în picioare, plin de încredere și cu figura unuia care a cîștigat, în secret, un război. A numit alți cinci dintre Mau Maus și s-au aliniat toți în fața scenei. Primul scop al hotărîrii mele părea să fie atins: am reușit să captez atenția sălii. Sute de adolescenți și-au încetat țopăiala, urmărind cu atenție ce

se întâmplă.

Am intrat în culise și am luat cutiile de carton din mâinile plasatorilor uluiți. „Acum, le-am spus, în timp ce le-am împărțit cutiile, după ce terminați de strâns de la toată lumea, aș dori să duceți cutiile după perdeaua de pe scenă”. Am arătat înspre locul respectiv, urmărind fața lui Nicky. În spatele acelei perdele erau scările care duceau pe scenă și o ușă care ducea în stradă. O săgeată mare indica: IESIRE. Nicky a primit cutia solemn, dar în ochii lui se citeau ironia și satisfacția.

Prin urmare, în timp ce orga cânta, Nicky cu băieții lui strîngeau colecta. Își făcea treaba conștiincios. Nicky avea la activ șaisprezece atacuri cu cuțitul. Și era cunoscut ca un notoriu bătăuș cu pumnalul, nu numai printre băieții din Brooklyn, dar și printre bandele din Manhattan și Bronx. Era celebru și pentru tacticile lui de luptă cu bățul de baseball. Ziarele l-au numit „The Garbage-Can Fighter” (Luptătorul cu lada de gunoi), pentru că, într-o încăierare, și-a pus pe cap o ladă de gunoi și a pornit la luptă învîrtindu-și bățul cu mișcări periculoase. Cînd Nicky se oprea la capătul unui rînd, puștii se căutau mai bine în buzunare.

Cînd a considerat că s-au adunat destui bani, le-a făcut semn celorlalți să termine, apoi au dispărut după cortină. Eu îi așteptam pe scenă.

Un val de chicote a cuprins sala. A trecut un minut. Fetele și-au pus mâinile pe gură ca să-și oprească rîsul... Două minute. Rîsul înăbușit a explodat în hohote, iar inspirația mea s-a transformat într-o nebunie absolută, chiar sub ochii mei. Copiii s-au ridicat, bătînd din picioare și urlau ca apucații.

Brusc, sala a înlemnit. Mi-am întors capul. Nicky, împreună cu ceilalți, traversau scena spre mine, cu cutiile pline de bani. Nicky mi-a aruncat o privire sălbatică și speriată în același timp, ca și cum el însuși nu-și dădea

seama ce face.

„Aicea ți-s banii, predicatorule!” - a spus fără amabilitate, furios, cu silă, de parcă cineva ar fi smuls aceste cuvinte din gura lui.

„Îți mulțumesc, Nicky”, am răspuns, cît am putut de indiferent. Apoi m-am îndreptat spre amvon cu un aer firesc de parcă n-aș fi trecut prin cele mai grele momente din viața mea.

În timp ce băieții își reluau locurile, nimeni din sală nu mai scotea un sunet. Am început să vorbesc cu inima plină de speranțe... Mă înșelam singur că am cîștigat simpatia celor din sală. Am reușit să-i determin să mă asculte, dar nu observam să-i miște mesajul meu.

Nu puteam înțelege ce nu era bine în predica mea. Am făcut tot ce-am putut ca să fie bună. Am pregătît-o ore întregi și m-am rugat pentru fiecare rînd scris. Am postit chiar, în speranța că aceasta îmi va da mai multă putere să le vorbesc. Dar, aș fi putut la fel de bine să citesc raportul de la bursă. Nimic din ce spuneam nu părea să însemne ceva pentru copii; nimic nu-i mișca. Am predicat vreun sfert de oră și singurul efect era agitația crescîndă a mulțimii. Ajunsesem cu predica în punctul în care am citat porunca lui Isus de a ne iubi unii pe alții.

Unul dintre ei a sărit în picioare, în rîndul al doilea. De acolo a strigat la mine:

„Stai așa, predicatorule! Stai așa! Îmi spui mie să-i iubesc pe Dragoni? Unul din ei m-a tăiat cu o lamă. O să-i „iubesc” cu o țevă de plumb”.

Un altul, din partea în care stăteau cei din banda Hell Burners' a sărit în sus și și-a dezgolit pieptul.

„Am o gaură de glonț aicea, predicatorule. Unu din banda negrilor mi-a făcut-o. Și ne spui că trebuie să-i iubim? Omule, nu ești în toate mințile”.

În încăperea aceea îmbibată cu ură, nici nu putea să sune real. Din punct de vedere omenesc este un lucru

imposibil. „Este un lucru pe care nu-l putem realiza prin propriile noastre puteri, am recunoscut. Dragostea despre care vă vorbesc este dragostea lui Dumnezeu. Nu trebuie decît să-I cerem să ne dea această dragoste. Noi nu avem putere să facem asta“.

Mi-am dat seama că aceste cuvinte îmi sună, de fapt, mie. Oare nu lecția aceasta am învățat-o de la Jo-Jo? Noi, oamenii, putem atît de puțin cînd e vorba să schimbăm ceva în noi sau în alții, cînd e vorba să le vindecăm rănilor, să-i umplem cu dragoste, în loc de ură. Putem să dăm Domnului mințile și inimile noastre, dar apoi trebuie să I le și lăsăm Lui.

Mi-am plecat capul, așa cum am făcut și în stradă.

Din acel moment situația s-a schimbat radical. „Isuse, eu nu mai pot face nimic. I-am invitat aici pe acești tineri, acum doresc să-Ți cedez locul Ție. Vino, Duhule Sfînt. Dacă vrei să miști inimile acestor băieți și fete, lucrul acesta nu se poate face decît în prezența Ta. Fă-Ți lucrarea, Doamne! Fă-Ți lucrarea!“

Am stat cu capul plecat timp de trei minute. De necrezut. Trei minute nu le-am spus nimic. Nici măcar nu m-am mișcat. M-am rugat încet și în supunere. Nu mă mai deranja faptul că unii rîdeau. Și nici n-am fost surprins cînd în sală s-a lăsat liniștea. Primii care au făcut liniște au fost cei din primele trei rînduri. „Gata, băieți! Destul!“

Liniștea s-a încins pînă în spate și apoi a urcat la balcoane. Înainte să treacă cele trei minute, s-a făcut liniște în toată sala.

Apoi am auzit pe cineva plîngînd.

Mi-am deschis ochii. În primul rînd, Israel încerca să-și scoată o batistă din buzunar. După ce a găsit-o, și-a suflat nasul foarte zgomotos, apoi a început să scîncească.

Am continuat să mă rog. „Doamne, lucrează în tot acest grup”.

Și, în timp ce mă rugam, și-a scos și Nicky batista. Nu-mi puteam crede ochilor, așa că m-am uitat încă o dată. Stătea sprijinit de baston, clipind des și suspinînd, furios pe el că plîngea. Unul din băieți și-a pus mîna pe umărul lui. Nicky i-a dat-o jos.

Acum era momentul să vorbesc. Am spus tare:

„E bine. Acum L-ați simțit; e aici, în această încăpere; a venit special pentru voi. Dacă vreți să începeți o viață nouă, acum e momentul. Ridicați-vă și veniți în față!”

Israel n-a stat pe gînduri. S-a ridicat și s-a întors spre banda lui: „Băieți, sînt șeful vostru de trei ani. Cînd vă spun să faceți ceva, faceți, nu?”

„Așa-i”, au răspuns băieții.

„Bun, eu mă duc în față și voi o să mă urmați. În picioare!”

Au sărit în picioare toți o dată și l-au urmat pe Israel. Ba mai mult, s-au luat la întrecere, dînd din coate care să ajungă primii. M-am uitat să văd dacă Nicky era printre ei. Era.

Fuga spre scenă era molipsitoare. Peste treizeci de băieți din alte bande i-au urmat pe cei din Mau Maus spre vestiare, unde îi așteptau lucrătorii din biserici. Eram asaltați. Mă plimbam de la un vestiar la altul, ajutîndu-i cît puteam. Am observat atunci un lucru ciudat. Zeci de băieți au alergat spre o nouă viață și numai trei fete. Am auzit un fluierat în sală. Mi-am scos capul pe ușă să văd ce se întîmplă. Una din fete își dezgolise pieptul și striga după băieți: „Acolo, înăuntru, nu vă dă asta”.

Alte fete au făcut la fel și, înainte de a putea întreprinde ceva, au reușit să convingă cîțiva băieți să renunțe. Pentru mine a fost un moment de derută. Presupun că fetele au devenit geloase auzindu-mă vorbind despre dragoste. Nu doreau să împartă dragostea

cu nimeni și se apărau prin singurul lucru de care se puteau agăța; erau aceste zdrențe ieftine și sărăcăcioase pe care le poate da sexul și pe care îl numeau dragoste.

Convertirea lui Nicky a fost greu de crezut pentru mine.

Stătea în fața mea, încercînd să zîmbească, spunîndu-mi cu vocea lui sugrumată și bîlbîită: „Îmi predau inima lui Dumnezeu, Davie”.

Nu-mi venea să cred. Schimbarea lui m-a găsit nepregătît. Încă pufăia din țigară, cînd îmi spunea că s-a întîmplat ceva cu el. Bine, dar cum rămînea cu drogurile, cu bețiile, cu atacurile cu pumnalul, cu sadismul? Ca și cum mi-ar fi citit gîndurile, Nicky s-a apărat în singurul mod în care știa s-o facă: înjurînd.

„Dă-le dracului, Davie, m-am predat Domnului!”

„Bine, Nicky, e-n regulă”. Simțeam nevoia să fac ceva care să-i întărească convingerea. Așa că le-am dat lui Nicky, lui Israel și celorlalți din banda lor, Biblii. Aveam Biblii de două dimensiuni. O ediție de buzunar și una mai mare. Dar nu le-au vrut pe cele mici.

„Dă-le pe-alea mari, Davie, ca să vadă oamenii ce cărți avem”.

Și cu asta, cei mai mulți și-au aprins cîte o țigară, și-au îndesat Bibliile sub braț și au plecat.

A doua zi, dimineața devreme, a sunat telefonul. Doamna Orteș m-a chemat din ușă. „Davie, poliția la telefon”.

„Poliția?”

Mi s-a făcut inima cît un purice. M-am îndreptat amețit spre telefon, iar cele ce mi s-au spus, nu m-au ajutat să-mi revin din amețeală. Locotenentul m-a întrebat

dacă-i cunosc pe cei din Mau Maus, iar cînd i-am spus că da, mi-a cerut să mă duc pînă la ei.

Cînd am ajuns la postul de poliție de pe strada Edward, șase băieți din bandă erau acolo. I-am salutat în grabă și m-am prezentat la birou. N-am să uit niciodată ce a urmat.

Sergentul de la birou l-a chemat pe locotenent, iar locotenentul și-a strîns toată echipa în fața mea. Locotenentul mi-a întins mîna.

„Reverend, mi-a spus, vreau să-ți strîng mîna”. Ne-am strîns mîinile.

„Cum ai reușit?” - m-a întrebat. Cu cîteva luni în urmă, băieții aceștia ne-au declarat război. Ani de zile ne-au făcut necazuri, iar azi-dimineață s-au adunat aici, știi pentru ce?”

Am dat din cap că nu.

„Au venit să ne punem autografele pe Bibliile lor!”

M-am uitat la Nicky și la Israel și la ceilalți care erau cu ei. Îmi zîmbeau.

„Ori de cîte ori vrei să mai faci o adunare pe stradă, să vii să ne spui și te vom ajuta, reverend”, a spus locotenentul. Și, în timp ce ieșea din birou, l-am văzut pe sergent dînd din cap îngîndurat.

Mi s-a spus că băieții au citit Biblia aproape toată noaptea. Vechiul Testament i-a fascinat în mod deosebit.

„Davie, mi-a spus Israel, și eu sînt în Biblie! Uite, numele meu este peste tot!”

Am sunat-o pe Gwen la spital, dar eram atît de încărcat de evenimentele prin care am trecut, încît nu mă mai puteam gîndi la altceva. „Aseară a ieșit cel mai bine. M-aș fi bucurat mult dacă ai fi fost și tu aici!”

„Ei, am fost și eu puțin ocupată, Davie! - mi-a răspuns. Să-mi aduci aminte să-ți povestesc într-o zi,

într-o zi în care vei reveni din nou pe pământ”.

CAPITOLUL 11

Am schimbat aerul îmbîcsit de pe străzile New York-ului cu răcoarea dealurilor din Pennsylvania, doar în cîteva clipe. În mod normal această schimbare ar fi trebuit să mă învioreze. Dar gîndurile mele nu se puteau dezlipi de Buckboard, Stagecoach, Nicky, Israel, Maria, Jo-Jo și Angelo: băieți și fete ale căror vieți au ajuns, într-un mod atît de ciudat, să se împletească cu a mea.

Starea aceasta mă stăpînea și acasă, la Philipsburg. Stăteam în grădină, sorbind din oranjada pe care Gwen a preparat-o pentru mine și privind bebelușul așezat la umbră, în coșulețul lui. Dar gîndurile mele fugeau la copiii New York-ului care se luptau pentru dreptul de a sta într-un coș mizerabil al unui parc public.

„Biserica ta este în Philipsburg”, mi-a amintit Gwen cu blîndețe, într-o seară, cînd mă plîngeam cu glas tare că Angelo Morales vrea să devină predicator, dar nu are bani pentru perioada de școlarizare. „Să nu-ți negligezi biserica”.

Neîndoielnic, Gwen avea dreptate. De aceea, în următoarele șase luni m-am dăruit în întregime lucrării din biserică. Era o muncă satisfăcătoare și îmi plăcea, însă nu reușeam să-mi scot nicidecum din cap New York-ul și problemele lui.

„Am observat că munca de aici nu te entuziasmează niciodată ca aceea cu băieții din New York”, mi-a spus un enoriaș.

Am înghițit în sec. Nu credeam că se observă.

Dar, indiferent dacă se vedea sau nu, începea să mă alarmeze foarte mult ideea de a mă muta cu familia la New York, pentru ca să pot să mă dăruiesc complet muncii cu acești copii. Poate că n-am să pot să le ofer o casă, dar aş putea lucra cu ei pe stradă.

Ideea nu-mi dădea pace. În decursul vizitelor mele pastorale, din timpul toamnei și iernii, am analizat-o pe toate părțile. Mi-am făcut predici care vorbeau despre cum să cunoști voia Domnului, în speranța că voi învăța mai multe despre călăuzirea prin Duh.

Locul în care m-am gândit cel mai mult la acest lucru a fost vârful unui deal. Aveam chiar unul care a auzit multe din frământările mele de copil: i se spunea Old Baldy și era un deal foarte frumos, din apropierea casei noastre din Barnesboro, Pennsylvania.

De pe Old Baldy îi vedeam pe ai mei și pe copiii din vecini, căutându-mă. Uneori stăteam acolo cea mai mare parte din zi, reflectînd la problemele cu care se confruntă un băiat de vîrsta mea. De regulă, întoarcerea acasă se lăsa cu bătaie, lucru care nu mă împiedica să mă întorc pe dealul meu preferat, pentru că acolo găseam atmosfera de care aveam nevoie pentru a mă detașa de tensiunile vieții cotidiene.

De o astfel de atmosferă aveam acum o nevoie acută. Nu departe de biserică era o mină părăsită. Am găsit potrivit acest loc pentru a cugeta la problemele cu care mă confruntam. De pe deal se vedea biserica și, dacă parcam într-un anumit loc, Gwen putea să vadă mașina, ca să nu-și facă griji pentru mine, în cazul în care aş fi lipsit mai mult de acasă.

Sus pe deal am avut posibilitatea de a mă gândi și la problema care mă frământa în acea perioadă. Era oare voia lui Dumnezeu ca noi să plecăm la New York? Oare cu adevărat trebuia să abandonez această biserică și să-mi duc soția și copiii în acest oraș mizerabil în care traiul

zilnic era atât de problematic?

N-am primit un răspuns clar pe moment, ci, încetul cu încetul.

Primul pas a fost o nouă călătorie la New York.

„Îți dai seama că a trecut un an de când am fost dat afară de la procesul Farmer?“, am întrebat-o pe Gwen, într-o dimineață de februarie.

„Oh! Oh!“, mi-a replicat Gwen.

„Ce vrei să spui?“

„Îți pregătești o nouă plecare la New York, nu-i așa?“

Am râs. „Păi, m-am gândit că n-ar strica să le fac o vizită scurtă. Doar o vizită de o seară“.

„Hm...“

Am avut un sentiment plăcut trecînd din nou podul George Washington și, mai tîrziu, podul Brooklyn. M-am bucurat să mă plimb din nou pe străzi și să sar peste grămezi de zăpadă, ca în prima zi a „plimbării“ mele de patru luni. Am fost surprins să descopăr cît de familiar îmi era totul. Voiam să-mi revăd prietenii. Voiam să revăd locurile în care s-a întîmplat miracolul transformării în inima băieților.

Unul dintre ele era Complexul de locuințe Fort Greene. Mă plimbam pe stradă, re trăind scena cu Jimmy Stahl, cînd am auzit pe cineva strigîndu-mă:

„Davie! Predicatorule!“

M-am întors și am văzut alergînd spre mine doi soldați negri. Purtau uniforme noi, proaspăt călcate, iar pantofii le străluceau de te dureau ochii.

M-am uitat la ei cu ochii mari. „Buckboard! Stagecoach!“ Abia i-am recunoscut. S-au îngrășat cu vreo zece kilograme fiecare.

„Să trăiți!“, mi-au spus într-un glas, imediat ce m-au văzut. Arătăm bine, nu, Davie?“

A merge în armată este unul din cele mai mari țeluri în viața băieților din Complexul de proiectări de locuințe. Deoarece li se cerea cu severitate să știe să citească și să aibă o sănătate normală, a purta uniforma devenea un „certificat de merit”. Am avut un timp plăcut împreună cu Buckboard și Stagecoach. Mi-au spus că le merge foarte bine. Și-au părăsit banda după ultima noastră întâlnire și nu s-au mai întors la ea.

„De fapt, a spus Stagecoach, banda Capelanilor s-a spart în timpul verii. Nimeni nu mai avea chef de bătaie”.

Ne-am despărțit cu părere de rău. Am fost surprins de propria mea stăpânire de sine la această întâlnire neașteptată. Mi-au plăcut acești băieți și mi-au lipsit mai mult decît mă așteptam.

Surpriza cea mare, însă, abia acum urma.

Am pornit în jos pe strada Edward, pe lîngă felinarul de pe al cărui soclu am predicat, căutîndu-i pe Israel și pe Nicky. Am văzut un tînăr spaniol care mi se părea cunoscut și l-am întrebat dacă nu știe pe unde sînt Nicky și Israel.

Băiatul m-a privit mirat: „Bătăușii ăia care s-au făcut sfinți?” Tipul glumea, dar mie mi-a săltat inima de bucurie. „Slavă Domnului! - m-am gîndit. Se țin de treabă!”

Următoarea informație m-a lăsat buimac. Nu numai că se țineau de treabă, dar Nicky, cel puțin, creștea spiritual.

„Nicky, vai! - a spus tînărul cu un aer disprețuitor, a înnebunit. Vrea să fie ca predicatorii ăia aiuriți”.

Am rămas cu gura căscată. „Am auzit bine? Nicky vrea să se facă predicator?”

„Așa zice”.

Voiam să știu unde-l pot găsi. Cum i-a venit ideea să se facă predicator? A vorbit cuiva despre asta? A început vreo pregătire în sensul acesta? Băiatul nu știa; așa că am

pornit să-l caut pe Nicky.

L-am găsit ceva mai târziu, stînd pe niște trepte și povestind cu un băiat.

„Nicky!” - am strigat.

Nicky s-a întors spre mine, iar eu am rămas uluit în fața unui chip pe care nu-l cunoșteam. În locul figurii dure și războinice a apărut destindere și viață, farmec și pasiune. În privința lui era bucurie adevărată.

„Predicatorule!” A sărit în picioare și a fugit spre mine. „Davie!” Apoi s-a întors spre băiatul care era cu el. „Ia te uită! El e predicatorul despre care îți vorbeam. El m-a dat gata”.

A fost minunat că l-am revăzut. După prezentare și o scurtă conversație politicoasă, l-am întrebat pe Nicky dacă era adevărat că dorea să devină predicator.

Nicky și-a lăsat privirea în jos. „Niciodată n-am dorit ceva mai mult, Davie”, mi-a spus.

„Asta-i o veste colosală! Ai făcut ceva pentru asta pînă acum?”

„Nu știu ce să fac”.

Nu era nici o problemă. Știam eu o sumedenie de soluții. M-am oferit să scriu la cîteva seminarii. Apoi i-am spus că l-aș putea sponsoriza eu personal. I-am spus că ar fi bine să facă un tratament special pentru a-și corecta vorbirea. M-am gîndit chiar la o soluție pentru partea financiară în rezolvarea acestor probleme. Cu cîteva săptămîni în urmă am primit o invitație de la biserica Elmira, din sudul New York-ului, să le vorbesc despre viața adolescenților din bande. M-a izbit faptul că în aceeași zonă era închis și Luis Alvarez. De regulă, prizonierii nu stau mult în aceeași închisoare. S-ar putea ca Luis să fi fost deja transferat în altă parte. Nu știam nimic despre el.

„Nicky, vrei să vii cu mine la Elmira? Să le povestești oamenilor de acolo viața ta? S-ar putea să te ajute chiar

ei”.

Imediat după ce i-am făcut propunerea, am început să am îndoieli că va fi chiar așa. Viața lui Nicky, atât cât cunoșteam eu din ea, a fost îngrozitoare, plină de violență și lipsită de o rațiune normală, lucru care putea să nu fie înțeles de către cei din Elmira, New York. Cu toate că începusem să mă obișnuiesc cu atmosfera rece și dură de pe străzile New York-ului, găseam că povestea lui Nicky era șocantă.

Și totuși, încercam să mă conving singur, cei din Elmira și-au exprimat dorința de a cunoaște viața din bande. S-ar putea ca Nicky să fie cea mai potrivită introducere. În ce mă privea, aveam șansa să ascult povestea lui Nicky de la un capăt la celălalt și, mai mult, aveam șansa de a vedea și partea dinăuntru a evenimentelor de la arena St. Nicholas.

Așa s-a făcut că, peste câteva săptămîni, Nicky stătea în fața bisericii din Elmira, New York, povestindu-și viața. Mi-am asumat responsabilitatea de a-i face o mică prezentare, insistînd asupra sărăciei și singurătății care, practic, dădeau naștere la astfel de băieți, cu scopul de a diminua din asprimea auditoriului înainte de a-l asculta pe Nicky.

Precauțiile mele s-au dovedit inutile. Din momentul în care a început să vorbească, sala a fost alături de el. Cuvintele lui simple, lipsite de patetism - doar așa știa el să vorbească - vorbirea monotonă, sacadată, a unui băiat care nu a învățat să exagereze sau să înflorească adevărul, a spus mai mult despre lumea din care venea, decît volume întregi de sociologie.

„Am trăit mai mult pe stradă, a început Nicky, pentru că părinții mei aveau mulți clienți în locuința noastră. Veneau și ziua și noaptea și atunci noi, copiii,

trebuia să ieșim afară. Părinții mei erau spiritiști. Au dat un anunț în ziarele spaniole că pot vorbi cu morții și pot vindeca boli și că dau sfaturi în legătură cu problemele materiale și familiale.

Nu aveam decît o singură cameră; de aceea noi, copiii, stăteam în stradă. La început toți băieții mă băteau și-mi era frică tot timpul. Apoi am învățat să mă bat și li s-a făcut lor frică de mine și m-au lăsat în pace. După o vreme a început să-mi placă mai mult afară decît acasă. Acasă eram cel mai mic. Eram un nimeni. Dar pe stradă îmi știau de frică.

Ai mei s-au mutat mult și mai ales din cauza mea. Dacă apăreau probleme, poliția venea să pună întrebări și, după aceea, administratorul venea să le spună părinților mei că trebuie să ne mutăm. Nu voia ca în blocul de care răspundea să fie probleme cu poliția. Era ceva obișnuit cînd un polițist pune întrebări unui băiat porto-rican. Nu conta dacă a făcut sau n-a făcut ceva rău; pentru că a fost văzut stînd de vorbă cu poliția, familia lui trebuia să se mute.

Nu știam de ce mă port așa. Era în mine ceva care mă speria. Eram tot timpul nervos din cauza aceasta, dar nu mă puteam stăpîni. Aveam un sentiment ciudat cînd vedeam un infirm. Era în mine dorința de a-l omorî. Uram orbii, copiii mici, pe oricine era lipsit de apărare, sau cu probleme fizice.

Într-o zi, i-am spus bătrînului meu despre asta. Niciodată nu i-am mai spus ceva despre mine. I-am spus că am în mine ceva ce mă sperie și mi-a spus că am un drac. A încercat să-l scoată afară din mine, dar dracul nu ieșea.

Nebunia aceasta din mine devenea tot mai rea. Dacă întilneam pe cineva cu cîrje, îi trăgeam un picior în fund, sau dacă un bătrîn avea barbă, trăgeam de ea să i-o smulg și întotdeauna chinuiam copiii mici. Tot timpul eram

speriat și-mi venea să plîng, dar ceva din mine mă făcea să rîd întruna. Alt lucru care mă ațîța era sîngele. În momentul în care vedeam sînge, începeam să rîd și nu mă puteam opri.

Cînd ne-am mutat în Complexul Fort Greene, am intrat în gașca Mau Maus. Au vrut să mă facă președinte. Dar, într-o încăierare, președintele trebuia să dea ordine, iar eu doream să mă bat. Așa că m-au făcut vicepreședinte.

Eram și sergent la arme. Asta însemna că răspundeam de arsenal. Aveam centuri militare și baionete, pumnale și pistoale făcute de noi. Furi antenna de la o mașină ca să poți face un pistol. Se folosește o clanță de ușă și un pistol mecanic și poți trage o rafală de douăzeci și două de gloanțe.

Dar, pentru bătaie îmi plăcea bățul de baseball. Tăiam o gaură în peretele unei lăzi de gunoi, ca să pot vedea, mi-o puneam pe cap și începeam să-nvîrt bățul. Tipii din gașca mea nu stăteau pe lîngă mine. Dacă mă apuca nebulia, băteam pe oricine.

Am învățat și cum să împung cu cuțitul, adică să tai pe cineva fără să-l omori. Am tăiat șaispe oameni și am făcut închisoare de doispe ori. De cîteva ori m-au dat la ziar. Cînd treceam pe stradă, toată lumea mă cunoștea, iar mamele își chemau copiii în casă.

Mă cunoșteau și celelalte găști. Într-o zi, cînd așteptam metroul, cinci tipi au apărut în spatele meu. Mi-au pus o centură de piele în jurul gîtului și au strîns-o tare. N-am murit, dar mai bine aș fi murit, fiindcă de atunci n-am mai putut vorbi clar. Aveam un zgomot ciudat în gît. Am urît atîta oamenii care aveau defecte și acum eram ca ei. După întîmplarea asta a trebuit să fac pe durul cu cei din jurul meu, ca să mă respecte.

Gașca mea controla zona Coney Island și Ralph Avenue. Aveam jachete roșii imprimate cu „MM” și

pantaloni ieftini, pentru că erau buni în luptă. Într-o zi eram într-o bombonerie pe bulevardul Flatbush. Eram șase și ne-am dus să bem câte un sifon. La un moment dat au apărut în bombonerie șapte tipi din gașca Bishop. Eram în război cu gașca lor. Unul din ei s-a așezat pe tejghea ca și cum ar fi fost a lui. Băieții mei se uitau la mine să vadă ce fac. M-am dus lângă el și l-am împins. El m-a împins pe mine și a început bătaia. Nevasta proprietarului s-a apucat să zbiere. Toți ceilalți clienți au fugit afară. Pe tejghea era un cuțit de măcelărie. Unul din băieții mei a pus mîna pe el și l-a trecut de cinci ori prin scalpul lui Bishop. Am văzut sîngele curgînd și am început să rîd. Știam că era mort și-mi era frică, dar nu mă puteam opri din rîs. Nevasta proprietarului a vrut să cheme poliția. Alt băiat de-al meu a luat cuțitul și i l-a înfipt în stomac. Apoi am fugit.

Eu n-am pus mîna pe cuțit, așa că n-am făcut închisoare. Dar părinții mei au fost obligați să se prezinte la proces și cred că a fost pentru prima dată cînd au văzut că exist. Și s-au speriat cînd și-au dat seama ce-am ajuns.

Au hotărît să plece din New York, înapoi la Porto Rico. I-am condus la aeroport împreună cu frate-meu. Cînd ne-am întors de la aeroport, mi-a dat un pistol de calibru treizeci și doi. Mi-a spus: „Acum ești pe picioarele tale, Nick!”

Prima dată trebuia să-mi găsesc un loc de dormit. I-am pus unuia pistolul în piept și i-am cerut zece dolari. Am închiriat o cameră pe bulevardul Myrtle. Aveam șaispe ani pe atunci. Așa am trăit de atunci încoa, punînd pistolul în pieptul oamenilor ca să-mi dea bani, sau vînzînd lucruri pe care le furam.

Ziua, totul era-n regulă. Eram cu trupa. Orice le-aș fi spus eu sau președintele să facă, ei făceau. Dar noaptea, cînd trebuia să mă duc în camera mea, era groaznic. Mă gîndeam numai la cei doi morți din bombonerie. Îmi

izbeam capul de podea ca să-i uit. Am început să mă trezesc noaptea strigînd după mama. N-am stat niciodată de vorbă împreună înainte de a pleca, dar am început să simt nevoia să vină să mă îngrijească.

S-a făcut optușpe iulie 1958. În acea lună, Dragonii din zona Red Hook au omorît pe unul din băieții noștri. Mergeam spre metrou să ne luăm revanșa, omorînd pe unul dintr-ai lor. Asta-i legea între bande: dacă moare un Mau Maus, moare și un Dragon. Mergeam spre strada Edward care era în drumul nostru spre stația de metrou, cînd am văzut mașina poliției parcată și o grămadă de Capelani învîrtindu-se pe acolo. Capelanii sînt o gașcă de negri în Fort Greene. Aveam o înțelegere cu ei că n-o să ne batem niciodată unii împotriva altora, ci numai împotriva celor care ne invadau.

Se părea că se întîmplă ceva: așa că ne-am dus să vedem. Capelanii stăteau pe lîngă doi tipi pe care nu-i mai văzusem. Unul avea o trompetă, iar celălalt era numai piele și os. Apoi, cineva a adus un steag american și mașina poliției a plecat. Asta era: tipii țineau o adunare în stradă.

Cum a apărut steagul, slăbănogul s-a suit pe un scaun, a deschis o carte și a citit așa:

„Fiindcă atît de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe unicul Său Fiu, ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață veșnică”.

„Acum, a spus predicatorul, o să vă vorbesc despre acest oricine. „Oricine” înseamnă și negri, și porto-ricani și, mai ales, înseamnă membrii bandelor. Știți că atunci cînd L-au răstignit pe Isus, au răstignit și membrii dintr-o bandă? Unul la dreapta și altul la stînga Lui...”

„Destul, am spus eu. Hai, băieți, avem de lucru”.

Nici unul n-a mișcat. Era prima dată cînd nu mă

ascultau. Atunci m-am speriat și am început să-l înjur tare pe predicator, cu toate cuvintele porcoase pe care le știam. El nu m-a băgat în seamă. A continuat să vorbească mult timp.

Apoi știu că președintele Capelanilor a căzut în genunchi, chiar acolo, în stradă și a început să plîngă. Vicepreședintele și cei doi Comandanți Supremi au căzut în genunchi lângă el și au început și ei să plîngă. Un lucru pe care nu-l puteam suferi era plînsul. M-am bucurat cînd au plecat Capelanii. Credeam c-o să plecăm și noi.

Dar atunci, predicatorul a venit la Israel, președintele găștii Mau Maus, să-i strîngă mîna. Am bănuیت ce încerca: să ne spargă banda; așa că m-am ridicat și l-am îmbrîncit pe predicator. Israel s-a holbat la mine de parcă nu m-ar mai fi văzut pînă atunci.

Predicatorul s-a îndreptat spre mine. Mi-a spus: „Nicky, te iubesc!” Nimeni în viața mea nu-mi mai spusese așa ceva. Nu știam ce să fac. „Dacă vii mai aproape, predicatorule, te omor!” Și vorbeam serios. Apoi, predicatorul și Israel au mai vorbit împreună, dar, pînă la urmă, s-au despărțit și am crezut că totul s-a terminat. Numai că n-am mai ajuns să ne batem cu Dragonii.

Mai tîrziu, însă, predicatorul a venit să ne spună de marea întîlnire cu bandele, pe care urma să o facă în Manhattan și cum putem ajunge acolo. „Ne-ar place să venim acolo, predicatorule, a spus Israel, dar cum o să trecem prin orașul chinezesc?” „O să vă trimit un autobuz”, a spus predicatorul. Atunci Israel l-a asigurat că vom merge.

„Eu nu mă duc”, am spus. Simțeam că mai bine mor, decît să mă duc. Dar, cînd a fost să plecăm, m-am trezit printre ei. Îmi era frică dacă nu eram cu trupa. M-am gîndit c-o să-i aranjez eu întîlnirea. Cînd am ajuns acolo, aveam rezervate primele trei rînduri. Asta m-a surprins puțin. Predicatorul ne-a spus că ne va rezerva locuri, dar

n-am crezut că o va face.

În sfârșit, predicatorul a apărut pe scenă și ne-a spus: „Înainte de mesajul din seara aceasta, o să strângem o colectă”.

„O! - m-am gândit eu, asta era”. Tot timpul m-am întrebat cu ce se alege el din toată treaba asta. Atunci mi-am dat seama că strîngea și el un ban, ca toată lumea.

„O să-i rugăm chiar pe băieții din bande să strîngă banii. O să-i aducă după cortină, pe scenă”.

„Mi-am dat seama că n-avea nici o noimă ce spunea el. Oricine putea să vadă că acolo, după cortină, era o ușă!

„Aș vrea șase voluntari!”

Am fost în picioare într-o secundă. Am arătat cu mîna spre cinci dintre băieții mei și ne-am aliniat repede în față. Aveam o ocazie bună să-l fac de rîs. Ne-a dat niște cutii de carton. Aș fi vrut să încep imediat, dar el ne-a ținut acolo pînă ce a rostit o lungă binecuvîntare. M-am străduit să nu rîd.

Apoi am strîns bani de la toți. Dacă nu-mi plăcea cît se pune în cutie, stăteam acolo pînă respectivul dădea mai mult. Doar toți îl știau pe Nicky. După aceea am coborît după cortină.

Acolo era ușa. Larg deschisă. Se vedeau luminile din stradă și auzeam mașina care spăla străzile. În spate, în arenă, rîdeau. Știau ce vom face. Băieții mei mă fixau, așteptînd comanda de plecare.

Iar eu stăteam. Nu știam ce se întîmplă. Aveam un sentiment ciudat. Dintr-o dată, am înțeles: predicatorul a avut încredere în mine. Nici asta nu mi se mai întîmplase niciodată. Stăteam... și băieții se uitau la mine.

Înăuntru, clipele erau grele pentru el. Strigau și băteau din picioare, iar el stătea în fața lor avînd încredere în mine.

„Bine, băieți, ne ducem pe scenă!”

Atunci, băieții m-au privit ca pe un nebun, dar n-au

comentat. Eram genul de tip în fața căruia nu se putea comenta. Am urcat scările. Nu vă puteți imagina cât de repede s-a făcut liniște în sală. I-am dat cutiile. „Aicea ți-s banii, predicatorule!”, i-am spus.

El a luat banii fără să fie surprins, ca și când ar fi știut tot timpul că-i voi aduce.

Ei, bine, m-am întors la locul meu și am început să gîndesc, cum n-am gîndit niciodată pînă atunci. El ne-a vorbit despre Duhul Sfînt. Predicatorul ne-a spus că Duhul Sfînt poate intra în oameni ca să-i curețe. Spunea că nu avea importanță ce-au făcut în viața lor, pentru că Duhul Sfînt putea să-i facă să ia totul de la capăt. Ca nou-născuții.

Brusc, am avut în mine o dorință atît de puternică să mi se întîmple și mie, că n-o mai puteam răbda. Parcă mă vedeam pentru prima dată. Toată mizeria și ura au apărut în fața ochilor mei, ca niște imagini vii.

„Poți fi schimbat. Viața ta poate fi alta!”

O doream, aveam nevoie de ea, dar știam că mie nu mi se poate întîmpla. Predicatorul ne-a spus să ne ducem în față dacă vrem să fim schimbați, dar știam că mie nu-mi poate fi de folos.

Atunci Israel ne-a spus să ne ridicăm cu toții. „Eu sînt șeful. Toată trupa asta merge în față!”

Eu eram primul din rînd. Am îngenuncheat și am spus prima rugăciune din viața mea: „Doamne, sînt cel mai mizerabil păcătos din New York. Nu cred că mă vrei. Dar, dacă mă vrei, sînt al Tău. Pe cît de rău am fost înainte, pe atît de bun vreau să fiu pentru Isus”.

Mai tîrziu, predicatorul mi-a dat o Biblie și apoi m-am dus acasă, întrebîndu-mă dacă Duhul Sfînt era cu adevărat în mine și cum aș putea-o ști. Primul lucru care s-a întîmplat cînd am intrat în cameră și am închis ușa, a fost că nu-mi mai era frică. Mă simțeam de parcă aveam pe cineva cu mine - și nu pe Dumnezeu, sau pe cineva

asemănător - ci mă simțeam ca și cum mama mea s-ar fi întors la mine. Aveam patru țigări de marijuana în buzunar. Le-am rupt și le-am aruncat pe geam afară.

În ziua următoare, toată lumea se holba la mine. S-a dus vestea că Nicky s-a pocăit. Dar, s-a mai întâmplat ceva care mă făcea să cred că era adevărat. De obicei, copiii fugeau când mă vedeau, însă, în ziua aceea, doi copii s-au uitat la mine, apoi s-au apropiat. Voiau să se măsoare cu mine, să vadă cine e mai înalt - nimic important. Numai că eu i-am luat pe după umăr, pentru că știam că sînt altul, chiar dacă n-a observat nimeni gestul meu, în afară de acei copii.

Apoi, cîteva săptămîni mai tîrziu, un Dragon a venit la mine și m-a întrebat: „E adevărat că nu mai porți arme?” I-am spus că este adevărat. Atunci a scos un cuțit și l-a aruncat spre pieptul meu. Am întins mîna și l-am prins. Nu știu de ce tipul a fugit, în timp ce eu mă uitam cum îmi curge sîngele din mîină. Mi-am adus aminte ce stare de nebunie mă apuca ori de cîte ori vedeam sînge. De data asta n-a fost așa. Îmi veneau în minte cuvintele din Biblie: „Sîngele lui Isus Cristos ne curăță de orice păcat”. Mi-am rupt o bucată din cămașă și m-am legat la mîină. Din ziua aceea, sîngele n-a mai fost pentru mine o problemă”.

În timp ce Nicky vorbea, în sală s-a lăsat o tăcere adîncă, acea liniște în care nu mai îndrăznești nici să respiri și care însoțește invariabil un miracol: pentru că *se mărturisea* un miracol - sau, cel puțin *se asculta* unul - în seara aceea, la Elmira. Și, în timp ce oamenii sorbeau fiecare cuvînt, Nicky și-a tras răsuflarea, astfel încît atmosfera din încăpere s-a încărcat și mai mult de mesaj.

Vocea lui Nicky, bîlbîită și sugrumată, cu care și-a început mărturisirea, se transforma pe măsură ce vorbea.

Treptat, cuvintele deveneau mai sigure, sunetele mai clare, pînă cînd a ajuns să vorbească limpede și fără efort, ca oricare dintre noi. Nicky își dădea seama abia acum. Stătea tremurînd în fața celorlalți, incapabil să se miște, cu lacrimi șiroind pe obraji.

N-am știut niciodată ce anume a cauzat defectul lui de vorbire, dacă a fost o problemă fizică sau ceva ce medicii numesc „o suferință isterică”. Cu siguranță că lui Nicky nici măcar nu i-a trecut vreodată prin cap să meargă la doctor. Știu însă, că din acea seară, Nicky a fost vindecat.

La Elmira s-a adunat o colectă în seara aceea, care l-a ajutat pe Nicky să pornească într-o lungă și extraordinară călătorie.

CAPITOLUL 12

Stăteam în scaunul meu din piele maro, în studioul din Philipsburg, privind în urmă cu satisfacție la evenimentele ultimelor luni. Toate au început cu frământările mele legate de timpul ce mi-l petreceam în fața televizorului. Aveam multe motive să fiu recunoscător pentru hotărîrea pe care am luat-o. Am scris la Institutul Biblic American „La Puente” din California despre visul lui Nicky. Le-am prezentat deschis trecutul lui Nicky, dar le-am spus că nu a avut suficient timp în noua lui viață pentru a-și arăta inima. L-ar accepta ca student, de probă?

Mi-au răspuns că da. Și, mai mult, au devenit atît de curioși să vadă transformarea într-un băiat de stradă, încît, nu mult după plecarea lui Nicky, l-au invitat și pe

Angelo Morales să devină student la institutul lor.

Nu, am reflectat eu, acum nu mai există nici o îndoială. Buckboard și Stagecoach sînt bine, Nicky și Angelo sînt pe cale de a deveni predicatori: totul părea să conducă spre sfîrșitul fericit al unei datorii împlinite.

Dar n-am fost lăsat mult să mă complac în această stare. În primăvara lui 1959 am primit o veste care m-a trezit la realitate și m-a dus înapoi pe drumul pe care-l crezusem atît de scurt. Israel era în închisoare.

Și nu pentru o acuzație minoră. Era condamnat pentru crimă.

M-am dus la New York s-o văd pe mama lui Israel.

„Băiatul meu s-a liniștit o vreme, a spus mama lui Israel, mutîndu-se de pe un picior pe altul, stînjinită de nenorocirea ei. S-a liniștit și cînd a început școala, s-a pus pe învățat. Dar banda s-a strîns din nou. Știți ce înseamnă „a recruta“, domnule Wilkerson?”

Știam. Cînd se forma o bandă nouă, sau cînd rîndurile unei bande se împruținau substanțial, orice băiat din zonă devenea atacul uneia dintre cele mai crunte invenții ale bandelor de bătăuși. Era recrutat. Adică: era oprit pe stradă și i se spunea că din acel moment era membru al bandei respective și că i se cerea să ia parte la toate încăierările și să se supună la toate regulile bandei.

Dacă spunea nu?

La început i se aplica o bătaie simplă. Dacă persista în refuzul lui, i se rupeau degetele sau o mîină. Dacă nu accepta nici așa, îl amenințau cu moartea. Cei care cunosc bandele iau foarte în serios această amenințare și cei mai mulți cedează. Israel a fost, practic, supus unor atacuri cu arma înainte de a se întoarce în bandă.

„Băiatul meu s-a speriat foarte tare, a spus mama lui Israel. S-a întors. Într-o noapte s-a dat o luptă mare. Unul din banda inamică a fost ucis. Nimeni n-a îndrăznit să spună că Israel l-a împușcat. Dar era cu băieții care au

ucis; așa că l-au dus și pe el la închisoare”.

Oare ce puteam face să-l scoatem pe Israel din închisoare? I-ar fi fost de folos să stau lângă el, să-i dau sfaturi și căldură sufletească? I-ar fi fost de folos să-l iau din acel moment departe de banda care l-a „recrutat” și de anturajul acesta care-i otrăvește viața?

Am întrebat-o pe mama lui toate acestea și ea a dat din cap, gemînd cu tristețe:

„Poate. Nu știu. Băiatul meu a fost bun o vreme. Apoi s-a întors la bandă. A vrut să fie bun. Ajutați-l, domnule Wilkerson!”

I-am promis că voi face tot ce pot. Pentru început, aș fi putut să-i trimit la închisoare niște cursuri prin corespondență.

Zi și noapte l-am avut pe inimă. I-am spus și lui Gwen despre el. M-am trezit întrebînd și oamenii din biserică ce-ar face pentru el, cînd eu nu mai aveam soluții. Nu avea voie să scrie decît familiei. Chiar și cursurile prin corespondență nu se puteau trimite decît prin capelanul închisorii. Pe la începutul verii mă frămînta problema lui mai mult ca orice altceva. Cu fiecare ocazie, mă urcam pe dealul meu de rugăciune.

Încă nu găsisem nici o soluție. Cînd scriu aceste rînduri, Israel este tot în închisoare; favoritul meu dintre toți băieții, cel pe care l-am îndrăgit de cum l-am văzut. Frustrarea ce a pus stăpînire pe mine este la fel de chinuitoare astăzi, ca și atunci cînd mi-am recunoscut neputința în fața crimei și pedepsei lui. Aștept. Asta e tot ce pot face.

Dar, între timp, de fiecare dată cînd mi se ivea ocazia, spuneam povestea lui și altora, cerîndu-le soluții. În general mi se dădea cam același răspuns: crește-i. Greșeala mea a fost că pînă acum n-am făcut decît să-i convertesc, apoi i-am abandonat.

Dar pentru a-i crește, trebuia să stau tot timpul

printre ei. Începeam să văd un moment de cotitură în viața mea. Și el s-a întâmplat atunci.

Era o noapte caldă de august, după un an și jumătate de la prima mea călătorie la New York. Stăteam la amvon, în timpul serviciului de miercuri seara, când, dintr-o dată au început să-mi tremure mâinile. Termometrul indica 27° C, dar eu tremuram de parcă aș fi fost răcit. Însă, în loc să mă simt bolnav, simțeam o bucurie fantastică. Era ca și cum Duhul Domnului s-ar fi coborât în acea încăpere.

Nici acum nu știu cum am scos-o la capăt cu serviciul din acea seară. Încă înainte ca să-mi dau eu seama, oamenii au început să se pregătească de plecare. La zece și jumătate am închis biserica și am ieșit pe ușa din spate. Ce s-a întâmplat ulterior a fost foarte simplu, și totuși, a fost unul din momentele de adevăr pe care n-am să-l uit toată viața.

Am ieșit în curtea din spatele bisericii. Luna strălucea neobișnuit de puternic. Scâlda orașul adormit cu lumina ei misterioasă; dar, exista un loc ce părea luminat în mod deosebit. În spatele bisericii era un câmp de două hectare semănat cu grâu. Spicul era înalt de aproape o jumătate de metru. M-am pomenit îndreptându-mă șovăielnic spre mijlocul lanului ce se unduia în adierea nopții. Am început să citez, fără să-mi dau seama, imaginea biblică a secerișului: „Iată, Eu vă spun: 'Ridicați-vă ochii și priviți holdele care sînt albe acum, gata pentru seceriș. Cine seceră, primește o plată și strînge roadă pentru viața veșnică, pentru ca și cel ce seamănă și cel ce seceră să se bucure în același timp. Căci, în această privință, este adevărată zicerea: *Unul seamănă, iar altul seceră*. Eu v-am trimis să secerăți acolo unde nu voi v-ați ostenit și voi ați intrat în osteneala lor'”.

În mintea mea, fiecare spic de grâu era unul din

băieții de pe străzile New York-ului, flămînd după un nou început. Apoi m-am întors și m-am uitat la biserica mea, la parohia în care Gwen și cu cei trei copii ai mei erau în siguranță, își duceau viața liniștiți și fericiți. În timp ce priveam aceste lucruri, o voce interioară mi-a spus calm și liniștit, ca un prieten bun: „Biserica aceasta nu mai e a ta. Trebuie să pleci”.

M-am uitat la parohie și aceeași voce mi-a spus: „Biserica aceasta nu mai este a ta. Trebuie să pleci”.

Am răspuns cu aceeași voce interioară, calmă și blîndă: „Da, Doamne, o să plec”.

Apoi m-am dus acasă unde mă aștepta Gwen. Era pregătită de culcare, dar mi-am dat seama dintr-o privire că și ei i s-a întîmplat ceva.

„S-a întîmplat ceva, Gwen?”

„De ce mă întrebi?”

„Ceva s-a schimbat la tine”.

„David, nu trebuie să-mi spui despre ce este vorba. Știu deja. O să părăsești biserica asta, nu-i așa? Trebuie să pleci”.

Am privit-o lung înainte de a-i răspunde. La lumina lunii care cădea în cameră, am văzut lacrimi licărind în ochii ei.

„Și eu am auzit, David. Plecăm, nu-i așa?”

Am luat-o în brațe. „Da, draga mea. O să plecăm”.

Duminica următoare am sărbătorit cea de-a cincea aniversare în biserica din Philipsburg.

De la amvon, priveam la fețele oamenilor pe care-i cunoșteam atît de bine.

„Prietenii, le-am spus, probabil că așteptați de la mine un mesaj legat de aniversarea de astăzi.

Așa cum știți, aceștia au fost cinci ani fericiți și minunați pentru mine, pentru soția mea și pentru copii.

Doi dintre copiii noștri s-au născut în Philipsburg. O să ne amintim mereu de bucuria unei prietenii strînse între noi și voi.

Însă, miercuri seara s-a întîmplat un lucru neobișnuit - un lucru ce nu poate avea decît o singură explicație”.

Apoi am povestit adunării despre experiența mea din lanul de grîu și despre asemănarea dintre ea și experiența pe care a avut-o Gwen în casă. Le-am spus că nu am nici o îndoială că acesta este glasul Domnului și că trebuie să ne supunem. N-am știut să le spun unde plecăm. Bănuiam că la New York, dar nu eram sigur. Tot ce știam era că trebuia să părăsim Philipsburg, fără întîrziere.

Ce lucru uluitor să trăiești prin Duh! După ce am ajuns acasă, telefonul a început să sune. Un pastor din Florida m-a sunat să conduc acolo niște întîlniri care erau foarte urgente pentru el. Apoi încă un telefon și încă unul, așa că m-am trezit prins de astfel de întîlniri, timp de douăsprezece săptămîni, pe tot cuprinsul țării. În trei săptămîni ne-am adunat toate lucrurile și ne-am mutat în casa socrilor mei.

Apoi am pornit la drum. Toată vara și începutul iernii următoare am ținut cuvîntări în diferite orașe din Statele Unite. Și rîdeam de mine. De fiecare dată măsuram distanța din locul în care eram pînă la New York. New York-ul mă atrăgea ca un magnet. Ori de cîte ori era posibil, îmi căutam de lucru cît mai aproape de orașul uriaș, pentru care aveam o dragoste deosebită.

Pe la mijlocul iernii lui 1960, una din treburile mele m-au dus pînă la Irvington, New Jersey. Am stat acolo cu un pastor ce se numea Reginald Yake și i-am spus și lui, așa cum spuneam oricui, despre experiențele mele din New York. Domnul Yake a șezut pe marginea canapelei o oră încheiată, ascultînd și punînd întrebări.

„Dave, mi-a spus în final, se pare că bisericile au nevoie de un lucrător cu normă întreagă printre bandele

din New York. Te-aș ruga să aștepți să dau câteva telefoane la niște prieteni”.

Unul dintre cei pe care i-a sunat a fost Stanley Berg, co-pastor la „Glad Tidings Tabernacle” (Templul veștilor bucuriei) de pe strada 33, lângă gara Penn. Mi s-a aranjat o întâlnire cu preoții interesați, la subsolul bisericii domnului Berg.

A fost o întâlnire banală. Cineva a citit o scrisoare de la comisarul de poliție Kennedy, cu cererea urgentă ca bisericile să ia o poziție mult mai hotărâtă vizavi de problemele tinerilor. Domnul Berg s-a ridicat în picioare și le-a vorbit puțin despre lucrarea pe care o aveam. Apoi m-am ridicat și eu și le-am spus cam care credeam eu că este direcția în care trebuie lucrat printre adolescenți.

Din aceste discuții s-a născut o nouă lucrare. Și, de vreme ce principalul scop era să ajungem cu mesajul dragostei lui Dumnezeu la inimile tinerilor băieți și fete, am numit această lucrare „Teen-Age Evangelism” (Evanghelizarea adolescenților). Pentru că aveam deja experiență în această lucrare, am fost votat directorul acestei organizații nou-născute. Un căpitan de poliție, Paul DiLena, membru în biserica domnului Berg, a fost votat secretar casier. Sărmanul Paul: nici măcar nu a fost acolo ca să se poată apăra.

Apoi s-a pus problema banilor. Am rezolvat-o foarte simplu. Ne-am gândit că avem nevoie de o sumă minimă de 20.000 de dolari pentru birouri, tipărituri, salarii și așa mai departe. Așa că ne-am acordat un buget de 20.000 de dolari. Bineînțeles că noi nu aveam nici o centimă în mână, așa cum a putut observa foarte ușor secretarul nostru, câteva minute mai târziu, când Stanley Berg l-a sunat să-l informeze despre succesul lui de la alegeri.

„Paul! - a spus pastorul Berg, am vești bune pentru tine. Tocmai ai fost ales administrator la Teen-Age Evangelism. David Wilkerson este directorul tău în lupta

pentru sufletele acestor tineri. Cred că o să te bucuri să auzi că ai un buget de 20.000 de dolari pentru primul an”.

Căpitanul DiLena a răspuns: „Cine-i David Wilkerson, cine are registrele și unde-s banii?”

„Paul, i-a răspuns Berg, nu avem nici o carte, nu avem nici un ban, iar Dave Wilkerson este un predicator din Munții Pennysilvaniei care crede că aparține New York-ului”.

Paul a rîs. „Sună foarte naiv”.

„Sîntem naivi, Paul, i-a răspuns Berg. Tot atît de naivi ca David cînd a înaintat spre Goliat cu o praștie și cu o piatră, dar și cu credința că Dumnezeu este de partea lui”.

CAPITOLUL 13

Era o zi geroasă și mohorîță de februarie, aproape la fel ca aceea de acum doi ani, cînd am vîndut televizorul și m-am trezit lansat în această aventură ciudată.

Stăteam lîngă ușile de sticlă ale feribotului Staten Island, fără să-mi dau seama ce pas uriaș am făcut spre realizarea visului meu. Stropii de apă cădeau pe punte. La tribord era Statuia Libertății și m-am gîndit că în curînd o să trec pe aici în fiecare zi. Și asta, pentru că mă duceam la Staten Island cu o misiune anume, plin de speranțe, să închiriez birouri pentru noul nostru program ce avea ca scop eliberarea sufletelor celor tineri.

Aveam o adresă în buzunar care suna foarte semnificativ: bulevardul Victoriei 1865. Ni s-a sugerat să căutăm aici un loc pentru sediul nostru central. Dar, cînd l-am văzut, am zîmbit: trei camere murdare, într-un mediu foarte puțin elegant. Era un birou exterior, unul

interior și o cameră de încărcare a navelor.

„Doamne, îți mulțumesc că locul nu este deloc elegant. Nici n-aș ști cum să mă port într-un loc elegant”.

„Teen-Age Evangelism” și-a început activitatea în aceste birouri. Aveam și un angajat plătit: pe mine. Și nu primeam nici măcar atît cît să-mi pot închiria cea mai ieftină cameră, la cel mai ieftin hotel. Mi-am instalat lângă masa mea de lucru, în biroul din mijloc, un pat de campanie. Mîncam ce puteam să-mi gătesc pe o plită electrică, sau, cu diferite ocazii, mîncam cu prietenii care observau cît eram de slab și mă mai invitau să luăm cîte o masă împreună.

Lucrul cel mai greu pentru mine, însă, a fost separarea de familie. Gwen a rămas la Pittsburgh cu ai ei, dorind din toată inima să vină cît mai repede lângă mine.

„Știu că e bine ceea ce faci tu. Dar eu sînt foarte singură, iar Gaby crește fără să știe măcar cum arăți”, mi-a spus Gwen la una din „întîlnirile” noastre telefonice.

Am hotărît împreună că ne vom muta la New York, imediat ce Bonnie și Debbie vor lua vacanța, chiar dacă va trebui să dormim pe o bancă din parc. Între timp am descoperit avantajele singurătății mele. Mica mea celulă era un loc foarte potrivit pentru rugăciune. Nu exista nici un fel de confort care să-mi distragă atenția. În camera de trei pe patru metri era doar un birou, un scaun incomod și patul meu de campanie. Am descoperit că este chiar o plăcere să te rogi într-un mediu atît de auster, după vechiul meu program de rugăciune. Era un timp de revitalizare pentru mine, motiv pentru care dimineța eram întotdeauna proaspăt, încurajat și plin de entuziasm.

Primele zile au fost cele mai captivante. Bisericile spaniole și engleze (de limbă engleză) din denominațiunea mea mi-au dat 1.000 de dolari ca să începem lucrul. Cea mai mare parte din acești bani am folosit-o pentru două experimente. Primul l-am numit „Operation Saturation”

(Operațiunea Saturație). În cadrul ei împărțeam broșuri la liceele din zonele în care știam că sînt probleme. Abordam probleme ca: drogurile, promiscuitatea, băutura, masturbația și violența, oferindu-le ajutor din Biblie. Am muncit mult la acest program, folosind sute de oameni din biserici pentru distribuția lor. După trei luni, am avut doar o mîna de băieți și fete în care s-a produs o schimbare adevărată.

Așa că, am apelat la cel de-al doilea experiment: televiziunea. Am adunat o sută de băieți și fete ale căror vieți s-au schimbat prin credință. Am format un cor tînăr și treisprezece săptămîni la rînd am prezentat un program pe micul ecran. Programul era simplu și plin de viață. Copiii cîntau, apoi unul din ei își povestea viața.

Eram încurajați de aprecierile pe care le primea programul nostru: după aparențe, eram foarte populari printre adolescenții orașului. Dar aveam o problemă: costa mult. Copiii de prin tot orașul ne trimiteau din micile lor economii ca să ne ajute să ne păstrăm programul, dar și așa, în a treia lună aveam 4.500 dolari datorie.

„Se pare că va trebui să anulăm programul înainte de a putea evalua rezultatele”, am spus în fața comitetului, la o ședință convocată tocmai pentru această problemă.

Toată lumea a fost de acord. Am fi vrut să mai continuăm încă treisprezece săptămîni, dar nu mai aveam finanțe.

În timp ce discutam aceste probleme, un om din spatele sălii s-a ridicat în picioare. Nu-l mai văzusem pînă atunci. Avea un guler rotund și de aceea am crezut că era un preot episcop.

„Aș vrea să vă dau o sugestie”, a spus el. S-a prezentat: reverend Harald Bredesen, un preot reformat olandez din Mount Vernon, New York. Am văzut programele voastre și au în ele o prospețime care mi-a plăcut. Înainte de a hotărî definitiv, aș dori să veniți să

vorbiți cu un prieten de-al meu”.

Am fost de acord, deși n-am înțeles despre ce este vorba; dar, cunoscînd suficient acum despre ciudatele metode ale Duhului Sfînt, mă gîndeam că s-ar putea să ni se deschidă o nouă ușă.

A doua zi m-am dus împreună cu Harald să-l vizităm pe Chase Walker, un editor din Manhattan. Domnul Walker a ascultat atent povestea noastră. Părea interesat, dar și încurcat.

„De fapt, ce doriți de la mine?”

„O să fiu sincer cu dumneavoastră, a spus Harald. Vrem 10.000 de dolari”.

Domnul Walker s-a făcut alb. Și eu la fel.

Apoi a început să rîdă. „Oricum, apreciez complimentul vostru. Dar nu am 10.000 de dolari. Fondurile mele nu sînt în creștere. Cum se face că v-ați gîndit tocmai la mine?”

„N-aș putea răspunde la întrebarea aceasta, a răspuns Harald. Din momentul în care am aflat că acest program va fi anulat, am avut sentimentul că dețineți, într-un fel sau altul, cheia rezolvării acestei probleme. Atîta tot”, Harald a făcut o pauză, în speranța că va primi un răspuns încurajator. Dar domnul Walker n-a spus nimic. „Se pare că am greșit. Totuși, cînd aceste presimțiri devin atît de puternice, de regulă înseamnă ceva”.

Domnul Walker s-a ridicat, dîndu-ne de înțeles că discuția noastră s-a încheiat. „Dacă o să apară vreo soluție, voi lua legătura cu voi. Deocamdată vă mulțumesc că mi-ați împărtășit problema voastră”. După ce am ieșit din birou, domnul Walker a strigat după noi:

„David, Harald! Un moment...”

Ne-am întors în biroul lui.

„Mi-am adus aminte că am primit azi o telegramă din care n-am priceput nimic”. A cules-o de prin hîrțile de pe biroul lui și ne-a dat-o. Telegrama venea de la un prieten

al domnului Walker, W. Clement Stone, președintele Companiei de asigurări din Chicago. „Nu lua în seamă telegrama anterioară. Miercuri voi fi la Savoy Hilton”.

„Adică astăzi, a spus domnul Walker. Dar n-am primit nici o telegramă anterioară. Și nu înțeleg de ce mă anunță că este în oraș, de vreme ce nu avem nici un program împreună. Poate că secretara lui mi-a încurcat numele cu al altuia”.

Walker l-a fixat curios pe Harald un moment, apoi a luat un stilou și a scris repede un bilețel. „Mergeți la Savoy, ne-a spus, întinzându-ne bilețelul într-un plic nelipit. Căutați-l pe domnul Clement Stone. Dacă e acolo, puteți folosi biletul acesta în loc de prezentare. Apoi, vedeți ce se întâmplă. Puteți să-l citiți dacă vreți”.

L-am citit în hol, așteptând liftul. „Dragă Clem, aș dori să ți-l prezint pe David Wilkerson care întreprinde o lucrare deosebită printre adolescenții din oraș. David are nevoie de 10.000 de dolari pentru lucrarea lui. Ascultă-l cu atenție și, dacă te interesează, ajută-l. Chase”.

„Acesta este cel mai penibil lucru pe care l-am auzit până acum, i-am spus lui Harald. Chiar crezi că trebuie să mergem la acest om?”

„Bineînțeles”, a spus Harald. În mintea lui nu exista nici o îndoială că ceea ce făceam era bine.

Douăzeci de minute mai târziu, băteam la ușa unui apartament din Savoy. Era cinci și jumătate, după-amiaza. La ușă a apărut un domn care tocmai își înnodea papionul. Se pregătea pentru cină.

„Domnul Stone?”

Omul a încuviințat.

„Vă rugăm să ne scuzați, dar avem o recomandare de la Chase Walker”.

Domnul Stone a citit biletul în ușă, apoi ne-a poftit înăuntru. Părea foarte încurcat. Ne-a spus că trebuia să coboare în câteva minute, dar, dacă dorim să-i spunem ce

avem de spus pînă termină cu îmbrăcatul, ne ascultă cu plăcere.

Un sfert de oră mai tîrziu, domnul Stone era gata de plecare, iar eu m-am lansat într-o descriere a organizației Teen-Age Evangelism.

„Acum trebuie să plec! - ne-a spus domnul Stone cu blîndețe. Dar mie mi-e destul că v-a recomandat Chase Walker. Îmi place ceea ce faceți. Să-mi trimiteți notele de plată. Pînă la 10.000 le achit eu”.

Eu și cu Harald ne-am uitat unul la celălalt buimăciți.

„Acum, vă rog să mă scuzați”. Domnul Stone era la ușă. „Ce-ar fi să înregistrați restul povestirii și să-mi trimiteți banda? O să vă întorc vizita data viitoare cînd voi fi la New York... să discutăm detaliile...” Și a ieșit.

Cu cei 10.000 de dolari ne-am plătit datoria încă treisprezece săptămîni de program și un film *Vulture on My Veins* (Vultur în venele mele), despre ravagiile intoxicației cu droguri printre adolescenții din New York. Cu acești bani am cîștigat mai mult decît un film și un program la televizor. Am cîștigat mai mult respect pentru această muncă. Ne devenea din ce în ce mai clar faptul că mîna Domnului era în lucrarea aceasta. Cu cît Îl lăsam mai mult să ne conducă, cu atît mai mult urma să ne bucurăm de minunile ce ne vor fi ieșit în drum.

CAPITOLUL 14

În ciuda aprecierilor și a bunei reputații pe care o avea programul nostru TV, după o jumătate de an de experiență prin mass-media, am început să-mi dau seama că pierdeam un element vital: contactul personal.

Prin urmare, înainte ca cea de-a doua serie a programului nostru să se încheie, am ieșit din nou pe străzi să le vorbesc personal fetelor și băieților. Am constatat astfel că este cel mai eficient mod de a aduce viața în sufletele lor. Isus n-a avut nici televizor, nici tipar. El a lucrat trăind printre oameni, stînd față în față cu ei. Căldura comunicării este implicată în această relație directă cu omul. Imediat ce am revenit la prima metodă de lucru printre tineri, mi-am dat seama că Dumnezeu dorește ca eu să continuu practicarea ei.

Deci, în fiecare dimineată încuiam ușa centrului nostru de pe bulevardul Victoria, mă urcam pe feribot, apoi în metrou și, imediat ce ajungeam în Brooklyn, începeam pur și simplu să le vorbesc băieților pe care-i întîlneam. Din cînd în cînd răspundeau. Vedeam transformarea întîmplîndu-se chiar sub ochii mei, ca la arena St. Nicholas.

Însă, cu cît era mai mare succesul în stradă, cu atît mai mult îmi dădeam seama că ni se impunea tot mai acut să luăm poziție pentru creșterea celor care erau transformați. Eram mulțumit dacă reușeam să-i determin pe unii să se stabilească într-o biserică locală. Dar erau băieți care aveau probleme, care nu aveau casă. Pentru aceștia trebuia găsită o altă formulă de creștere spirituală.

Într-o dimineată, după ce m-am dat jos din feribot în partea de sud a Manhattanului, am coborît scările spre metrou, ca s-ajung în Brooklyn. În acel loc metroul ia o curbă mare, ceea ce face ca roțile să scrișnească puternic. Acest loc va avea întotdeauna o semnificație deosebită pentru mine, pentru că acolo mi-am văzut visul devenit realitate.

A țîșnit matur în mintea mea. Casa pe care am visat-o - am putea-o numi „Teen Challenge Center” - va fi plasată în inima celei mai mizerabile zone a orașului. Va fi sediul de bază pentru o duzină sau chiar mai mulți lucrători - cu

ziua de lucru plină - oameni care visau același lucru pentru tinerii din jurul nostru, care au văzut marele potențial din acești oameni și tragica lor risipire în promiscuitate. Fiecare lucrător trebuie să fie specializat: unul - în lucrul cu băieții din bande; altul - în lucrul cu drogații; altul - în lucrul cu părinții băieților; și altul - în lucrul cu banda celor mici. Trebuie să fie și femei; unele, specializate în lucrul cu fetele din bande; altele, cu fetele care au probleme sexuale; și altele, în lucrul cu fetele drogate.

Vom crea în Teen Challenge Center o atmosferă încărcată de dragoste care reînnoiește și pe care am urmărit-o la lucru pe stradă, așa încît, a păși înăuntrul acestui centru va însemna a lua cunoștință că s-a pus în mișcare un lucru pasionant.

Și aici vom putea aduce băieți și fete care au nevoie de ajutor special. Vor putea trăi într-o atmosferă de disciplină și afecțiune. Vor participa la închinările noastre, la studiile noastre. Vor putea vedea creștini trăind împreună, lucrînd împreună, vor fi și ei puși la lucru. Va fi un centru de instruire pentru o viață cu Duhul Sfînt.

În vara lui 1960, după ce am lucrat zilnic, de dimineața pînă seara, aproape un an de zile, am început să le vorbesc și altora despre visul meu. În drumurile mele în căutare de fonduri, am predicat despre acest lucru. Le-am descris bisericilor din New York viziunea mea, dar mă loveam mereu de aceeași problemă:

„Dave, visul tău are un singur neajuns: cere bani”.

Era adevărat. Nu aveam niciodată în cont mai mult de o sută de dolari. Mi-a trebuit o dojană aspră din partea soției mele ca să mă scutur de frica de-a mă lansa într-o lucrare numai pentru că nu aveam bani.

Gwen a venit la New York, imediat ce s-a terminat școala în Pittsburgh. Am găsit un mic apartament lîngă biroul meu din Staten Island. „Nu este tocmai ca hotelul

Conrad Hilton, i-am spus la telefon, dar, cel puțin vom fi împreună. Împachetează! Vin să te iau”.

„Iubitule, nu-mi pasă dacă stau chiar și în stradă, de vreme ce o să fim împreună”.

Și așa, Gwen s-a mutat la New York. Ne-am înghesuit mobila în patru camere, dar eram nespuse de fericiți. Gwen a urmărit îndeaproape toate mișcările noii lucrări. Era în mod deosebit interesată de visul meu despre o familie cu un centru care să-i aparțină.

„David, mi-a spus într-o seară, după ce m-am plîns de lipsa de fonduri, ar trebui să-ți fie rușine. Lucrezi pe dos. Prima dată vrei să strîngi bani și apoi să cumperi o casă. Dacă faci asta prin credință, ar trebui să cauți mai întîi casa, David. Și apoi să strîngi banii”.

La început mi-a sunat ca o gîndire ușuratică de femeie. Dar, cu cît mă gîndeam mai mult la această idee, îmi aduceam aminte tot mai mult de povestirile biblice. Oare nu trebuia ca omul să acționeze deseori, chiar stupid în aparență, înainte ca Dumnezeu să facă vreo minune? Moise a trebuit să-și întindă mîna deasupra mării, înainte ca ea să se despartă; Iosua a trebuit să sune din trompete, înainte ca zidurile Ierihonului să cadă; probabil că ar trebui să caut casa, înainte ca miracolul să se întîmple.

M-am dus împreună cu Comitetul Central - un nume destul de pretențios pentru un grup de șase lucrători angajați și trei ajutoare neangajate, toți cu viziuni spirituale largi și care erau suficient de preocupați de problemele adolescenților pentru ca să-și petreacă timpul liber lucrînd în această organizație.

Le-am spus despre nevoia crescîndă de a avea o casă în care membrii bandelor și drogații să poată sta împreună cu lucrătorii creștini. Le-am povestit părerea soției mele că ar trebui să căutăm mai întîi casa și apoi

fondurile necesare pentru cumpărarea ei. Comitetul a fost de acord să procedăm astfel. „Putem s-o luăm ca experiment prin credință”, a sugerat Arthur Graves, unul din preoții din conducere.

Iată ce s-a întâmplat ca urmare a luării acestei decizii:

În 15 decembrie 1960, la ora două dimineața, în timp ce eram adâncit în rugăciune, am avut certitudinea că trebuie să căutăm pe o anume stradă din Brooklyn. Știam că noul nostru centru trebuie să fie aproape de tulburata zonă Bedford-Stuyvesant. Așa că am pornit să căutăm pe strada Fulton. Dar, în mintea mea persista numele unei alte străzi, Clinton.

Am luat repede o hartă s-o localizez. Era o simplă linie neagră pe o coală de hîrtie, dar am încercuit-o cu creionul, ca și cum ar fi un lucru bine stabilit că aici va fi noua adresă a lui Teen Challenge Center.

A doua zi am sunat mai mulți membri ai comitetului și ne-am dat întâlnire pe strada Clinton, să vedem ce fel de case de vânzare sînt pe acea stradă. Înainte de a pleca, l-am sunat pe Paul DiLena, administratorul nostru, și l-am întrebat cîți bani avea organizația.

„De ce?” - m-a întrebat Paul.

„Păi, ne-am gîndit să căutăm o casă pe strada Clinton”.

„Grozav, a spus Paul: 125 de dolari și 73 de cenți”.

„Hm...”

„Nu pare să te îngrijoreze”.

„Dacă experimentul nostru va merge, nu. O să te ținem la curent”.

Prima casă pe care am văzut-o părea potrivită pentru nevoile noastre. Era o clădire mai veche, cu un anunț: „De vânzare” - învechit și el și avea un aer depresiv, doar prețul părea rezonabil: 17.000 de dolari. Un domn bătrîn ne-a arătat-o. Am ajuns chiar să negociem prețul. Părea convenabil. Am plecat gîndindu-mă cît de rapid s-a

întîmplat totul. Dar, cînd am revenit a doua zi, bătrînul domn și-a găsit tot felul de scuze ca să ne amîne. Asta a continuat timp de cîteva zile, ceea ce ne-a determinat să căutăm mai departe.

Am găsit o altă casă pe strada Clinton, care avea și ea anunțul „De vînzare” în fereastră. Am verificat din nou fondurile noastre. Aveam în bancă mai puțin de o sută de dolari. Și, de data asta nu ne uitam la o casă de 17.000 de dolari, ci stăteam de vorbă cu proprietarul unei case de 34.000 de dolari. Această casă a fost un sanatoriu. Din multe puncte de vedere era ideală pentru centru. Era mobilată cu paturi, birouri, camere pentru personal. Omul a și lăsat din preț. Eram gata să fac tîrgul, cu toate că nu aveam nici măcar o sută de dolari în bancă și în ciuda faptului că locul avea un aer rece de instituție publică.

„Înainte de a lua o hotărîre, a spus Dick Simmons, un tînăr preot presbiterian din conducere, am cheia unei case de peste drum. Cred că ar fi bine s-o vedem și pe aceea”.

„Cît costă?” - am întrebat.

Dick a ezitat să-mi răspundă. „Hm! 65.000 de dolari”.

„Excelent. De fiecare dată cînd vedem o altă casă, prețul crește, iar fondurile noastre scad. Prima costa 17.000 și noi aveam 125. A doua 34.000 și noi aveam 100. A treia costă 65.000, iar noi am mai plătit niște chitanțe”.

Casa de 65.000 era un castel. Trebuie să recunosc că inima mea a tresărit la vederea lui. Era o clădire impunătoare, în stil georgian, construită din cărămidă roșie și arăta la fel de solidă ca Monticello (Monumentul lui Thomas Jefferson).

Înăuntru, însă, ne aștepta o surpriză.

N-am văzut niciodată o așa harababură. Casa a fost nelocuită timp de doi ani. Mai mulți ani la rînd studenții de la facultatea din vecinătate au folosit-o ca hotel de categorie mică și bordel. Acum era locuită ilegal de un bătrîn solitar. Era din acel gen de bătrîni care își găsesc

liniștea în a aduna vechituri. A umplut fiecare cameră din casă cu ziare, sticle sparte, schelete de umbrele, cărucioare, zdrențe. În fiecare dimineață pleca cu un cărucior ca acelea de la magazinul „A & P”, aduna lucruri de prin gunoaiele vecinilor, le transporta acasă și le ascundea înăuntru. Era un fel de îngrijitor, însă proprietarii au renunțat să mai aștepte ceva de la el. Aproape toate țevile erau sparte, tencuiala cădea de pe tavan și pereți, balustradele atârnav într-o parte, ușile nu aveau clante.

În ciuda dezordinii dinăuntru, îți dădeai ușor seama că această clădire a fost cândva o casă regală adevărată. Exista un lift până la etajul doi. Exista un întreg nivel pentru locuințele servitorilor. Beciul era uscat și solid; pereții casei, de asemenea. Ne plimbam tăcuți printre lucrurile îngrămădite, până ce, dintr-o dată, cu o voce clară și puternică, Harald Bredesen, pastorul nostru reformat, olandez, din Mount Vernon, a spus:

„Ăsta-i locul. Ăsta-i locul pe care Dumnezeu îl vrea pentru noi”.

Ceva în glasul lui era poruncitor ca o profeție. Nota de urgență și siguranță din glasul lui m-a urmărit în zilele următoare, în timpul evenimentelor ce au urmat pentru cumpărarea acestei case.

Cînd a înmînat cheile proprietarilor, Dick Simmons le-a spus că prețul de 65.000 este potrivit pentru o casă în stare bună, dar, probabil că ei n-o mai văzuseră de mult pe dinăuntru. Proprietarii au lăsat din preț încă o dată. A treia oară n-au mai cedat: „Acesta este ultimul nostru preț”, au spus cînd Dick a ajuns cu negocierile la suma de 42.000 de dolari.

„Cum e?” - l-am întrebat. „Am făcut un tîrg grozav: încă mai avem o sută de dolari în bancă”.

Eu nu eram foarte încîntat de această casă de pe strada Clinton. Era așa de mult de lucru în acea clădire, încît erau necesare săptămîni de muncă numai pentru a

face locul folositor. Eram atît de nerăbdător să încep lucrul cu oamenii în noul Centru, încît nu eram deloc dispus să pierd timpul reparînd o clădire veche.

Pe de altă parte, dacă trebuia să ne mutăm în această clădire și nu în alta, cine eram eu să obiectez? Înainte de a face pasul următor am vrut să mă asigur că lucram după voia Domnului.

„Doamne, m-ai ajutat mai demult să-Ți cunosc voia, dîndu-mi un semn”. Mi-am reamintit de vremea în care L-am rugat pe Dumnezeu să mă ajute să iau o hotărîre în legătură cu postul de pastor din Philipsburg și dacă să-mi vînd sau nu televizorul. „Doamne, aș dori să pun o nouă ‘lînă’ înaintea Ta”.

A doua zi m-am dus la Glad Tidings și am avut o discuție lungă cu doamna Marie Brown, co-pastor cu Stanley Berg în vechea biserică. I-am explicat nevoile noastre, rațiunile pentru care dorim un centru și i-am descris clădirea pe care am găsit-o.

„David, a spus doamna Brown, am impresia că aceea este clădirea potrivită pentru scopurile voastre. Dacă va fi s-o cumpărați, cînd aveți nevoie de avans?”

„În decurs de o săptămînă”.

„Vrei să vii duminică după-masă la biserică și să faci un apel? Știu că serviciul de după-masă nu este cel mai bun timp pentru aceasta, cu atît mai mult cu cît este ajun de Crăciun. Dar, poți să vii dacă dorești”.

Era o șansă colosală. Am acceptat bucuros. Totuși, l-am rugat pe Dumnezeu să facă o minune. Doream să fiu sigur că El este cu noi. Știam că cea mai mare sumă adunată la Glad Tidings pentru misionari care misionează în țara lor, la o singură colectă, nu a depășit suma de 2.000 de dolari. Nouă ne trebuia de două ori mai mult. Zece la sută din total era 4.200 de dolari.

„Dar, Doamne, am spus în noaptea aceea, dacă Tu vrei să cumpărăm acea clădire, Te rog să ne-o arăți

dîndu-ne această sumă într-o singură după-masă". A fost greu, dar am continuat așa ca Ghedeon, cu lucruri și mai grele. „Și, mai mult, Doamne, Te rog să-mi dai această sumă, fără ca eu să le spun de cîți bani avem nevoie". Am făcut o pauză. „Și, încă ceva, Te rog să mi-i dai chiar fără să-i cer. Pune-le lor pe inimă să-i dea fără să-i cer".

După ce am pus toate aceste „lîni" în fața Domnului, m-am simțit penibil. Era clar că nu doream să mă leg la cap cu o clădire în care era atît de mult de lucru. Dar mi-am făcut rugăciunea și am așteptat să văd ce se întîmplă.

A sosit și duminica de dinaintea Crăciunului, 1960. Am ținut o predică foarte simplă. În mod deliberat am făcut-o cît de rece am putut. Le-am relatat problema noastră și le-am povestit viața cîtorva dintre băieții pe care Dumnezeu i-a transformat. La sfîrșit am spus:

„N-o să fac un apel emoționant. Vreau ca totul să fie de la Duhul Sfînt dacă va fi să fie. El știe cît ne trebuie. Eu voi pleca acum jos, la subsol. Dacă vi se întîmplă să doriți să dați o sumă oarecare pentru această lucrare, mă voi bucura".

M-am strecurat prin spate și am coborît scările la subsol. Acolo m-am așezat în spatele unui amvon vechi și am așteptat. N-am să uit niciodată teroarea acelor momente. M-au trecut sudori reci, lucru care m-a surprins, fiindcă pînă în acel moment nu știam că doream să avem clădirea din strada Clinton 416. A trecut un minut: nici un zgomot. Două minute. Cinci. Au trecut zece minute și mă pregăteam să renunț. Chiar mă bucuram că totul s-a terminat. Cel puțin știam că treaba cu „lîna" n-a ținut.

Atunci, ușa de la capătul holului s-a deschis ușor. O femeie foarte bătrînă a traversat încăperea, cu lacrimi în

ochi. „Reverend Wilkerson, mi-a spus, m-am rugat cincisprezece ani pentru o astfel de lucrare. Uite zece dolari. E tot ce pot să dau: puținii bani ai unei văduve. Dar cred că Dumnezeu îi va înmulți și că vor fi folosiți pentru o lucrare extraordinară”. Înainte ca ea să plece, ușa din spate s-a deschis din nou și un bărbat a proptit-o cu un scaun; după care, un val de oameni au intrat înăuntru. Persoana următoare a fost o femeie de vreo cincizeci de ani care mi-a spus:

„Reverend Wilkerson, am primit niște bani de la societatea de pensii. Vreau să-i dau băieților tăi”.

Eram copleșit. N-am mai văzut niciodată așa ceva. Următorul a fost un bărbat. Ne-a dat 200 de dolari. Următorul trei sute. Un băiețel a venit și a spus că nu are decât paisprezece cenți, dar:

„Dumnezeu va lucra cu ei. Este tot ce am”.

Se părea că fiecare are o sumă anume pe care trebuia s-o dea. Un profesor, Pat Rungi, mi-a spus: „David, eu nu câștig prea mult, dar lucrez cu adolescenți ca și tine. Știu ce luptă duci. Dacă poți, scoate banii de pe cecul acesta. În câteva zile am pe el 25 de dolari”.

Au trecut cincisprezece minute pentru ca toți din rând să-și pună banii pe masă. Dar fiecare mi-a dat mai mult decât bani: încurajare și bucurie. După ce a plecat ultimul om, am dus teancul de bancnote și cecuri în biroul doamnei Brown. Acolo am numărat. Suma? 4.400 de dolari!

Apoi i-am spus doamnei Brown despre „lîmile” pe care le-am pus înaintea Domnului. Era la fel de entuziasmată ca și mine. Vorbea întruna despre o minune și repeta mereu că așa ceva nu s-a mai întîmplat în biserica ei. Era convinsă că Dumnezeu a lucrat.

Singurul lucru pe care nu i l-am spus doamnei Brown era nedumerirea mea cu cei 200 de dolari în plus. Am cerut 4.200 și am primit 4.400. Presupun că ar fi fost o

copilărie din partea mea să aștept ca minunea să se întâmple atît de exact. Totuși, de ce am primit 200 de dolari în plus? Era doar bogăția divină, sau o revărsare de binecuvîntări cerești? Era o greșeală, sau cineva a semnat un cec pe care nu-l poate plăti?

Nici una din presupunerile mele nu s-a dovedit reală. După ce am terminat toate socotelile, a reieșit clar că am primit 200 de dolari în plus.

Cîteva zile mai tîrziu, stînd la biroul meu, discutam cu avocatul nostru Julius Fried despre prețul final și că ar trebui să predăm cei 4.200 de dolari.

„Ai cecul de 4.200, David?”

I l-am înmînat cu o rugăciune de mulțumire.

Julius s-a foit în scaun, ca și cum s-ar fi pregătit să-mi spună ceva neplăcut: „Știi că eu nu cer nimic de la Centru pentru serviciile mele...”

Era ceva neobișnuit să-l aud spunînd asta; Julius era în conducere și l-am considerat întotdeauna ca un dar în proiectul nostru.

„Dar ceilalți avocați trebuie plătiți și ne trebuie...”

„Unde vrei să ajungi, Julius?”

„Avem niște datorii neașteptate și va trebui să le plătim o dată cu avansul pentru casă”.

„Cîți bani îți trebuie ca să plătești?”

„Două sute de dolari”.

Restul sumei pentru avans, pînă la 12.000, ne-a parvenit la fel de neobișnuit. Duminica următoare, la Bethpage, Long Island, un alt grup de oameni s-a înghesuit să-mi pună în mînă 3.000 de dolari. Săptămîna următoare, Arthur Graves m-a sunat să-mi spună ce hotărîre a luat biserica lui.

„David, comitetul de conducere a hotărît să mă trimită la închidere cu un cec în alb. Poți să-l completezi

cu suma necesară pentru a încheia târgul”.

Și astfel, Dumnezeu s-a îngrijit de sumele necesare pentru crearea centrului Teen Challenge, pînă la ultima centimă. În ziua în care ni s-au dat cheile minunatului castel georgian de pe strada Clinton, i-am spus soției mele:

„Gwen, ai avut dreptate. A trebuit să ne spună o femeie ce să facem. Îți dai seama că, în decurs de o lună de cînd mi-ai spus să pornesc la drum prin credință, am strîns 12.000 de dolari”.

Gwen era la fel de mulțumită ca și mine. „Cînd trebuie plătită următoarea rată?” - a întrebat.

„În toamna care vine”.

Părea să fie atît de departe. Nu puteam să știu ce an încărcat stătea în fața mea, un an în care am fost atît de ocupați și buimăciți de uimire, încît sosirea toamnei, cu o datorie de 15.000 de dolari, ne-a găsit complet nepregătiți.

CAPITOLUL 15

Este de necrezut cîte vechituri poate aduna un bătrîn! Am descoperit camere de a căror existență nici nu știam pentru că ușile erau acoperite cu stive de deșeuri.

„Cum o să scăpăm de toate acestea?” - m-a întrebat Gwen într-o dimineață, cînd a venit cu mine să vadă casa. Apoi și-a răspuns singură: „De ce nu vorbești cu niște păstori să facă o muncă voluntară?”

Asta am și făcut. Într-o dimineață mohorîță de sfîrșit de ianuarie, au adunat cincisprezece băieți și fete care vorbeau repezit, strigau și se lăudau că vor expedia repede toate vechiturile. Dar asta numai privind de afară.

După ce i-am purtat din pod pînă-n beci, am văzut cum s-a stins entuziasmul din ei. Trebuia să-și ridice picioarele foarte sus, peste lucruri, ca să poată înainta. Alunecau pe stivele de ziare și printre sticle pînă gîfîiau, încercînd să cuprindă din dimensiunile corvoadei ce-i aștepta.

Dar au făcut o treabă bună. Au început cu partea din față a clădirii făcîndu-și o cărare printre lucruri, apoi, cameră cu cameră, etaj cu etaj, cu minuțiozitate, pînă cînd au dus fiecare vechitură în curtea din spate.

În acest moment a intervenit Paul DiLena. El a alertat departamentul salubrizării ca să transporte deșeurile.

„Cred că vor fi cel puțin patru încărcături de camion ca să scoată astea de aici”. Mai tîrziu, Paul mi-a povestit un mic incident cu șeful de echipă, care a fost pentru el un semn de la Dumnezeu, mai puternic decît celelalte: omul a refuzat să primească bacșiful.

Paul a spus că au ajuns cu camioanele pe strada Clinton 416, conform programării, dar nu s-au apucat imediat de lucru. Stiva de vechituri se înălța tot mai mult pe trotuar, în timp ce echipa de la salubrizare se învîrtea de colo-colo. Paul a fost pe fază și i-a întrebat direct:

„Cît vreți?”

„Treizeci de dolari”, au răspuns repede.

Paul a dat din umeri în semn de aprobare, ca unul obișnuit cu obiceiurile New York-ului. Decît să întrerupă lucrul la proiectul nostru, prefera să plătească bacșiful din buzunarul lui, după ce lucrul va fi gata.

Cîteva ore mai tîrziu, ultimul camion a fost încărcat. Șase camioane de gunoi huruiau pe stradă sub greutatea încărcăturii. Șeful de echipă a venit la Paul să-l întrebe dacă totul e în regulă.

„Perfect. Ați făcut o treabă bună. Să-ți dau banii”. A început să-și caute portmoneul.

„Ce bani?” - a întrebat șeful de echipă. Apoi a rîs, dar a rîs forțat, mi-a relatat Paul: ca să-și ascundă emoția.

„Uite ce e, domnule, tinerii aceștia mi-au spus ce vreți să faceți aici. Și eu am un copil adolescent. Credeți c-o să vă luăm bani pentru că v-am ajutat?” Și cu asta s-a suit în camion.

După trei săptămîni eram pregătiți pentru a începe reparațiile casei. Au sosit zugravii din diferite biserici și au acoperit rînd pe rînd „picturile” cu care studenții de la facultatea de alături au „decorat” pereții. Apoi au sosit instalatorii. Au fost nevoiți să spargă pereții, ca să poată schimba țevile sparte. Toate acestea costau bani, pe care i-am adunat din diferite biserici, de pe tot cuprinsul țării. Am mai primit o lovitură puternică în ziua în care am fost anunțați că, înainte de a primi dreptul oficial de a ocupa casa, ni se va instala obligatoriu sistemul de apă împotriva incendiilor. Prețul: 5.000 de dolari. A trebuit să mă sui din nou pe avion și să merg să strîng bani, în timp ce aș fi dorit să fac cu totul altceva. Chiar și așa, n-aș fi putut să adun singur toată suma.

Toți cei din conducere m-au ajutat. Unul, de exemplu, Grady Finnin, a călătorit prin toată țara făcînd apel la biserici. Altul a fost Martin Karl, un cîntăreț profesionist care a cîntat în cvartetul Mariners', în spectacolul lui Arthur Godfrey. Vă puteți da seama ce sumă a intrat în veniturile noastre cînd Martin a început să lucreze pentru noi ca și cîntăreț! Martin a purtat problemele noastre literalmente prin toată țara, vorbind despre centrul pe care voiam să-l deschidem în New York. După ce ultimul zugrav și ultimul instalator au părăsit clădirea, ne-am dus să vedem cum arată. Cu mai puțin de 100 de dolari în bancă, Dumnezeu ne-a dat această casă. Dar acum trebuie să o dăm în folosință. Voiam să o umplem cu copiii Lui. Dar, pentru ca să putem face aceasta, aveam nevoie de mobilier. Aveam o casă frumoasă, dar nu era nimic în ea.

În acest punct mi-am dat seama cât de mult dorește Dumnezeu ca la această muncă să participe oameni diferiți. Am început cu denuminațiunea Adunarea lui Dumnezeu și, înainte să ne dăm seama, ne-am adunat un comitet eterogen, cu membri din biserica episcopală, presbiteriană, baptistă și reformată. Pe deasupra, am stîrnit interesul unor oameni de afaceri cu influență în înalta societate. Unul dintre ei era domnul Walter Hoving, președinte la magazinul „Bonwit Teller” și la „Tiffany” în New York. Doamna și domnul Hoving au luat asupra lor sarcina de a ne prezenta unor oameni la care nu am fi ajuns niciodată fără ajutorul lor. Într-o după-masă, doamna Hoving a dat o masă festivă la River Club, unde a invitat „cîțiva oameni pe care ar trebui să-i cunoști”. Au venit cincizeci. Un fost toxicoman le-a povestit simplu cum i s-a schimbat viața.

Toți au fost profund mișcați. Walter Hoving a devenit președintele departamentului de publicitate în Comitetul de Conducere. „De vreme ce ați devenit unul de-al nostru, domnule Hoving, a spus Paul DiLena, am vrea să vă întoarcem generoasa invitație de la River Club. Vă place lasagna (o specialitate din bucătăria italiană)?”

A răspuns doamna Hoving. Adora lasagna, dar era atît de greu de preparat. Așa s-a făcut că familia Hoving a fost invitată la familia DiLena, la un prînz cu specialități italiene, care făceau să-ți lase gura apă. Stînd la masă, nu m-am putut stăpîni să-I mulțumesc lui Dumnezeu că aduce în această lucrare oameni din medii de viață atît de diferite.

Un alt personaj din lumea afacerilor, prieten cu Teen Challenge Center este domnul Grant Simmons, junior, președintele Companiei Simmons Bed. Am fost prezentați domnului Simmons de către familia Hoving și ne-am dus la el cu o cerere specială. Aveam nevoie de douăzeci de paturi. Am stat o oră în biroul domnului Simmons din

strada Park, povestindu-i despre speranțele noastre și despre felul miraculos în care Dumnezeu lucra în oraș.

Domnul Simmons a fost generos nu numai cu timpul său, dar și cu marfa sa. Din acea zi, mulți dintre băieții care obișnuiau să doarmă pe băncile din stațiile de metrou, au dormit la Centru, pe paturi și saltele Simmons.

Pentru mine, una din marile realizări ale lucrării a fost implicarea unor oameni ca Walter Hoving, Grant Simmons și Clement Stone într-o lucrare penticostală. Deseori am auzit remarci de genul: „Trebuie să recunosc, a spus odată un membru episcopal al conducerii noastre, care a fost la un serviciu în capela noastră, că am fost puțin șocat când i-am văzut lăudându-L pe Domnul cu mâinile ridicate. Trebuie, de asemenea, să recunosc că v-am văzut inimile sincere. Noi, episcopalii, vorbim mult despre adevărata prezență a lui Cristos. El este aici, în această casă”.

A fost cel mai mare compliment pe care l-a primit lucrarea noastră. Prezența Lui face ca lucrarea de transformare de la Teen Challenge Center să fie posibilă. Prezența Lui creștea constant, dar cea mai mare creștere s-a întâmplat când am început să ne vedem visul aievea.

Ne-am propus să folosim casa în felul următor:

La Centru vor fi vreo douăzeci de lucrători. După ce se vor scula dimineața, vor lua micul dejun, apoi vor avea program de rugăciune și studiu biblic. Aceasta ar fi una din părțile esențiale ale lucrării noastre. Am descoperit, de mai mult timp, că prea multă alergătură, fără o bază spirituală solidă, duce la rezultate de calitate inferioară.

După masa de prînz, putem ieși pe stradă. Echipe de doi sau trei vor porni pe o rută dinainte stabilită, urmînd să descopere unde sînt probleme. Vor fi învățați să recunoască simptomele celor drogați; vor căuta

adolescenții alcoolici, fetele prostituate.

Vor sta de vorbă cu membrii bandelor și, în mod special, cu membrii bandelor violente.

Iar intenția lor nu va fi convertirea acestor tineri, ci împlinirea nevoilor lor. Convertirea se va produce de la sine. Dacă vom învăța să întâmpinăm o nevoie omenească și normală, lumea va începe să ne caute.

Cei mai mulți dintre adolescenții pe care îi vom aduna de pe străzi nu vor trăi la Centru. Îi vom pune în legătură cu un creștin care locuiește aproape de ei și vom urmări creșterea tânărului prin acest lucrător. Vom ține evidențe clare și le vom urmări creșterea până când ne vom putea asigura că pot sta pe picioarele lor.

Însă, vor fi și tineri suficient de bolnavi ca să necesite o îngrijire specială. Vor fi aduși la Centru; băieții vor locui în dormitorul de la ultimul etaj, împreună cu personalul nostru, iar fetele, la etajul doi, împreună cu femeile și cu membrii căsătoriți ai personalului. Ne pregăteam să lucrăm în mod special cu băieții, dar dacă erau și fete cu probleme, nu le întorceam spatele.

Cheia acestui plan stă în lucrători.

Unde o să găsesc eu douăzeci de bărbați și femei, tineri, sănătoși, deștepți, energici, cu o bună capacitate de a percepe nevoile celorlalți și care să lucreze pentru numai zece dolari pe săptămână? Era tot ce ne putea permite bugetul.

Pentru această sumă „generoasă”, realmente își vor risca viața. Chiar când începeam să mă lovesc de problema personalului, unul din băieții noștri a fost atacat cu cuțitul pe stradă. Se numea Carlos. El a fost membru al uneia dintre cele mai violente bande luptătoare din New York, „Sinucigașii”. După ce viața lui s-a schimbat, Carlos a dorit să se întoarcă la fosta lui bandă, să le spună ce s-a întâmplat cu el. Într-o zi s-a dus singur. Cum a dat de membrii fostei lui bande, Carlos a fost încercuit.

„Am auzit că te-ai pocăit”, a spus liderul Sinucigașilor.

„Așa e!” - a răspuns Carlos.

„Și am auzit că nu te mai bați”.

„Adevărat”, a spus Carlos.

Băiatul a scos o bucată de lemn ascuțită la vîrf. „După cîteva împunsături, ai să lupți”.

După ani de experiență, Carlos știa că băiatul nu se joacă.

A sărit într-o parte și a rupt antena unei mașini care putea fi o armă periculoasă. Apoi, brusc, s-a răzgîndit. A rupt-o în două pe la genunchi și a aruncat-o jos.

„Nu! N-am să lupt”, a spus el.

Și cu asta, liderul Sinucigașilor l-a împuns pe Carlos. A înfipt vîrfurile bățului adînc în coastele lui. Sîngele țîșnea din rană, în timp ce Carlos se prăbușea pe trotuar. Sinucigașii au fugit, lăsîndu-l pe Carlos să strige după ajutor. Cînd a ajuns la spitalul Cumberland, nu se știa dacă va mai trăi.

Înainte de a i se da drumul din spital, medicul l-a sfătuit prietenește să nu mai predice la băieții care aveau cuțite.

Carlos nu l-a luat în seamă și s-a întors pe stradă să predice. Poate că tocmai din cauza acestui incident a devenit unul dintre cei mai eficienți lucrători ai noștri. Dar, cine îndrăznește să-și asume un asemenea risc? Cîți băieți sînt ca și Carlos?

Ca un răspuns la întrebarea mea, într-o dimineață, la puțină vreme după ce am aranjat cît de cît casa pentru a putea fi locuită, am primit un telefon de la Central Bible College (Colegiul Biblic Central) din Springfield, Missouri, prin care eram invitat să țin o cuvîntare. Am acceptat invitația, am luat avionul și le-am prezentat nevoia de studenți lucrători pentru cei de pe străzi. A fost un serviciu minunat, în care fiecare a simțit blînda atingere a

Duhului Sfânt. După ce am terminat de vorbit, președintele școlii s-a ridicat și a făcut o afirmație uluitoare: părerea lui era că lucrarea noastră era cea mai apropiată de cea de pe vremea apostolilor. A oferit un ajutor financiar studenților săraci care ar fi vrut să meargă cu noi pe străzile New York-ului. Doritorii mă puteau întâlni în biblioteca școlii.

Cînd m-am dus în bibliotecă, cîteva minute mai tîrziu, șaptezeci de tineri erau aliniați!

Nu doream decît douăzeci de lucrători, din acești șaptezeci de tineri; așa că m-am străduit să le prezint partea cea mai întunecată a lucrării. Nu le-am promis nici un ban. Trebuia să-și plătească ei înșiși drumul la New York. Tot ce le puteam oferi era un loc unde să stea și mîncare. Și am insistat asupra faptului că-și vor risca viața. Le-am povestit despre Carlos și despre alții doi care au fost bătuți pe străzi. Apoi le-am spus că vor avea mult menaj de făcut: vase de spălat, podele de curățat și camere de aranjat.

Spre surprinderea mea, nu au renunțat decît douăzeci.

Așa că a trebuit să las școala să decidă. Cînd am părăsit Springfield, au fost aleși șaisprezece tineri și tinere ca să vină la New York ca lucrători. Alții patru au fost aleși de la Lee College din Tennessee. Rînd pe rînd au început să sosească, tîrîndu-și valizele și privind curioși împrejurul lor. Cred că toți erau puțin speriați de noua față a New York-ului; iar cînd i-am dus la etaj, în dormitoarele dezolante, ca la cazarmă, știu că se întrebau în ce au intrat. Iată cîteva fragmente din scrisoarea unei fete, la scurt timp după sosire:

„Dragii mei,

Salutări de la New York! Am ajuns în marele oraș, seara trecută, la opt și un sfert. Era foarte mare aglomerație, dar Dumnezeu m-a ajutat. Teen-Age Evangelism nu era scris în cartea de telefon, pentru că e nou, dar am găsit numărul și a venit să mă ia o mașină, pe mine și pe toți prietenii mei. Pe drum nu am avut probleme. Nu a întârziat nici un autobuz. De la Chicago la New York am oprit pentru trei mese și două stații; așa că a fost confortabil.

Slujba mea aici va fi următoarea:

1. Evanghelizarea personală printre fete:
Luni - sînt liberă să fac ce vreau;
Marți - evanghelizare pe stradă și serviciu creștin pe stradă;
Miercuri - vizite la spital, la adolescente;
Joi - vizite la fetele din închisoare;
Vineri - evanghelizare pe stradă;
Sîmbătă - lucru cu bisericile denominaționale;
Duminică - lucru cu bisericile penticostale.
2. Responsabilă cu menajul în dormitor: să văd dacă încăperile sînt curate, dacă se lucrează etc.
3. Responsabilă cu muzica.

Ne rugăm pentru o persoană care să mă inițieze în evanghelizarea fetelor.

Săptămîna asta au fost trei crime în zona lui Joe.

Trebuie să ajut la gătitul cinei. Nu uitați să mergeți la biserică! Vă iubesc!”

N-am să uit niciodată seara în care i-am spus soției

mele: „Ei bine, draga mea, sîntem gata de lucru”.

Stăteam în capela Centrului. Această încăpere a fost cîndva salonul de primire și avea un cămin mare într-un perete. Căminul era bogat ornamentat cu sculpturi și, în timp ce povesteam cu Gwen, mă sprijineam de ele.

I-am adus aminte de acea seară de acum o jumătate de an, în care stăteam în curtea bisericii din Philipsburg, la lumina lunii, urmărind unduirea lanului de grîu în adierea vîntului.

Acum, Domnul ne-a adus în mijlocul recoltei. Ne-a dat uneltele: douăzeci și cinci de lucrători minunați și o credință mare în puterea Duhului Sfînt de a schimba vieți.

„Dragul meu, a spus Gwen. Uite!”

M-am tras în fața căminului ca să pot desluși ce voia să-mi arate pe cămin. Și am văzut. Acolo, minunat sculptat pe căminul din capela noastră, era basorelieful unui snop de grîu, secerat, adunat și legat.

CAPITOLUL 16

Îndată ce lucrătorii s-au stabilit, i-am dus în capelă și, stînd în fața basoreliefului cu grîul secerat, le-am făcut o prezentare sumară a bandelor bătăușe din New York.

„Violența este cuvîntul care le definește și care trebuie reținut în legătură cu aceste bande, le-am spus tinerilor lucrători. Se poate manifesta direct, printr-un război în care băieții se omoară între ei, sau prin viol, prin crime de stradă, sau jafuri. Se mai poate manifesta și indirect, prin sadism, homosexualism, lesbianism, promiscuitate, folosirea drogurilor, beție. Aceste lucruri oribile sînt regulă și nu există excepție printre bandele bătăușe din

New York”.

Am crezut că este important ca tinerii noștri lucrători să cunoască motivul pentru care am făcut această expunere patetică. „S-ar prea putea ca noi, predicatorii, să vorbim cu ușurință uneori, însă vocabularul nostru profesional este foarte descriptiv dacă te gîndești la adevăratul lui înțeles. De exemplu, vorbim despre *păcătoșii pierduți*. Pe măsură ce cunoșteam mai bine membrii bandelor, nu puteam scăpa de senzația că se poartă ca și cum ar fi pierduți. Umblau pe străzi speriați și priveau pe furiș peste umăr. Purtau arme pentru a se apăra împotriva unor dușmani necunoscuți, gata oricînd să fugă sau să lupte ca să-și salveze viața. Acești băieți pierduți se strîng împreună pentru că așa se simt în siguranță. Atunci se formează o bandă”.

Mai exista un fapt care reieșea din lucrul meu cu băieții de pe stradă. Practic, nu aveau casă; fără excepție. Cuvintele pe care le foloseau pentru „casă”, în jargonul lor, erau: „închisoare” sau „casa groazei”. Am vrut ca lucrătorii noștri să cunoască acest lucru din experiența lor personală, de aceea i-am dus pe cîtiva în casa unuia din băieții pe care îi cunoșteam.

Cînd am ajuns acolo, nu era nimeni acasă, iar ușa era deschisă.

„Se înțelege de ce o numesc casa groazei”, a șoptit o fată de la o fermă din Missouri. Nu era apă curentă, nu era frigider, nu era sobă, doar o plită electrică cu un cordon uzat, care stătea pe un birou cu sertare. Nu era toaletă pe hol. Era o singură boxă puturoasă și un robinet pentru opt familii. Aerisirea în apartament era slabă; un miros puternic de gaz plutea permanent în aer. Singura fereastră a camerei dădea spre un perete de cărămidă gol, care se afla la o distanță de vreo douăzeci de centimetri. Ca sursă de lumină, exista un singur bec de 40 W, care atîrna în mijlocul tavanului.

„Știți cât plătesc oamenii pentru această casă a groazei? - am întrebat. Douăzeci de dolari pe săptămână, optzeci și șapte pe lună. Am socotit odată: proprietarul face peste 900 de dolari numai pentru această cameră și aproape toți acești dolari îi revin lui. Este un lucru obișnuit pentru un proprietar de mahala să primească un câștig de 20% pe an din investiția lui.

„De ce nu se mută de aici?”

„Pentru că un negru sau un porto-rican nu poate să trăiască unde dorește, a trebuit să recunosc. Acesta este un ghetou”.

„Nu pot să se mute într-un complex de locuințe?”

Pentru a le răspunde la această întrebare, ne-am suit în mașină și ne-am dus într-un complex de apartamente. Mulți cred că aceste locuințe ar fi răspunsul la mahalalele din New York. Buldozerele au intrat într-o zonă supraaglomerată, ca aceea pe care tocmai am vizitat-o; au demolat vechile clădiri și au construit în locul lor blocuri noi, înalte și bine luminate. Teoretic, puteau locui în aceste clădiri foștii chiriași, ar fi putut rămîne și fosta băcănie și biroul avocatului și cabinetul medicului. Practic, însă, lucrurile nu s-au întîmplat așa. Foștii locatari și proprietari de magazine, precum și ceilalți, nu puteau aștepta doi ani pînă la terminarea noii clădiri, așa că s-au mutat în altă parte. Apoi, cînd construcțiile s-au terminat, cine a fost pus pe lista priorităților? Cele mai desperate cazuri, bineînțeles: cei care trăiesc din ajutorul de șomaj.

Efectele au fost duble. Primul: a apărut o generație complet deznăscută. Toți erau pierduți. N-a rămas nici una din vechile instituții, nimeni dintre oamenii de afaceri și vechii profesioniști stabili ai cartierului. Al doilea, deoarece cazurile desperate au avut prioritate, acest complex a creat edificii mamut în care trăiau toți cei din New York, care, dintr-un motiv sau altul, nu se puteau întreține.

Complexul pe care l-am vizitat avea doar câțiva ani vechime, însă semnele de distrugere erau foarte vizibile. Ne-am plimbat peste zone verzi abandonate de mult. Multe geamuri de la parter erau sparte. Erau cuvinte urâte scrise pe pereți. Holurile miroseau a urină și a vin ieftin.

Am vizitat și aici o familie pe care o cunoșteam. Mama era beată. Nici un pat din casă nu era strâns. Vase nespălate după mai multe folosiri, zăceau împrăștiate pe masa din bucătărie. Băiatul pe care doream să-l vedem ședea pe o pernă ruptă, cu privirea fixă, fără să scoată o vorbă, aparent inconștient de prezența noastră acolo.

„L-am văzut pe băiatul acesta și în alte stări, le-am spus după ce am ieșit afară. Poate fi tot atât de energic pe cât e de liniștit acum. De obicei e pe străzi. Alungat. Nu poate veni acasă decât când maică-sa este beată și fără cunoștință.

Și așa, am accentuat, se formează o bandă de adolescenți. Îngrămădiți laolaltă o mie de familii nevoiașе și veți avea o populație de tineri ostili și speriați care se adună împreună pentru o idee de apartenență și securitate. Își vor crea singuri un fel de „casă” a lor, luptînd pentru teritoriul pe care nici un străin nu va avea dreptul să-l calce. Aceasta este fortăreața lor. Terenul îi este delimitat cu o precizie militară. Hotarul de nord este remiza de pompieri, cel de sud, autostrada, hotarul de vest, râul, iar cel estic, bombonăria Flannigan.

Acești băieți nu prea au cu ce-și umple timpul. Mulți dintre ei sînt săraci lipiți. Am întîlnit odată un băiat de paisprezece ani, care, în două zile nu luase o masă normală. Bunica lui care îl îngrijea îi dădea în fiecare dimineață douăzeci și cinci de cenți și-l dădea pe ușă afară. La micul dejun a luat un Coca-Cola de șapte cenți, la prînz un hot-dog de la un vînzător ambulant, iar la cină a rîs, zicînd că-și menține silueta. Toată seara a ronțăit bomboane de câțiva bănuți. Este ciudat totuși, că,

deși băieții pe care i-am întâlnit păreau să nu aibă suficienți bani de mâncare, totdeauna aveau destui bani pentru o sticlă de vin.

Mă sperie cât beau acești băieți. Mulți dintre ei beau toată ziua. Rareori sînt beți de-a binelea. Nu-și pot permite, dar nu-s nici prea treji. Încep să bea de îndată ce se întîlnesc, de la 10-11 dimineața și nu se opresc pînă nu li se termină banii.

Ocazional, prin șterpelirea de portmonee sau obligînd copiii mai mici să le dea banii lor de mâncare, se adună suficienți bani pentru a cumpăra băutură mai multă și, nu o dată, acest lucru a dus la adevărate tragedii”.

Cînd ne-am întors la Centru, i-am dus din nou pe lucrătorii noștri în capelă și le-am spus povestea lui Martin Ilensky. Martin era elev în ultimul an de liceu și trebuia să lucreze pentru a-și întreține mama invalidă. Într-o zi în care nu s-a dus la lucru, s-a dus la o votcă în „casa de groază” a unui coleg. Erau, în total, șase băieți și patru fete. După o oră de băut votcă și de dansat rock and roll, votca s-a terminat. Băieții au făcut o colectă pentru bere, dar Martin a refuzat să dea bani. A urmat o bătaie. O sabie de treizeci de centimetri a apărut brusc din betelia unuia dintre băieți. O tăietură rapidă și Martin Ilensky zăcea mort pe podeaua din bucătărie.

„Acum... știam că ceea ce urma să spun s-ar putea să fie plictisitor pentru unii dintre ei, proaspeți absolvenți ai seminarului de teologie. M-am sprijinit de perete, cu mîinile împreunate pe creștet. Să presupunem că ați fi avut prilejul să-i vorbiți lui Martin Ilensky cîteva minute, la un colț de stradă. Nu uitați, este foarte posibil să moară la un asemenea chef. Care ar fi primele cuvinte care i le-ați spune?”

„I-aș spune că Isus mîntuiește”, a ciripit unul dintre

băieți.

„Tocmai de asta mi-era teamă”.

Toți m-au privit încurcați.

„Trebuie să fim foarte atenți, să nu devenim papagali. Încerc să mă obișnuiesc cu expresiile religioase pe care le aud mereu în jurul meu. Apoi, când sînt pe stradă, nu folosesc niciodată o astfel de expresie fără o rugăciune prealabilă pentru a-i da toată puterea pe care a avut-o atunci când a fost rostită pentru prima dată. Ce vrei să spui prin Isus mîntuiește?”

Bineînțeles că știau răspunsul. Nu repetau papagalicește niște răspunsuri. Vorbeau despre niște lucruri care li s-au întîmplat și lor.

„Înseamnă că ești născut din nou”, a spus o fată. Cuvintele sunau ca gata preparate. Nu aveau prospețimea pe care ar fi trebuit s-o transmitem dacă am fi vorbit cu Martin Ilensky, înainte de a fi străpuns de o sabie nemțească.

„Ce ți s-a întîmplat ție când ai fost născută din nou?” - am întrebat-o pe o fată. Fata a tăcut. A ezitat un moment înainte de a răspunde. Apoi, cu o voce care a atras atenția celorlalți, ne-a povestit despre schimbarea care s-a produs în viața ei într-o singură zi. Mi-a povestit despre singurătatea ei, despre teama ei și despre faptul că viața ei părea lipsită de sens.

„Am auzit despre Cristos, dar asta nu-mi spunea nimic. Apoi, o prietenă mi-a spus că Isus mă poate scăpa de singurătate și teamă. Ne-am dus împreună la biserică. Predicatorul m-a invitat să mă duc în față și m-am dus. Am îngenuncheat în fața tuturor și i-am cerut acestui Cristos, care era pentru mine doar un nume, să facă o schimbare în viața mea și de atunci viața mea nu a mai fost aceeași. Sînt cu adevărat o ființă nouă și cred că aceasta înseamnă cu adevărat să fii *născut din nou*.

„Ai scăpat de singurătate?”

„Da”.

„Și de teamă?”

„Și de ea”.

„Și Cristos nu mai este pentru tine numai un cuvânt gol?”

„Bineînțeles, un cuvânt gol nu poate produce o schimbare”.

S-a lăsat tăcerea. „Nici în Martin nu s-ar fi putut produce o schimbare. Țineți minte acest băiat, mâine, când veți merge pe stradă”.

În primăvara lui 1961, Teen Challenge Center era în plin lucru. În fiecare zi, chiar și luna când puteau să-și ia liber, tinerii noștri lucrători erau pe străzile noastre din Brooklyn, Bronx și Harlem, căutând adolescenții care aveau nevoie de ei. Mergeau prin spitale și închisori, prin școli și tribunale. Țineau adunări pe stradă, în Greenwich, Coney Island și Central Park. Și, pe măsură ce lucrau, sosirea tinerilor la Centru s-a transformat, din picătură cu picătură, într-un adevărat potop. În prima lună de lucru au fost convertiți mai bine de cinci sute de fete și băieți, în deplinul înțeles al cuvântului. Cinci sute de băieți și fete au fost prinși de mesajul Duhului Sfânt, viețile lor au fost transformate radical; au părăsit bandele, și-au găsit servicii, au început să meargă la biserică.

Din acești 500, o sută au venit la Centru pentru sfaturi speciale, iar din acești 100, numai o mică parte aveau probleme atât de mari, încât a fost nevoie să-i reținem la Centru pentru a putea fi înconjurați de dragoste.

Unul dintre băieții care a suferit o transformare a personalității lui la Centrul nostru a fost George. George era un băiat de nouăsprezece ani, foarte frumos, chiar prea frumos. N-avea casă. Părinții, dezgustați de relațiile

lui cu femeii care aveau de două ori vîrsta lui, l-au dat afară din casă. Metoda de acostare era aceeași. Făcea cunoștință cu o femeie mai în vîrstă, singură. O cucerea povestindu-i ce viață grea duce, îi cîștiga simpatia și îi propunea o nouă întîlnire, doar „ca să stăm de vorbă. Îmi face așa de bine”.

Aceste conversații duceau la relații mult mai adînci și așa, George avea o nouă prietenă. Se muta în apartamentul ei, unde femeia îl trata ca pe copilul ei. George era bijutier de meserie. După ce reușea să pătrundă în apartamentul femeii, aducea vorba despre bijuterii și se oferea să i le repare. Pleca cu bijuteriile, chipurile, ca să le ducă la magazinul unui prieten, dar, practic, se ducea ca să le vîndă cumpărătorilor de lucruri furate.

Era o viață comodă pentru un bărbat tînăr, sănătos și viguros. Dar într-o zi, totul s-a schimbat. George a dat peste una din întîlnirile noastre de stradă. Deși atunci n-a vrut să stea de vorbă cu nici unul din lucrătorii noștri, cîteva zile mai tîrziu a apărut la Centru. A venit doar pentru distracție.

A avut o senzație neobișnuită de căldură sufletească, imediat ce a intrat înăuntru. Unul din lucrătorii noștri, Howard Culver, l-a văzut și au stat de vorbă. Înainte de a trece dimineața, George a luat hotărîrea de a începe o viață nouă. S-a rugat pentru ca schimbarea să se producă în el, și ea s-a produs atît de puternic, încît și astăzi ne este greu s-o pricepem.

„A fost ca și cum o povară s-ar fi ridicat de pe spatele meu”, mi-a spus George mai tîrziu. Era atît de surescit de schimbarea ce s-a produs. Nu se putea opri din povestit: o întorcea pe toate părțile pentru a-i observa toate detaliile. După o vreme, George a început să simtă nevoia de a înapoia toți banii pe care i-a furat. Și-a luat o slujbă, una bună, pentru că era un tînăr foarte capabil.

Orice sumă de care nu avea nevoie pentru traiul lui zilnic, o folosea ca plată pentru datoriile lui. După ce le va plăti pe toate, George dorește să devină lucrător.

Pe măsură ce tot mai mulți băieți se perindau pe la Centru, în timp ce vara se trecea, am început să ne lovim de o problemă de morală. Mai toți băieții noștri au încălcat legea. Ce era de făcut?

Nu este simplu de răspuns la o asemenea întrebare. Ar fi fost relativ simplu pentru un băiat care a devenit tare în credință să-și ispășească pedeapsa în închisoare. Însă, a deveni puternic în credință, cere timp. Sînt multe perioade de criză de depășit, multe perioade aride de trecut, multe de învățat despre arta de a fi creștin; dacă un băiat s-ar denunța singur și ar fi închis, nu ar exista riscul de a-l pierde? Pe de altă parte, a sfidat legile societății, și atunci va fi împiedicat să progreseze spiritual, dacă el își ascunde vina.

Începusem să cred că nu există răspuns care să acopere toate cazurile. Uneori sînt atît de încurcat, încît nici nu știu ce sfat să dau. De exemplu, Pedro locuia deja de cîteva zile la Centru, cînd a venit să mi se plîngă:

„Nu pot mânca. Nu pot dormi. Nu pot dormi deloc”.

„De ce, Pedro?”

„Mă apasă pedeapsa crimelor mele. Îmi apasă umerii. Trebuie să mă duc la poliție să mă denunț”.

L-am ascultat o vreme, apoi am ajuns la concluzia că într-adevăr va trebui să mărturisească poliției... într-o zi. Pedro nu mi-a descris în amănunt toate crimele lui pentru că vorbea greu engleza, iar eu vorbeam foarte puțin spaniola, dar era foarte agitat și confuz și se părea că o mărturisire la poliție ar fi cel mai nimerit lucru pentru el. Singura problemă era cea a timpului în care ar fi fost bine să o facă. Pedro nu era atît de proaspăt întors la

Dumnezeu, așa încît, condamnarea la închisoare, cu siguranță l-ar fi tras înapoi. I-am recomandat lui Pedro să mai aștepte, dar el n-a vrut.

Așa că i-am adus ca interpret pe vechiul meu prieten Vincente Orteș. Amîndoi ne-am dus cu Pedro la poliție. Sergentul mîncă un sandwich la biroul lui cînd am intrat noi. S-a uitat la noi și ne-a spus: „Poftiți!”

„Sînt reverend Wilkerson, director la Teen-Age Evangelism. Avem cu noi un băiat care a fost membru în banda Dragonilor și care ar vrea să vă facă niște mărturisiri”.

Sergentul m-a privit stupefiat și mi-a cerut să mai spun o dată ce am spus. După ce am făcut-o, și-a pus jos creionul și m-a chemat deoparte: „Reverend, s-a țicnit?”

„Deloc”, i-am răspuns eu.

„La noi vin tot timpul oameni care mărturisesc lucruri pe care nu le-au făcut niciodată, dar dacă credeți că băiatul e întreg la minte, duceți-l sus, în biroul detectivilor”.

Am urcat și am așteptat. Pedro părea liniștit. Curînd, un detectiv a venit la mine și m-a întrebat fără ocolișuri dacă l-am forțat pe Pedro să vină.

„Nu. E aici la hotărîrea lui”.

„Vă dați seama că s-ar putea să facă închisoare?”

L-am rugat pe Vincente Orteș să-i explice lucrul acesta lui Pedro, în spaniolă. Băiatul a dat din cap că a înțeles.

Deci, detectivul a scos o hîrtie galbenă, și-a lins creionul și s-a rezemat de spătarul scaunului. A fost foarte amabil și foarte impresionat.

„Bine, Pedro. Să vedem ce vrei să ne mărturisești”.

„Ei bine, vă aduceți aminte de atacul...?” Și a început să descrie un atac cu cuțitul ce a avut loc în Central Park, cu două luni în urmă. Detectivul și-a pus jos creionul și a mai chemat un ofițer. Și-au amintit incidentul și interesul

le-a crescut considerabil. Pedro le-a descris amănunțit evenimentele care au dus la acest atac. Se droga și avea nevoie de o nouă doză de droguri. Mai era cu doi băieți. Au localizat un băiat care stătea singur pe bancă, l-au încercuit, l-au jefuit și i-au înfipt cuțitul în stomac.

Apoi, Pedro a mai mărturisit două jafuri. Detectivii l-au ținut acolo de la ora șase, la douăsprezece, verificând și reverificând faptele. Au găsit băiatul atacat, dar pentru că era și el în evidența poliției, nu a vrut să-i aducă nici o acuzație. Nici cei de la magazinul pe care Pedro l-a jefuit de două ori nu au vrut să aducă acuzații. „Cunosc magazinul, a spus Vincente Orteiz. Cred că au jocuri de noroc ascunse în magazin și nu vor ca poliția să se amestece”.

Așa că, pînă la urmă, poliția n-a găsit pe nimeni să-l acuze pe Pedro. Erau dispuși să-l elibereze pe Pedro sub îngrijirea noastră. Ne-am întors la Centru, iar în dimineața următoare, Pedro a fost primul în picioare. A trezit toată casa cu cîntec. Cînta și saluta pe toată lumea cu atîta bucurie, încît nu i-am putut spune nici unul nimic. Era alt om. Inima lui era plină de o bucurie uimitoare.

Nu toți băieții noștri au povestiri atît de dramatice ca aceasta. De fapt, cei mai mulți tineri care vin la Centru și își găsesc aici un cămin cald sînt băieți singuri. În viața lor nu au ajuns la nici o realizare. Au pierdut pînă și înțelesul lui „Bun venit!” în propriile lor case, pentru că, de fapt, nu erau bineveniți. A crea probleme era la ei un simptom al faptului că nu erau bineveniți la ei acasă. Avem un băiat minunat, de exemplu, care consideră Centrul propria lui casă. Este un tînăr numit Lucky.

Lucky a fost confruntat cu multe probleme ale vieții. Are un zîmbet larg, o sclipire în privire și o strîngere de mînă călduroasă, dar de atîtea ori, în trecut, a avut

probleme cu atenția la lucrul pe care îl avea de făcut. Când Lucky avea unsprezece ani, a început să chiuleacă de la școală și să umble aiurea prin tot Bronxul cu o bandă numită „Coroanele”. Plăcerea lui cea mai mare era să spargă geamurile unei mașini de poliție și apoi să fugă. Fugea peste acoperișuri, făcând copoi să gâfâie după el. Făcea salturi curajoase și râdea dacă nu reușea și trebuia să-și salveze viața pe cea mai apropiată scară de incendiu. Lucky s-a mutat în banda Dragonilor, iar la cincisprezece ani a fost ales președinte. Președinția lui a fost scurtă pentru că, într-o zi, Lucky s-a trezit în închisoare după ce l-a bătut pe profesorul lui. A fost eliberat după șase luni și, totuși, nu s-a putut stabili nicăieri. S-a înscris la o școală de băcani, dar nu se putea înțelege cu profesorul, apoi s-a înscris la o școală de măcelari, dar și aici a avut neînțelegeri cu profesorul și a trebuit să părăsească școala.

Teen Challenge Center este singurul loc de pe pământ unde Lucky a rămas peste noapte din propria lui voință. În momentul în care a intrat pe ușă, s-a simțit acasă. „Lucrul care-mi place în mod deosebit, le spune noilor veniți, pe care-i întâmpină cu zîmbetul lui larg, este că nu le pasă de ce rasă și naționalitate ești. Ia uitați-vă: sînt aici și băieți albi, și negri, și spanioli, toți uniți în Domnul”.

Lucky are o uimitor de profundă experiență religioasă. Întotdeauna asociază căldura și prietenia care s-au născut în el cu Centrul, atît de puternic, încît o să avem probleme cu el cînd va trebui să facă următorul pas în cariera lui. Nu vrea să facă nimic altceva decît să stea aici și să ne ajute, așa că îl lăsăm să stea. Își câștigă cu prisosință cei zece dolari pe săptămînă.

Într-o zi, cînd va fi hotărît, o să se mute și Lucky, așa cum fac toți ceilalți băieți.

Dar pînă atunci, e binevenit aici.

CAPITOLUL 17

Pe măsură ce mercurul termometrului din balconul nostru din spate se ridica tot mai mult sub căldura verii, viața la Centru începea să semene a rutină. Cei douăzeci de lucrători ai noștri erau ocupați de dimineața pînă seara tîrziu. Acesta era programul zilei:

- deșteptarea, la ora 7
- micul dejun, la ora 7.30
- spălatul vaselor și curățenia
- închinarea personală pînă la 9.30
- programul în capelă: de la 9.30, pînă la 11.30
- prînzul, la 12
- vasele
- rugăciune
- lucru pe stradă, între 14-18, cînd luăm o gustare împreună, pe stradă.
- lucru pe stradă pînă la 19.30
- întoarcerea la Centru, pentru serviciul de seara, pînă la miezul nopții
- culcarea

Slujba de conducere a Centrului a devenit în scurt timp foarte complexă pentru a putea fi exercitată de un singur om, de aceea, după cîteva luni, am alcătuit un comitet de experți specializați în diferite domenii, care conduceau mult mai bine decît aș fi putut-o face eu singur. Howard Culver, de exemplu, a devenit administratorul nostru. El avea grijă să fie păstrată disciplina în Centru; nu era deloc o treabă ușoară, cu douăzeci de colegi tineri și plini de viață și cu tineri din bande care erau într-un du-te-vino permanent. Soția lui Howard, Barbara era un dar ceresc. Era asistentă

medicală. Prezența ei era inestimabilă când aveam tineri subnutriți și mai ales drogați, ale căror trupuri trec prin chinurile iadului în timpul dezintoxicării.

Dacă am o dragoste deosebită pentru următorul membru al personalului nostru, este de la sine înțeles.

Este vorba despre Nicky. Ce zi minunată am avut când Nicky a pășit timid pe ușa de la Centru cu o față frumoasă la braț!

„Davie, mi-a spus încet, vreau să ți-o prezint pe soția mea, Gloria”.

Nicky și Gloria s-au întâlnit pe Coasta de Vest, în timp ce urmau școala biblică. Am alergat să-i întâmpin strângându-i mâna lui Nicky, bătându-l peste spate și urîndu-i Gloriei „Bun venit!” cu atîta căldură, încît mă tem că s-a speriat.

Am stat cu ei în biroul meu povestind amintiri. Era greu pentru mine să cred că omul din fața mea era aceeași persoană cu băiatul care m-a amenințat cu moartea, cu trei ani în urmă. La prima noastră întâlnire, Nicky a fost pentru mine un caz disperat. Acum, stătea în fața mea o persoană nouă, un păstor licențiat, plin de planuri de viitor.

„Dorința mea, Davie, mi-a spus, aplecîndu-se înspre mine, este să lucrăm și cu părinții acestor copii. Ce folos este dacă trebuie să se întoarcă într-o familie cu aceeași situație mizerabilă?”

Avea dreptate, dar și ideea Gloriei era la fel de grozavă. Și ea dorea să lucreze la Centru. Iubea copiii și dorea să lucreze cu banda celor mici. Nicky i-a povestit despre copiii de vreo nouă-zece ani care funcționau pe lîngă bande, iar Gloria insista asupra faptului că ar fi mult mai înțelept să ajungem la acești copii înainte ca ei să intre în necazuri mari, înainte de a încerca să-i scoatem de acolo mai tîrziu.

Personalul nostru permanent mă entuziasma tot mai mult, pe măsură ce creștea. Puteam să acoperim problemele adolescenților de pe străzi, din toate unghiurile. Eu lucram cu băieții. Nicky cu părinții. Gloria cu cei mici. Aveam însă un gol: nu aveam pe nimeni interesat în lucrul cu „The Debs”.

Ce este o „Deb” și care este relația ei cu bandele?

În ultimii ani, rolul fetelor în formarea unei bande a crescut. Adolescența din bandă este cunoscută ca o „Deb”. Se adună cu alte fete ca ea și formează bande auxiliare bandelor de băieți. Deseori bandele de fete își iau nume derivate din cele ale băieților. De exemplu, „Cobra” și „Cobrette”.

Am descoperit repede că fetele erau adesea cauza scandalurilor stradale. Știu că un asemenea scandal a pornit pentru că o „Deb” dintr-o bandă s-a plîns că un băiat dintr-o altă bandă i-a făcut avansuri. Mai târziu, fata a recunoscut că a mințit; a ticluit povestea doar ca să vadă o bătaie. A făcut-o doar de distracție.

Este o raritate pentru o „Deb” să fie virgină. „Căsătoria nu mai e la modă, predicatorule”, mi-au spus aceste fete rîzînd. Nu le era de nici un folos să le vorbesc: îmi făceau avansuri cu nerușinare. Nevoia noastră era de a avea o fată suficient de atractivă ca să cîștige respectul fetelor și care să fie puternică în credință pentru ca să n-o clatine zeflemelele și rîsetele lor.

În final, am găsit-o.

„Avem exact fata de care avem nevoie să lucreze cu fetele din bande, iubita mea”, i-am spus soției mele într-o seară.

„Excelent! - a spus Gwen. Sper că e drăguță. Trebuie să fie drăguță pentru slujba asta. Niciodată n-am crezut că-mi voi sfătui soțul să-și găsească o fată drăguță cu care să lucreze”.

„Este drăguță. O cheamă Linda Meisner. Vine de la

o fermă din Iowa. Sper că fetele din oraș n-o vor speria”.

Lucrul Lindei cu fetele nu era ușor. I-am prezentat fetele străzii în prima ei sîmbătă seara la Centru. După-masă, cinci fete au intrat pe ușă și au cerut să fie duse înăuntru. Linda era dornică să le servească, dar eu am observat că miroseau a alcool și am încercat să amîn vizita.

„Avem un servici la 7.30, deschis pentru public. Pofțiți atunci: veți fi binevenite”. Fetele s-au întors la 7.30, însoțite de un grup de băieți.

„Ce facem David? - m-a întrebat Linda. Fetele sînt bete”.

„Începem prin a-i despărți: fetele într-o parte și băieții în cealaltă”.

Nu prea ne-a fost de folos. Fetele chicoteau, își băteau joc, pocneau zgomotos baloane de gumă, se plimbau de colo-colo. Mai multe dintre ele scoteau cuțite și-și tăiau șireturile de la pantofi. Pe la mijlocul predicii au început să mă contrazică. Am vrut să încheiem cu un trio (în care era și Linda), dar nu se putea acoperi gălăgia pe care o făceau.

În final, am renunțat să ținem întîlnirea noastră obișnuită și ne-am concentrat atenția asupra discuțiilor individuale. Cele mai multe dintre fete s-au ridicat de la locurile lor și au dat buzna spre ușă, trîntind-o cu zgomot, chiar de două ori.

O fată care a mai rămas s-a dus la băieți și i-a luat pe după umeri.

„Nu cred o vorbă”, le spunea la fiecare. În acea seară fetele au învins. Seara s-a spart repede, fără rezultate vizibile. Aceasta a fost inițierea Lindei în noua ei muncă. Ca un apogeu, am aflat mai tîrziu că, în aceeași seară, în South Second, s-a comis o crimă.

„Nu-i nici o nădejde, a spus Linda în dimineața următoare. Nu văd cum aș putea lucra vreodată cu astfel

de copii”.

„Înainte de a renunța, așteaptă să vezi ce poate face Duhul Sfânt, Linda”.

Mărtea următoare, Linda a avut ocazia să vadă schimbarea cu ochii ei. După aceea mi-a arătat scrisoarea pe care a scris-o părinților:

„...fiecare minut este emoționant și o nouă aventură. Marți, toată banda de băieți și fete s-a întors. Am fi dorit să vină în serii diferite, dar fetele m-au implorat să le las la servicii împreună cu băieții. Au promis să nu mai rîdă și să fie cuminți; deci, i-am lăsat pe toți. În timpul serviciului am cîntat: „Isus rupe lanțurile”. Dave i-a întrebat dacă este cineva care dorește ca Dumnezeu să rupă ceva în viața lui. O fată de paisprezece ani a spus că i-ar place să fie eliberată de patima beției. Alta și-a suflecat mîneca și a întrebat dacă Dumnezeu poate să ierte injectarea cu heroină. Fetele s-au purtat la fel de normal ca fetele obișnuite”.

Din acel moment, fetele din bande au început s-o caute pe Linda pentru ajutor. Elaine, de exemplu, o fată din banda locală a venit la Linda cu o problemă foarte comună pentru o „Deb”. A spus că-și otrăvește viața cu ură. O știam pe Elaine. Era o fată dură, puteai să simți ura agățată de ea. Era o problemă la școală și acasă. Dacă i se spunea să ia loc, ea se ridica în picioare și invers. Dacă i se spunea să stea înăuntru, ea ieșea, iar dacă i se spunea să meargă afară, nimic nu o putea face să iasă din cameră. Părinții ei au renunțat să mai facă ceva cu ea. Au reușit să-și convingă rudele să găzduiască fata, cîte puțin în fiecare an.

Într-o după-masă, Elaine a venit s-o vadă pe Linda. Linda mi-a spus mai tîrziu că au băut un suc în bucătărie

și au stat de vorbă. Primul lucru pe care i l-a spus Elaine a fost că a băut mult. Apoi i-a spus Lindei că a început să frecventeze chefuri crunte: începeau crunt și sporeau pe măsură ce trecea timpul. I-a spus că și-a pierdut fecioria cu cîtva timp în urmă și că sexul a devenit pentru ea o rutină plictisitoare.

Apoi, brusc, fără vreo introducere, Elaine a început să plîngă. „Linda, a spus într-un tîrziu, ridicîndu-și privirea, știi că niciodată nu mă mint? Niciodată nu m-am culcat cu un băiat fără să știu *aici* - a arătat spre inimă - că nu e bine ce fac. Linda, nu mai vreau să mă urăsc. Mă poți ajuta?”

Curînd, Elaine a început să frecventeze regulat serviciile noastre cu bandele, pe care le țineam în fiecare miercuri seara. A consimțit să mărturisească ce s-a întîmplat cu ura ei. Fața îi era luminoasă, proaspătă și liberă, ca a Lindei. Totdeauna cînta sau rîdea. A început să-și aducă verișoarele și prietenele. A încetat să mai bea și să frecventeze chefurile.

„Știi de ce, Dave? - m-a întrebat Linda. A spus că nu poate fi deranjată. Are alte lucruri mai importante de făcut”.

Și Elaine nu era un caz izolat. Aveam certitudinea că puteam cîștiga zilnic multe fete ca Elaine, cu acest gen special de dragoste. N-am să uit niciodată ziua în care Elaine a scos în evidență calitatea dragostei care răscumpără.

„În final am priceput, reverend Wilkerson. Dragostea lui Cristos este o dragoste necondiționată”.

Elaine avea dreptate. Dragostea lui Cristos este o dragoste frumoasă ori de unde ai privi-o, fără condiții, o dragoste care nu cere nimic în schimb. Este, însă, o dragoste care vrea tot ce este mai bun pentru acești băieți și fete. Și aceasta este trăsătura esențială a dragostei care răscumpără.

Într-una din scrisorile ei acasă, Linda scria că viața ei era într-un constant pericol.

Asta nu era o exagerare. Facem tot ce putem ca să ne apărăm lucrătorii. De exemplu, avem o regulă că lucrul pe stradă se face numai în echipe de doi sau trei. Fetele noastre nu au voie să intre în vorbă cu băieți și nici invers. Și mai trebuie ca lucrătorii noștri să ia legătura unii cu alții, mai ales când lucrează noaptea.

Într-adevăr, este un fapt real că tinerii noștri studenți merg prin zone în care ofițerii înarmați circulă perechi pentru a-i apăra. Un mare procent de adolescenți, din zonele mai periculoase ale orașului, poartă arme ascunse. Dacă un băiat este puternic sub efectul heroinei, poate foarte ușor să-și scoată cuțitul, din pură distracție. Dar o problemă mult mai serioasă este gelozia care se naște când lucrătorii noștri amenință să distrugă vechi relații.

Într-o seară, Linda și cu o colegă, Kay Ware, au rămas pe stradă mai mult ca de obicei. Era aproape miezul nopții, într-o noapte înăbușitoare de vară, serviciul de seară s-a terminat, iar fetele ar fi trebuit să fie în pat. Dar, dorința de-a se întoarce era atât de mare, încât au plecat înapoi pe străzi, noaptea târziu, rugînd Duhul Sfînt să le conducă la fetele care aveau nevoie de ele.

Fetele au ajuns la o bombonerie unde au văzut înăuntru patru adolescente ascultînd rock și bînd Coca-Cola. Linda și Kay au intrat înăuntru și au stat de vorbă cu fetele. În timpul uneia din situațiile cu care am început să ne obișnuim deja, cele patru fete s-au contrazis cîteva momente, apoi, una din ele a început să plîngă.

„Haideți, a spus alta din cele patru, să mergem afară. Nu vreau ca prostănacul ăsta (și-a arătat cu degetul spre proprietarul magazinului) să audă”. Așa că, toate fetele au ieșit în zăpușeala de afară.

Abia au început să vorbească din nou, că toate patru

fetele s-au pornit să plîngă ca bebelușii.

Au apărut doi băieți.

„Ce se întîmplă aici?” - au întrebat.

Fetele le-au spus să se care. Nu voiau să stea de vorbă cu ei.

Aceasta a ațîțat curiozitatea băieților, mai mult decît lacrimile din ochii lor și atunci au insistat. „Ce vrei să faci? - au întrebat-o pe Linda. Să ne iei fetele?”

Unul din băieți s-a apropiat și a început s-o piște pe Linda de fund: „Hai cu mine pînă în parc, drăguțo, să-ți arăt eu ceva”. Celălalt băiat i s-a alăturat și amîndoi au pornit un val de sugestii obscene către Linda și Kay, fapt care le-a luat graiul. Dar aveau apărare bună.

Evitîndu-i cu mișcări abile și privindu-l în ochi pe lider, Linda i-a spus încet: „Dumnezeu să te binecuvînteze”.

Băiatul a rămas cu gura căscată. Linda s-a întors și și-a reluat discuțiile cu fetele, în timp ce băieții deveneau tot mai agitați. Apoi, unul din ei le-a spus:

„La dracu! Hai să plecăm de lîngă spurcăciunea asta!”

Linda și Kay și-au continuat discuția cu fetele. După o vreme însă, au observat că un grup de băieți se apropia de ele, înconjurîndu-le din mai multe părți. Apoi s-a auzit un rîs zgomotos și un strigăt. Fetele erau împresurate de băieți care strigau și scînceau. Au intrat între ele și le-au separat pe Linda și Kay de celelalte fete.

„Hei, scumpo, mă înnebunești, a spus liderul băieților. Le vorbești despre religie la fetele noastre? Vrei să ni le iei?”

Și-au început din nou apropo-urile sexuale. Linda și Kay au ascultat cuvinte pe care nu le mai auziseră niciodată înainte. Băieții le-au îmbrîncit și le-au înjurat.

Apoi, ceva a lucit în întuneric. Linda s-a uitat mai atentă. Unul din băieți ținea în mînă un cuțit încovoiat, care lucea în noapte, ca lumina lunii.

Fără avertisment, l-a aruncat înspre Linda. Linda s-a tras în lături. Cuțitul i-a crestat rochia, dar nu i-a atins trupul.

Linda s-a întors spre băiatul care era încă în poziția de aruncare, i-a spus încă o dată cuvintele care au ajutat-o și înainte. A vorbit încet și și-a pus toată inima în acele cuvinte:

„Dumnezeu să te binecuvânteze“.

Apoi a luat-o pe Kay de braț. „Veniți mâine la Centru: strada Clinton nr. 416, le-a spus. Vă vom aștepta“.

Apoi, ea și cu Kay au trecut pe partea cealaltă a străzii.

La început, băieții s-au luat după ele, continuându-și apropo-urile. Apoi, din motive pe care Linda și Kay nu le cunosc nici acum, liderul le-a strigat băieților să se oprească.

„Hai, băieți, lăsați-o baltă! N-am nici o poftă să fac mișto de ele“.

Linda și Kay au ajuns la Centru tremurînd, dar a doua zi au stat de vorbă cu cele patru fete. Seara au ieșit din nou pe stradă.

„Mă bucur că piciorul tău e mai bine, Larry, scria Linda într-una din scrisorile ei. Aș dori să pot spune în cuvinte ce este în inima mea. Realmente se simte prezența răului. Știu că viața îmi este în pericol. Dar n-am decît o singură dorință... să ard pentru Dumnezeu“.

CAPITOLUL 18

Eram uimit de această dorință a lucrătorilor noștri de a „arde pentru Dumnezeu“, fără ca ei să devină niște

personalități marcante.

M-am întrebat de multe ori care ar putea fi motivul pentru care aveau această dorință și cred că Centrul nostru s-a dovedit a fi ceea ce am dorit: un cămin plin de dragoste, supus disciplinei spirituale, tinzând spre același scop comun, dar în mod liber.

Există o eliberare în toată atmosfera de acolo pe care o apreciem foarte mult și care ne dă libertatea de a râde, ferindu-ne de a deveni închiși.

Și mă bucur de asta. Nu mi se pare nimerit ca o adevărată casă a lui Dumnezeu să fie un loc trist și sobru. Bineînțeles că Centrul nu este un loc pentru mutre ascuțite. Dacă nu se dă o bătaie cu perne în camera fetelor sau un joc în care se îndoaie cearșaful de pe pat, astfel încât jumătate din saltea să rămână goală, atunci precis găsești zahăr în solniță. Bancuri vechi.

Bineînțeles că nu pot fi de acord cu așa ceva, dar nu prea se ține seama de opinia mea. Când urc scările în fugă, ca un director, pentru că stingerea trebuia făcută de mult, se pornește un sforăit angelic ce durează numai atât cât îmi ia coborîtul scărilor. Mi-am și făcut probleme din cauza acestei lipse de respect în cazul în care disciplina nu și-ar urma curgerea de la sine: tinerii noștri sînt suficient de ocupați, încît nu le mai rămîne multă energie pentru joacă. După cîteva minute, distracția încetează, iar sforăitul devine real.

Din păcate, joaca nu se potrivește absolvenților de facultate și adolescenților. La scurtă vreme după sosirea lui Nicky și Gloria, am început o lucrare pe care am numit-o „Operation Ganglift” (Operațiunea transportării bandelor). Biserica Glad Tidings are un centru retras în nordul statului New York, o fermă numită Hidden Valley. Am cerut permisiunea ca, în timpul celor mai călduroase zile de vară, să ducem acolo cîteva băieți din bande, pentru a lua o gură de aer curat. Nicky și cu soția lui au

venit cu noi. Lucky ne-a însoțit și el, împreună cu o duzină de băieți de la Centru.

Într-o vineri seara, Nicky și Gloria s-au dus la o mică plimbare, înainte de culcare. Lucky și câțiva băieți m-au chemat deoparte și m-au întrebat dacă vreau să iau parte la o glumă.

„Știi că Nicky n-a fost niciodată la țară?” - a spus Lucky care era deja trecut prin asta. El mai fusese odată la țară. „Vrei să iei una din lumînările astea și să vii cu noi? Vrem să facem o glumă”.

„Ce vreți să faceți?”

„Nimănui nimic rău. Mergem la vânătoare de urși”.

Am luat lumînările, le-am aprins și am pornit pe aceeași potecă pe care au plecat Nicky și Gloria. Curînd am dat de ei.

„Ce faceți?” - a întrebat Nicky.

„Vînam! - a spus Lucky. Căutăm urși. Vrei să le vezi urmele?”

Lucky a-ngenunchat pe potecă, aducînd lumînarea aproape de pămînt. Acolo, în pămîntul moale, erau cîteva urme de vacă. Nicky s-a uitat mai de aproape și a văzut misterioasele și necunoscutele semne de pe pămînt. Se vedea cum i se zbîrlește părul pe ceafă. Și-a tras soția mai aproape de el și a cerut o lumînare.

Brusc, Lucky s-a ridicat: „Ce-i asta?” - a întrebat. Vocea îi era foarte slabă și speriată. A arătat pe potecă înspre un obiect greu de identificat la lumina lunii. Cu siguranță, arăta ca un urs pentru oricine l-ar fi privit. Dacă n-aș fi știut că este silueta unui clopot al unei școli abandonate, m-aș fi speriat și eu. Cînd ne-am uitat la Nicky, era ghemuit lîngă soția lui, în spatele unui copac. Ceilalți băieți au luat pietre și le-au aruncat înspre „urs”, strigînd la Nicky să nu fie fricos și să vină să-i ajute.

Dintr-o dată, Nicky ne-a făcut pe toți să rîdem. A ieșit de după copac, cu soția de mîna.

„Ptiu! - a spus tare și clar. Am credință. O să mă încred în Dumnezeu. Cred că El o să mă ajute să fug”.

Și cu asta, Nicky și soția lui au luat-o la fugă înspre fermă, lăsându-ne să ne prăpădim de rîs. Cînd ne-am întors, ne-am făcut toți de lucru și le-am făcut ciocolată la amîndoi. Ne-au trebuit șase căni cu ciocolată să scoatem frica din ei. Am fost surprins să descopăr în acea vară cît de multă cooperare s-a concentrat în bucătăria Centrului de pe strada Clinton nr. 416.

Cred că Dumnezeu a avut grijă de asta în timpul primelor luni de lucru la Centru, întrucît n-am reușit să ne găsim bucătăreasă. Am încercat toate metodele ca să nu rămînem flămînzi, iar singura metodă la care am fi falimentat, ar fi fost găsirea unei bucătărese care să gătească permanent. Bucătăria este inima unei case, iar o bucătăreasă bună știe întotdeauna metode de a scăpa de oamenii din bucătărie, pentru a-și putea efectua lucrul. Și așa ajungi să fii dat afară din inima unui cămin.

La Centru nu s-a întîmplat așa, pentru că nu ne-am găsit o bucătăreasă.

Rezultatul a fost o minunată harababură și, pentru a putea fi înțeleasă, trebuie explicată mai întîi proveniența hranei noastre. Ne procuram mîncarea la Centru, ca pe orice alt lucru: prin rugăciune. Este unul din proiectele noastre la care băieții din bande au șansa de a participa activ. Ne rugăm în fiecare zi pentru mîncare, iar felul în care vine răspunsul este o lecție vie pentru băieții care învață ceva despre credință. Oamenii ne mai trimit cîte o șuncă, cartofi prăjiți, fructe, verdețuri, sau ne trimit bani, fără să specifice pentru ce anume.

De exemplu, într-o zi, tinerii s-au sculat, s-au spălat și s-au dus în bucătărie. Acolo nu era nimic de mîncare. Eu tocmai veneam de acasă și toată lumea vorbea numai despre faptul că nu era mîncare.

„Rugăciunile noastre nu prea s-au împlinit, nu-i așa,

Dave?”

„Doamne, m-am rugat în sinea mea, dă-ne o lecție de credință pe care să n-o uităm niciodată”. Și tare am spus: „Haideți să facem o experiență. Pentru astăzi nu avem mâncare. Corect?”

Băiatul a încuviințat.

Scriptura spune: „Pîinea noastră cea de toate zilele, dă-ne-o nouă astăzi, da?”

„Dacă tu zici?”

Am rîs și m-am uitat la reverend Culver care a dat din umeri și a încuviințat din cap, ca și cum ar fi spus că-l va învăța el pe băiat „Tatăl nostru”.

„Păi, atunci, de ce nu mergem noi în capelă chiar acum să ne rugăm să primim ori mâncare, ori bani cu care să ne-o putem cumpăra”.

„Înainte de prînz, Dave! - a spus băiatul. Mi-e foame!”

„Înainte de prînz! Cîte persoane sînt aici?” [...] Mi-am rotit privirile prin încăpere. Numărul de persoane la Centru era în permanentă schimbare. În ziua aceea am numărat douăzeci și cinci de oameni care trebuiau hrăniți. Am calculat că aveam nevoie de treizeci sau treizeci și cinci de dolari să hrănim acești oameni la amiază și seara. Ne-am dus, deci, în capelă, am închis ușa și am început să ne rugăm.

„Și cînd o vei face, Doamne, a spus băiatul din bandă, Te rog să ai grijă să nu mai răbdăm de foame vara asta”.

L-am privit prietenos. Mi s-a părut că duce lucrurile prea departe. Trebuia să recunosc, însă, că așa vom avea timp de rugăciune pentru alte lucruri, dacă nu va mai trebui să ne rugăm special pentru o nevoie atît de elementară ca pîinea.

În general, ne rugăm cu glas tare. Și este în timpul rugăciunii o libertate în spirit care sperie uneori pe cei

care o aud pentru prima dată. S-ar putea să creadă că este o manifestare necivilizată, pentru că nu-și dau seama că noi ne manifestăm sincer și deschis în fața lui Dumnezeu. Dacă trăim cu adevărat ceea ce spunem, o exprimăm și prin tonul vocii noastre.

Și, în dimineața aceasta, trăiam foarte intens în timp ce ne făceam rugăciunea pe un ton care nu dădea prilej la îndoieli. O străină a intrat înăuntru. Nici măcar nu am auzit când a bătut la ușa capelei.

După ce a deschis ușa și ne-a văzut pe toți douăzeci și cinci pe genunchi și mulțumind lui Dumnezeu pentru mîncarea pe care ne-a dat-o pînă atunci și pentru cea pe care ne-o va da, cred că i-a părut rău că a venit.

„Vă rog să mă scuzați”, a repetat mai tare. Fiind lîngă ea, am auzit-o și m-am ridicat. Ceilalți au continuat să se roage. Femeia a ezitat să-mi spună direct motivul vizitei ei. A pus multe întrebări și am observat că, pe măsură ce afla tot mai multe despre munca noastră, devenea tot mai entuziasmată.

Apoi m-a întrebat despre rugăciune. I-am explicat cum am descoperit că nu avem mîncare și despre scopul rugăciunii.

„Cînd ați început să vă rugați?” - m-a întrebat.

„De vreo oră”.

„Păi, este de-a dreptul extraordinar! Știam foarte puțin despre ce se întîmplă aici, dar acum o oră am avut o dorință puternică să fac ceva împotriva firii mele. Am simțit că trebuie să-mi golesc pușculița și să vă aduc conținutul. Acum știu de ce!” S-a căutat în buzunar.

Mi-a pus un plic pe masă și, cu o expresie plină de speranță că ne va fi de folos, mi-a mulțumit că i-am arătat Centrul și a plecat. Plicul conținea peste treizeci și doi de dolari, exact suma necesară pentru hrana zilei.

Și-am primit răspuns și la rugăciunea băiatului din bandă. Tot restul verii am avut mîncare.

Banii pentru funcționarea Centrului, însă, erau mai greu de calculat. Pe măsură ce se apropia timpul ca tinerii noștri lucrători să se întoarcă la școală, am făcut o socoteală a cheltuielilor necesare pentru funcționarea Centrului în plin sezon. Am rămas uluiți de sumele ce ne trebuiau.

Aveam datorii lunare la bancă, pentru că am împrumutat pentru casă, chitanțe pentru curent, pentru mâncare, pentru transport, chitanțe pentru îmbrăcăminte băieților de pe stradă, ale căror haine trebuiau aruncate adesea, chitanțe pentru reparații, instalații, taxe. Apoi, aveam salarii: chiar și micile salarii pe care le plăteam lucrătorilor noștri ajungeau pînă la 200 de dolari. Totalul cheltuielilor depășea, de regulă, 1.000 de dolari pe săptămînă.

Și nicideată nu aveam în bancă mai mulți de cîțiva dolari. De multe ori aveam sub 100. Cît de repede primeam niște bani, atît de repede aveam nevoie de alții. Uneori aveam sume suficiente pentru nevoile noastre, lucru care ne îngăduia să mai respirăm. Alteori, am ajuns la convingerea că Dumnezeu dorește să trăim așa. Este una din cele mai mari cerințe ale credinței noastre: să depindem total de Dumnezeu pentru nevoile lucrării Lui. Imediat ce vom avea bani la bancă, vom înceta să mai depindem de El zi de zi, ceas de ceas, cum facem acum, nu numai pentru nevoile noastre spirituale, ci și pentru cele fizice.

De unde vine această mie de dolari săptămînală?

Mulți dintre ei sînt adunați chiar de adolescenți. În toată țara, tineri, băieți și fete au luat asupra lor sarcina aceasta. Ne ajută să ne întreținem, stau cu copiii mici, tund iarba, spală mașini. Sute și sute dintre ei ne-au trimis cincizeci de cenți pe săptămînă ca să ajute alți adolescenți ca ei. Acești bani ne vin chiar și în peri, dar fiecare

monedă este apreciată și binecuvîntată.

Apoi, există biserici în țară, care ne-au luat sub îngrijirea lor. Chiar a doua zi ne-a vizitat o doamnă din Florida. A citit despre Teen Challenge Center, dar problemele acestui oraș nu au atins-o pînă nu am dus-o pe lîngă un bloc și i-am explicat ce vede cu proprii ei ochi. Aici era o fată beată, dincolo un prostituat de cincisprezece ani, aici un băiat care nu putea scăpa de droguri, dincolo un simplu singuratic. Cînd s-a întors în biserica ei, a povestit adunării ce a văzut. „Eu stau aici foarte confortabil, în timp ce acei copii mor de foame spirituală. Personal voi face ca Centrul să devină grija mea personală. Sper că veți face și voi la fel. Au nevoie de fiecare cent pe care-l primesc”.

Toate aceste surse n-ar fi putut acoperi niciodată extraordinarele nevoi financiare ale Centrului, ca de exemplu, suma inițială plătită pentru clădire, pe care am tratat-o ca pe o criză, punînd-o în fața lui Dumnezeu.

Acum, după ce totul a mers bine o vreme, știam că stăm din nou în fața unei crize.

În două săptămîni trebuia să plătim a doua rată pentru casă: 15.000 de dolari.

Sincer, am închis ochii în fața zilei în care trebuia să o achităm. Bineînțeles că nu am strîns nici un ban special pentru acest scop. Căutam cu disperare după fiecare bănuț.

28 august 1961 a fost ziua noastră critică. Știam prea bine că va trebui să privim situația în față, fără amînare.

CAPITOLUL 19

Cu cît ne apropiam mai mult de criza noastră financiară, cu atît mai mult eram motivat să caut acești bani, pentru că trebuia să facem față la o nouă problemă, de pe un plan diferit decît cele cu care am avut de-a face pînă acum.

Într-o după-masă, Maria mi-a telefonat spunîndu-mi că vrea să mă vadă.

„Sigur, Maria, i-am spus. Ai noua noastră adresă?”

Am sunat-o pe Linda și i-am povestit pe scurt despre Maria. „Este o fată pe care ar fi bine s-o cunoști. Este un potențial fantastic, dacă energiile ei ar fi orientate în direcția cea bună. Este curajoasă, dar este vorba de un curaj de bandă. Cînd a devenit președinta bandei, a trebuit să stea cu spatele la un perete și să-i lase pe băieți s-o lovească cît puteau de tare. Este un foarte bun organizator, dar numai în ce privește organizarea bandei. Și-a făcut o trupă de peste trei sute de fete.

Dar nu cred că vine din cauza bandei. Vine pentru că se droghează din nou cu heroină”.

Apoi i-am descris pe scurt lupta Mariei cu drogurile. I-am spus că-și injecta heroină în vene cînd am întîlnit-o prima dată, cu patru ani în urmă. I-am povestit cum a încercat să scape de acest obicei, după ce a venit în față la arena St. Nicholas, cum s-a măritat și cum, o vreme, totul a mers bine. Maria a părăsit banda, Johnny și-a găsit un serviciu, au făcut copii.

Dar, într-o zi, Johnny și Maria s-au certat. Primul lucru pe care l-a făcut Maria, a fost să caute un contrabandist și să înceapă din nou să se drogheze. Am pierdut-o pentru scurtă vreme. Acum, eram sigur, ne căuta să ne spună că vrea să scape din nou de droguri.

În timp ce povesteam cu Linda, secretara mea mi-a spus că Maria era afară. Ce schimbare tragică de când n-am mai văzut-o! Amîndoi ne-am ridicat când a intrat Maria. O reacție ciudată din partea noastră. Aveam senzația că în fața morții trebuie să te ridici în picioare.

Ochii Mariei erau înghețați. Îi curgea nasul. Fața îi era pătată și desfigurată. Părul îi era încîlcit. Tocurile îi erau tocite, nu avea ciorapi, avea păr pe picioare.

Dar, ceea ce m-a izbit cel mai tare, erau mîinile ei. În loc să atîrne grațios pe lîngă corp, își ținea pumnii strînși, ușor ridicați, îi încleșta și-i descleșta ca și cum ar fi fost gata de ripostă la cea mai mică provocare.

„Reverend Wilkerson, nu trebuie să-ți spun că am nevoie de ajutor”.

„Intră, Maria!” i-am spus. I-am dat un scaun.

„Ia loc, a spus Linda. Îți aduc niște ceai”. Săraca Linda, n-a știut că pentru Maria, „un ceai” era o expresie care, în jargon, însemna o „sesiune de împunsături”. A surprins-o reacția violentă a Mariei.

„Nu! Nu vreau nimic!” Și s-a așezat.

„Ce fac copiii?”

„Cine știe?”

„L-ai părăsit pe Johnny?”

„Ne-am certat”.

M-am uitat la Linda. „I-am povestit Lindei despre tine, Maria. Totul, bun și rău. După ce vom încheia prezentările, aș vrea să o cunoști mai bine pe Linda. Lucrează cu multe fete din oraș. Am ales-o pentru că este foarte înțelegătoare. O să vă înțelegeți bine împreună”.

Maria și Linda au stat de vorbă. Mai târziu, Linda a venit la mine în birou, îngrijorată că n-a reușit s-o scoată la capăt cu fata.

„Cred că din cauza drogurilor, Dave. Ce otravă diabolică! Moarte, picătură cu picătură”.

După cîteva zile, lucrările mergeau și mai prost.

Maria a sunat-o pe Linda. Implora ajutor. Era pe punctul de a intra într-un necaz mare și nu știa cum să-și stăvilească pornirea. A luat a treia doză de heroină și a băut o sticlă de whisky și, împreună cu banda ei, au plecat să se bată cu o bandă rivală. „Vrem să omorîm o fată pe care o cheamă Dixie. Trebuie să vii să ne oprești”.

Linda și-a luat doi colegi și a fugit în partea de nord a orașului, pe strada 134, în Manhattan. Au dat buzna în sediul central al bandei. Au stat acolo mai mult de o oră și, înainte de a pleca, bătaia a fost contramandată.

„Dave, mi-a spus Linda când s-a întors. Situația este disperată. Trebuie să facem ceva pentru fetele acestea!”

Ce este de fapt toxicomania?

Mi-au trebuit patru ani ca să pot da o imagine complexă a ceea ce stă în spatele unui singur cuvînt: narcoticele. Dar imaginea care s-a format în final este cutremurătoare.

Conform estimărilor de ultimă oră, există mai mult de 30.000 de toxicomani numai în New York, iar aceste statistici sînt făcute după înregistrarea celor spitalizați, închiși, sau a celor încredințați unor instituții speciale. Alte mii sînt inițiați în folosirea heroinei, prin prizare sau prin injecții. Mii de bărbați, femei și copii sînt condamnați la ceea ce Linda a definit foarte viu: „moarte, picătură cu picătură”.

Sînt mulți adolescenți printre acești toxicomani, care populează un oraș mic: cel puțin 4.000! Și, mult mai semnificativ și mai înspăimîntător este faptul că procentajul de adolescenți toxicomani este în creștere. Și aici trebuie să ținem seama și de faptul că, an de an, sute de toxicomani părăsesc bandele de adolescenți, din simplul motiv că devin maturi.

Pentru a înțelege amenințarea și provocarea

intoxicării cu droguri printre adolescenți, a fost necesar la început să înțeleg ce profituri fantastice le vin traficantilor de droguri.

Pînă acum, cel mai comun drog folosit în New York este heroina, un derivat al opiului. Un kilogram de heroină poate fi cumpărat în Beirut, Liban, cu 3.000 de dolari. Introdusă în țară, vîndută, revîndută, distribuită la fiecare pas de-a lungul orașului, kilogramul va ajunge pe străzile New York-ului la suma de 300.000 de dolari. În perioadele în care proviziile scad vertiginos, aceeași investiție de 3.000 de dolari poate aduce un profit de un milion de dolari. O astfel de afacere, în care nu se plătește impozit, în care 3.000 se pot transforma într-un milion de dolari, nu poate decît să propășească.

La aceasta se adaugă și faptul că este aproape imposibil să se prevină contrabanda și astfel se poate desfășura comerțul cu droguri în New York. Uneori, unei echipe de doisprezece agenți îi trebuie aproape o zi să controleze o simplă navă. Anual intră în porturile New York-ului 12.500 de nave care vin din alte țări, la care se adugă 18.000 de aeronave. Ca să verifci 30.000 de astfel de mijloace de transport, U.S.Treasury Department și Bureau of Customs au un umil număr de 265 de bărbați. Efectul este că un om necunoscut ca și contrabandist, poate intra în oraș, practic fără nici un risc, avînd asupra lui heroină în valoare de un milion de dolari, cusută în săculeți de mătase legați de hainele lui.

Dar, cum își găsesc cumpărători? Iată cum:

Primele pagini ale ziarelor strigau recent că negustorii de droguri operau pe lîngă terenul din jurul unei școli. Pentru conducerea școlii nu era o noutate. Știau că cei mai mulți toxicomani și-au luat prima doză de droguri de pe lîngă o școală. Elevilor de la Junior High School 44 din Brooklyn li s-a interzis recent privilegiul de a părăsi clădirea școlii în timpul pauzei de prînz, care durează o

oră întreagă.

Conducerea a considerat că acest prînz interzis este necesar pentru protecția copiilor, atît era de răspîndit traficul de droguri în împrejurimile școlii! Negustorii, impertinenți, au așteptat la poarta școlii și odată, chiar au îndrăznit să intre pe terenul de joacă.

Acești îndrăzneți ofereau doze gratuite de marfă.

Un băiat, Joseph, pe care am ajuns să-l cunosc foarte, foarte bine, mi-a povestit cum se desfășoară o astfel de acțiune.

„Un negustor te duce la el în mașină, Davie. Acolo poate întâlnești unul sau doi băieți care-și iau doza de marijuana. Marijuana nu-ți face nici un rău, ți se spune. Apoi îți spun că nu te face dependent de ea. Și așa este. Dar, marijuana cere droguri care te fac dependent de ele. Negustorul încearcă să te facă să tragi un fum, iar dacă ești nehotărît, ceilalți încep să rîdă și să-ți spună că faci pe tine de frică. Și, pînă la urmă cedezi și iei o astfel de țigară. Așa am început”.

Povestea lui Joseph este tipică. Copilul trage un fum pe scaunul din spate al mașinii unui negustor. Învată că marijuana nu se inhalează ca tutunul; se inhalează pe nas, pînă începi să ametești. În prima zi, cînd băiatul se întoarce la școală, nu reacționează la probleme. Cei mai mulți toxicomani sînt singuri, frustrați, furioși și, de obicei, provin din cămine distruse. O singură doză din minunata plantă, și băiatul descoperă cum e să fii fericit în permanență. Uită de tatăl care este bețiv, de mama care frecventează locuri unde practică prostituția, nu-l mai afectează lipsa dragostei din viața lui, uită de sărăcia sufocantă care-l silește să doarmă în același pat cu cele două surori și în aceeași cameră cu părinții. Uită de toate astea. Este liber și asta e ceva pentru el.

A doua zi, negustorul este acolo, gata să ofere o nouă „doză de rai”. Cînd băiatul este suficient de pregătît, i se

oferă marfa tare: heroina. Și aici se procedează după un tipar: un dar gratuit, pentru început, la prima și a doua doză. Negustorul este bucuros să facă o asemenea investiție, pentru că el știe că *numai cincisprezece zile consecutive de folosire a heroinei produce intoxicația!*

Acum vine partea diabolică a acestei operațiuni.

Heroina costă între trei și cincisprezece dolari „deck-ul”. Un „deck” este o punguliță mică de celofan care conține cantitatea de drog suficientă pentru o injectare intravenoasă.

„Davie, mi-a spus o fată de douăzeci de ani, în timpul unei crize. Mă costă șaiszeci de dolari pe zi să-mi întretin viciul”. Am auzit că unii au ajuns să plătească chiar o sută de dolari pe zi. Am aflat că prețul mediu este de douăzeci și cinci - treizeci de dolari pe zi.

Dar, care este adolescentul care poate transforma douăzeci și cinci de cenți cât primește pentru mâncare în douăzeci și cinci de dolari?

Poate ajunge chiar și la crime pentru a face transformarea respectivă. Jafurile, furtul de portmonee, furtul din magazine, spargerile de prin case, atacul înarmat, furturile din mașini au devenit o problemă majoră în New York, iar poliția spune că motivul este drogarea. Însă, cel ce vinde primește doar a treia parte din valoarea obiectului furat, când îl vinde unui cumpărător de obiecte furate. Ca să-și poată plăti viciul de douăzeci și cinci de dolari, valoarea furtului trebuie să fie de șaptezeci și cinci de dolari pe zi. Directorul Biroului de narcotice din New York, inspectorul Edward Carey, estimează că toxicomania este autoarea furturilor de bunuri a căror valoare se ridică la 200.000.000 de dolari, numai în New York!

Și totuși, hoția nu este rezolvarea cea mai bună pentru un băiat care a devenit dependent de droguri. Pentru că cere prea multă ingeniozitate și prea mult efort

și pentru că există un risc. Cea mai simplă soluție este să devină, la rîndul lui, un vânzător.

Într-un colț întunecat de stradă, într-o noapte, un adolescent mi-a povestit cum i s-a întîmplat lui. Karl are optsprezece ani. Și-a injectat heroină în vene timp de trei ani. Cînd și-a dat seama prima dată că viciul acesta îl va costa cîte cincisprezece dolari în fiecare zi, apoi douăzeci de dolari, apoi douăzeci și cinci, s-a dus la furnizorul lui și s-a oferit să-l ajute să vîndă.

„O, nu, băiete. Dacă vrei să vinzi, va trebui să-ți găsești propriii tăi clienți”. În conținutul acestei propoziții există motivul pentru care narcoticele se răspîndesc atît de repede.

Karl, pentru a-și putea plăti propriile lui droguri, insista pe lîngă băieți să încerce și ei. Folosea aceeași tehnică pe care alții au folosit-o cu el. Își lăuda marfa cam așa: „Costă prea puțin pentru cît valorează în realitate”. Își alegea victime dintre cei mai sensibili și retrași băieți. Le spunea că fac pe ei de frică, dacă nu voiau să fumeze marijuana. Și, în final, Karl a reușit să-și închege propria lui afacere. În rețeaua de răspîndire a drogurilor, nu-și puteau lua decît zece băieți noi, fiecare.

Una dintre întrebările pe care i le-am pus a fost: „De ce nu te-ai oprit?”

Să presupunem că un băiat ar fi renunțat. Iată ce se întîmplă într-o astfel de situație. Cam la două ore după ce efectul ultimei doze a încetat, încep simptomele dezintoxicării. La început îl apucă o panică puternică ce o simte în toți porii. Apoi, băiatul începe să transpire, tremură în friguri, în timp ce temperatura îi crește mereu. Apoi vomează ore în șir. Nervii îi şuieră cu dureri chinuitoare, din cap pînă în tălpi. Are halucinații și coșmaruri mai oribile decît cele mai groaznice coșmaruri imaginate de un bețiv.

Starea aceasta durează trei zile. Și o face numai dacă

este ajutat, altfel nu. Și chiar cu ajutor, șansele de a scăpa complet de viciu sînt de unul la zece. Anual sînt spitalizați 3.800 de drogați în spitalul Public Health Service al Statelor Unite, din Lexington. Mai mult de șase sute de medici și personalul adiacent, încearcă să-i ajute pe toxicomani să scape de acest viciu. Și totuși, într-un studiu de douăzeci de ani, între 1935 și 1955, se arată că șaizeci și patru la sută dintre drogați se întorc la viciul lor. Cei mai mulți revin la viciul lor, fără a mai reveni la spital. „Între optzeci și cinci și nouăzeci la sută dintre ei, spune doctorul Murray Diamond, medic primar la spital, se reîntorc la viciul lor”.

„O dată ce ești prins în laț, mi-a spus un băiat care a fost la Lexington, ești prins pentru totdeauna. Mi-am făcut o injecție la cinci minute după ce am ieșit din spital”.

Ce se întîmplă cu cei nouă din zece care nu se pot lăsa de viciul lor? Se produce o deteriorare fizică dureroasă și dezgustătoare. Karl, chiar și cînd distribuia droguri și altor băieți tineri, avea asupra lui un buletin oficial de la departamentul poliției newyorkeze în care erau descrise efectele folosirii îndelungate a drogurilor asupra trupului:

A fi un toxicoman înseamnă a fi un cadavru viu. Sînt multe simptome tipice unui drogat - oricare dintre ele se poate manifesta.

Dinții se strică. Pofa de mîncare dispare, iar stomacul și intestinele, practic, nu mai funcționează. Vezica biliară se inflamează; ochii și pielea se îngălbenesc. În unele cazuri, membranele nazale devin de un roșu aprins; peretele despărțitor dintre nări se roade - respirația devine greoaie. Oxigenul din sînge scade, apar bronșita și tuberculoza. Trăsăturile bune de caracter dispar, iar cele

rele le iau locul. Organele sexuale sînt afectate. Venele se contractă și rămîn cicatrici purpurii. Furuncule și abcese atacă pielea; durerea distruge trupul. Nervii cedează; se dezvoltă ticurile nervoase. Frici imagine și obsedante distrug mintea, iar uneori se ajunge la demență. Deseori, intervine moartea - mult mai devreme. În comparație cu persoanele normale, în concordanță cu un catalog al U.S. Treasury Department, drogații mor de tuberculoză într-un raport de patru la unu; de pneumonie, doi la unu; prematur, cinci la unu; bronșită, patru la unu; hemoragie cerebrală, trei la unu și, mai mult de doi la unu, de alte boli.

Acesta este supliciul la care este supus un toxicoman; aceasta este povara unui cadavru viu.

Karl știa ce-l așteaptă. Dar n-a luat-o mai încet cu drogurile. Și nici Shorty n-a luat-o mai ușor. Shorty a venit la mine să-mi ceară ajutor și, în timp ce i-l acordam, el mi-a dat o lecție tragică.

Shorty avea nouăsprezece ani și se droga cu heroină de la cincisprezece ani. Tammy a fost prietena lui Shorty, o fată foarte frumoasă, de șaptesprezece ani. Părinții ei erau cunoscuți printre afaceriștii New York-ului și printre cercurile din înalta societate și frecventau o biserică modernă.

Shorty mi-a cerut s-o scot pe Tammy din mocirlă, iar eu am fost de acord să văd fata. Cînd eu și cu Shorty am bătut la ușa unei camere întunecate, pline de șobolani, dintr-un beci de pe o stradă lăturalnică din Brooklyn, înăuntru s-a produs agitație. Am așteptat, în timp ce Shorty, nerăbdător, a bolborosit ceva pentru el, cînd s-a deschis ușa. În fața noastră a apărut Tammy, atît de surprinsă de vizita noastră neașteptată, încît a rămas cu gura căscată.

În camera întunecată mai erau încă doi tineri.

Mînele de la brațul stîng la erau suflecate. Pe masa din fața lor erau instrumentele: un ac, un dop de sticlă, o plită mică, un pahar cu apă și o punguliță de celofan cu substanța respectivă: „H”, adică heroină.

„El cine-i?” - a întrebat Tammy, arătînd cu capul spre mine.

„El e-n regulă, a spus Shorty. E predicator. Eu l-am rugat să vină aici”.

„Va trebui să aștepte dacă vrea să-mi vorbească”. Tammy ne-a întors spatele și a continuat procesul de încălzire pe care l-am întrerupt. Shorty și-a dat seama ce era în mîntea mea, pentru că s-a întors spre mine și mi-a șoptit foarte încet:

„Să nu încerci să-i oprești, predicatorule. Dacă îi împiedici să-și facă injecțiile, te vor ucide. Vorbesc serios. Dacă te duci să cauți poliția, nu vei mai găsi pe nimeni aici la întoarcere. Stai pe aproape. O să-ți prindă bine să vezi ce se întîmplă”.

Așa am și făcut. Am rămas acolo și am văzut cum se face injectarea cu droguri.

În timp ce se pregăteau injecțiile, Shorty mi-a povestit viața lui Tammy. Și ea lua heroină de la cincisprezece ani. Părinții ei nu știau că duce o viață dublă, inclusiv nopțile petrecute cu bărbații. Tot ce știau este că Tammy a plecat de acasă și că trăiește în Village. O vedeau la sfîrșit de săptămîină și, cu toate că erau puțin șocați de viața boemă a fiicei lor, se consolau cu faptul că toate fetele trebuie să treacă prin vîrsta critică. Au lăsat-o în pace.

Vîrsta critică însemna pentru Tammy din ce în ce mai multă heroină și sex pentru bani. „Trebuie să facă asta, pentru ca să-și poată întreține viciul, mi-a spus Shorty. Este o prostituată profesionistă. Are o listă de clienți, cei mai mulți dintre ei fiind de pe strada Madison, cel mai bogat cartier din New York, afaceriști care au neveste în zonă sau în afara New York-ului”. Apoi Shorty a vorbit

mai încet: „Dar ce nu înțeleg este că s-a apucat de perversiuni sexuale. Devine tot mai mult o lesbiană. Așa se distrează ea”.

N-am avut curajul să-l întreb pe Shorty unde era locul lui în viața ei. El avea mai puțin de un metru și jumătate și era brunet. Tammy era suplă, înaltă și blondă. Am încheiat subiectul. Shorty începea să-și piardă răbdarea.

Scena pe care am văzut-o în următoarele minute n-am uitat-o toată viață. Prepararea dozei de drog le-a luat ceva timp. Acum, fiecare, inclusiv Shorty, se înghesuiau să fie primii la rând. Au hotărât ca cel mai bolnav să fie lăsat primul. Dintr-o dată, Shorty a început să tremure, să vomeze și să geamă. Am bănuir că Shorty va fi primul. Cu ochi flămânzi, cei patru tineri urmăreau pe unul din ei cum toarnă heroină din celofan în capac: nici o picătură nu a fost risipită.

„Grăbește-te!” - i-au șoptit la ureche.

Cu mâini tremurânde, băiatul a aprins două chibrituri și a fiert conținutul capacului. Alt băiat și-a scos cureaua și a făcut un garou pe brațul lui Shorty. Ceilalți începeau să se agite. Stăteau lângă el, scrișnind din dinți și strângând din pumni ca să nu înșface acul încărcat din mîna lui Shorty. Le curgeau lacrimi pe obraji, blestemau în surdină și-și mușcau buzele.

Apoi, unul cîte unul, au ajuns la acel punct final care era atît de așteptat: acul înfipt în vena umflată.

Nu m-am mai simțit niciodată atît de aproape de iad. Copiii au căzut într-un fel de euforie. Mult timp am ascultat cum băteau cîmpii. Shorty mi-a povestit despre un vis în care stătea în fața unui munte de „H” alb, ace încărcate și un foc veșnic cu care să fiarbă preparatul. Asta îi apărea lui ca cerul curat, un loc în care puteai să-ți injectezi munții de heroină.

„Cum rămîne cu ce am discutat, predicatorule? O s-o

scapi pe Tammy?" - m-a întrebat Shorty, amintindu-și brusc de ce m-a adus acolo.

I-am spus că o să încerc și am încercat să vorbesc cu Tammy atunci, acolo, dar mă privea cu ochi de gheață. Mi-a spus să mă duc la dracu! Ce puteam să-i ofer mai mult decît avea? Era în rai. Eu nici măcar nu știam cum este raiul. Se putea descurca singură, fără ajutorul unui predicator nebun.

Shorty s-a gîndit că e mai bine să mă ducă acolo cînd își lua drogul. Dar, cînd le-am spus că nu le pot oferi o vindecare magică, ci că tot ce puteam face era să-i ajut după ce-și vor reveni din starea aceea, m-a privit, s-a scărpinat în cap și mi-a spus: „Păi, atunci, pentru ce-ai mai venit?...”

N-am reușit să fac nimic pentru ei.

Așa cum mi s-a întîmplat și cu Maria. Am plecat de acolo. Cînd m-am întors să mai încerc o dată, Tammy și Shorty au dispărut. Toți au dispărut. Nimeni nu știe unde sînt. Și nimănui nu-i pasă.

CAPITOLUL 20

Fantastica putere pe care o au drogurile asupra omului nu poate fi explicată doar prin termeni fizici. Bunicul meu spune că diavolul îi are în inimă pe acești băieți și eu cred că bunicul are dreptate. Și băieții spun lucrul acesta, dar cu alte cuvinte:

„Davie, mi se spunea mereu. Sînt două lucruri de care trebuie să scapi dacă te droghezi: de obișnuința trupului și de cea a minții. Cu trupul nu-i așa mare problemă. Treci prin chinurile iadului trei zile, încă o lună

prin chinuri mai mici și ai scăpat.

Dar cu mintea, Davie, e groaznic! Există ceva în tine care te obligă să începi iar. Ceva fantomatic care-ți șoptește întruna. I-am dat și nume; fie o maimuță care nu mai vrea să plece de pe spatele tău, fie un vultur care-ți devorează venele.

Nu putem scăpa de el, Davie. Dar tu ești predicator. Poate că Duhul ăsta Sfânt, despre care vorbești, ne poate ajuta”.

Nu știu de ce mi-a trebuit atîta timp să pricep că, într-adevăr, aceasta este soluția. Mi-am dat seama de asta progresiv, începînd cu un eșec și terminînd cu o descoperire fantastică.

Eșecul a fost un băiat pe nume Joe. N-am să uit niciodată cele patru zile zguduitoare pe care le-am petrecut împreună cu el, încercînd să-l conving să suporte dezintoxicarea de heroină.

Joe era un băiat drăguț, înalt, blond și un bun atlet pe vremea liceului. A ajuns să se drogheze pe o cale mai puțin obișnuită.

„Cred că acele ‘ucigătoare ale durerii’ îmi erau necesare, mi-a spus Joe în biroul meu de la Centru. Știu că atunci cînd aveam nevoie de ele, mă bucuram de ușurarea ce mi-o aduceau, însă, uite ce mi s-a întîmplat. Nu mă mai pot lăsa de ele”.

Joe mi-a povestit cum s-a întîmplat. Lucra la o companie minieră. Într-o zi a alunecat și a căzut într-un jgheab. Accidentul i-a determinat șederea în spital mai multe luni, timp în care Joe a avut dureri mari. Pentru a-l ajuta să scape de această agonie, medicul i-a prescris un narcotic. Cînd a părăsit spitalul, Joe era toxicoman.

„Nu-mi puteam face rost de drog, dar am descoperit că există un sirop de tuse care conține narcotice, așa că m-am pornit să colind tot orașul ca să mi-l pot cumpăra. De fiecare dată trebuia să mă duc la o altă farmacie și să

folosesc un nume fals, dar n-am avut niciodată probleme în cumpărarea lui. Obişnuiam să intru în cea mai apropiată toaletă și să golesc dintr-o dată o sticlă de aproape un sfert de litru”.

După o vreme, siropul acesta nu mai satisfăcea nevoia crescîndă de droguri a lui Joe. Ştia că unul dintre foştii lui colegi de liceu folosea heroină și a luat legătura cu el. De atunci, tiparul a devenit cel obişnuit. La început inhalare, apoi injecții subcutanate, apoi intravenoase. Cînd Joe a venit la noi, lua heroină de mai bine de trei luni. Era un drogat notoriu.

„Poți rămîne la Centru vreo trei-patru zile?” - l-am întrebat.

„Nu mă dorește nimeni altcineva”.

„Poți să locuiești sus, cu lucrătorii”.

Joe a scuturat din umeri.

„Știi că n-o să fie ușor? O să renunți dintr-o dată”.

Joe a scuturat din umeri din nou.

A te lăsa dintr-o dată - dezintoxicarea forțată - este metoda uzuală folosită în închisori pentru a scăpa pe cineva de droguri. Noi o foloseam pentru că, într-un fel, nu aveam de ales: nu puteam să le administrăm drogurile necesare perioadei de dezintoxicare lentă, ca în spitale. O preferam, însă, și pentru avantajele ei. Dezintoxicarea se produce mult mai repede. În trei zile, în loc de trei săptămîni. Durerea este mult mai intensă, dar se termină mai repede.

Prin urmare, l-am instalat pe Joe la Centru și i-am dat o cameră la etaj, împreună cu bărbații noștri. Eram foarte fericit că aveam o infirmieră instruită care locuia cu noi. Camera Barbarei Culver era sub camera lui Joe. Ea va fi cu ochii pe Joe atîta timp cît va sta la noi. Am anunțat și un doctor, pentru cazul în care ar fi avut nevoie de el.

„Joe, i-am spus după ce l-am instalat. Din acest moment dezintoxicarea a început. Îți promit că nu vei fi

singur nici măcar o secundă. Dacă nu vom fi cu tine personal, te vom susține în rugăciune”.

Nu obișnuiam să supunem pe cineva dezintoxicării și să-l lăsăm pradă durerilor. Cele patru zile erau cuplate cu intense campanii de rugăciune. Rugăciunea se făcea non-stop. Zi și noapte, băieți și fete mijloceau pentru el în capelă. Alții erau cu el personal, citindu-i din Scriptură.

Unul dintre lucrurile pe care trebuia să le facem cu Joe era să-l facem să uite că-l așteaptă dureri mari. Dezintoxicarea forțată este suficient de groaznică: ea singură, și fără groaza așteptării premergătoare declanșării durerilor. L-am întrebat pe Joe de unde are ideea că dezintoxicarea e atât de cruntă.

„Păi... toată lumea zice...”

„Așa, pur și simplu. Toată lumea zice că-i crunt, așa că tu stai aici și te trec toate sudorile numai gândindu-te la ceea ce te așteaptă? Practic, lucrul acesta n-ar trebui să te afecteze”. Și i-am spus lui Joe despre un băiat care știam că lua marijuana și heroină și care a fost eliberat spontan, fără simptomele dezintoxicării. Am recunoscut că asta se întâmplă mai rar și că Joe trebuie să fie pregătit pentru zile grele. Dar, de ce trebuia să considere situația mai rea decât era? Ne-am luptat mult ajutându-l pe Joe să facă distincția între simptomele reale și simptomele psihologice care vin din teamă.

Apoi, l-am învățat pe Joe Psalmul 31. Este un psalm minunat. Noi l-am numit „Cîntecul drogatului”. Există anumite versete în acest psalm, foarte potrivite pentru starea lor:

„Scoate-mă din lanțul pe care mi l-au întins vrăjmașii,
Căci Tu ești ocrotitorul meu!

Ai milă de mine, căci sînt în strîmtorare;

Fața, sufletul și trupul mi s-au topit de întristare;

Mi se sfîrșește viața în durere și anii în suspinuri.

Mi s-au sleit puterile din pricina fărădelegii mele,

Din pricina potrivnicilor mei am ajuns de ocară,
De mare ocară pentru vecinii mei și de groază
Pentru prietenii mei;
Cei ce mă văd pe uliță fug de mine.
Sînt uitat de inimi ca un mort,
Am ajuns ca un vas sfărîmat“.

Îndată ce au început durerile, Joe a rămas în camera lui, transpirînd din greu. Barbara îl controla regulat. Mie nu-mi plăcea să intru la el. Joe stătea întins pe pat, ținîndu-se de burtă, în timp ce durerile reveneau. Trupul îi era congestionat, transpirația îi curgea șiroaie și se îmbiba în saltea. Zbiera și se ținea cu mîinile de cap din cauza durerii. Ceream apă și apoi o arunca. Îmi ceream ajutor, dar tot ce puteam face era să-l țin de mîină și să-i spun că eram alături de el.

Noaptea i-am pus o bandă cu cîteva texte din Scriptură. Am rămas la Centru tot timpul în care a fost chinuit de durere. Uneori, în timpul nopții, mă strecuram în capelă să fiu sigur că cineva era acolo tot timpul, apoi intram la Joe să văd cum îi merge. Casetofonul repeta încet porțiuni din Biblie, pentru băiatul care se zvîrcolea într-un somn agitat. Durerea nu l-a părăsit nici măcar o dată de-a lungul acestor trei zile. Era o teroare doar să privești.

Apoi, a patra zi, Joe arăta mult mai bine.

Se plimba prin Centru zîmbind chinuit și spunînd că el crede că partea cea mai rea a trecut. Toți ne-am bucurat pentru el. Cînd Joe a spus că vrea să meargă acasă să-și vadă părinții, mi s-a părut că ceva nu e în ordine, dar nu aveam nici un motiv să-l refuz, dacă el voia să plece.

Și așa, zîmbind și mulțumind, Joe a ieșit pe ușa din față și a luat-o în jos pe Clinton Avenue.

A sosit ora la care Joe trebuia să se întoarcă. Joe nu era nicăieri.

A doua zi dimineața am aflat că Joe fusese arestat pentru furt și posesiune de narcotice.

Acesta a fost eșecul nostru. „Ce n-a mers bine? - am întrebat la o întâlnire cu personalul. Băiatul a trecut de partea grea. A depășit cele trei zile necesare. Avea de apărat o mare achiziție și a aruncat-o cât colo”.

„De ce nu stai de vorbă cu băieții care au reușit? - m-a întrebat Howard Culver. Poate că așa ai să găsești răspunsul”.

Existau astfel de băieți cu care voiam să stau de vorbă. I-am chemat unul câte unul și am ascultat cum au fost eliberați. Și toți mi-au spus cam același lucru.

Am vorbit și cu Nicky, care lua pastile și fuma marijuana. L-am întrebat când a simțit că a ieșit victorios din vechea lui viață. Mi-a spus că i s-a întâmplat ceva fantastic la convertirea lui, atunci pe stradă. Atunci a auzit despre dragostea lui Dumnezeu. Dar numai mai târziu și-a dat seama că este pe deplin victorios.

„Și când a fost asta, Nicky?”

„Când am fost botezat cu Duhul Sfânt”.

L-am chemat pe David și i-am pus aceeași întrebare: când a simțit că are putere de stăpânire asupra lui însuși?

„O, foarte simplu, când am fost botezat cu Duhul Sfânt”.

Mereu același răspuns. Nu-mi pot exprima bucuria. Începea să se profileze un tipar. Simțeam că sînt foarte aproape de un lucru fantastic.

CAPITOLUL 21

Ce este botezul cu Duh Sfânt?

La scurtă vreme după ce am început să devenim interesați de rolul pe care îl are Duhul Sfânt în a-i ajuta pe băieți să scape de droguri, ne-a vizitat la Centru un preot iezuit. Ca și noi, dorea să știe mai multe despre botezul cu Duh. A ascultat niște oameni de-ai noștri la o întâlnire de stradă și a fost atât de impresionat, încît a vrut să le afle secretul.

Am petrecut o după-masă întreagă cu părintele Gary la Centru, cercetînd împreună înțelesurile adînci ale botezului. Primul lucru pe care l-am făcut a fost să-i arăt referințele biblice din traducerea Douay. „Botezul cu Duh Sfânt nu este o experiență denominațională, i-am spus eu. Avem episcopali, lutherani, baptiști și metodiști care lucrează cu noi și toți au fost umpluți cu Duhul Sfânt.

În esență, i-am spus părintelui Gary, botezul este o experiență religioasă care te umple cu putere. ‘Și voi veți primi putere, cînd va veni Duhul Sfânt peste voi’, a spus Isus cînd li s-a arătat ucenicilor după moartea Sa”.

În biroul meu am cercetat cu mare atenție Biblia. Prima referire la această experiență specială apare la începutul Evangheliei. Evreii se întrebau la un moment dat dacă Ioan Botezătorul este Mesia. Dar Ioan le-a spus: „După mine vine Cel ce este mai puternic decît mine, căruia eu nu sînt vrednic să mă aplec să-I dezleg curelele încălțămintelor. Eu da, v-am botezat cu apă, dar El vă va boteza cu Duh Sfânt”.

De la începutul creștinismului, acest botez a avut o semnificație specială pentru că marchează diferența dintre un om simplu, indiferent cît de îndrăzneț sau eficient ar fi fost, și misiunea lui Cristos. Isus i-a botezat pe ucenicii

Săi cu Duh Sfânt. În timpul ultimelor Sale ore pe pământ, Isus a petrecut multe ore vorbindu-le ucenicilor Săi despre Duhul Sfânt care va veni după înălțarea Lui, ca să rămână cu ei, să-i mângâie, să-i călăuzească și să le dea acea putere care să le permită să ducă mai departe misiunea Lui.

Apoi, după răstignire, El a venit la ei și le-a spus să nu părăsească Ierusalimul. „Trebuie să așteptați făgăduința Tatălui pe care ați auzit-o de la Mine. Căci Ioan a botezat cu apă, dar voi, nu după multe zile, veți fi botezați cu Duhul Sfânt... și veți primi putere când Duhul Sfânt va veni peste voi”.

Apoi, ne-am uitat în capitolul 2 din Faptele Apostolilor. „Imediat după aceasta, i-am spus părintelui Gary, ucenicii erau adunați în Ierusalim să sărbătorească Ziua Cincizecimii. 'În Ziua Cincizecimii erau toți împreună în același loc. Deodată a venit din cer un sunet, ca vîjîitul unui vînt puternic și a umplut toată casa unde ședeau ei. Niște limbi ca de foc au fost văzute împrăștiindu-se printre ei și s-a așezat cîte una pe fiecare din ei. Și toți s-au umplut de Duh Sfânt și au început să vorbească în alte limbi, după cum le da Duhul să vorbească’.

De la această experiență ne tragem numele noi, penticostalii. Noi dăm mult credit botezului cu Duh Sfânt, așa cum a fost profețit de Ioan, promis de Tatăl și experimentat de ucenici în Ziua Cincizecimii. Sînt convinși că ați observat marea schimbare care s-a produs în apostoli după această experiență. Înainte erau oameni timizi și lipsiți de putere. După aceea, însă, au primit puterea despre care le-a vorbit Cristos. Au vindecat bolnavii, au scos demoni, au înviat morții. Aceiași oameni, care s-au ascuns în timpul răstignirii, au ieșit în mijlocul lumii ostile cu mesajul lor”.

Apoi i-am povestit părintelui Gary despre uriașa renaștere care a măturat SUA, Canada, Anglia și America

de Sud pe la începutul secolului. Mobilul acestei renașteri a fost zvonul că puterea dată bisericii în Ziua Cincizecimii a ajuns fără vlagă și că ea poate fi reînnoită prin botezul cu Duh Sfânt. Cartea Faptelor Apostolilor vorbește despre cinci ocazii diferite în care oamenii au avut această experiență, iar primii pentecostali au observat că în patru din cinci ocazii, oamenii care au fost botezați cu Duhul Sfânt, au început să vorbească în limbi”.

Părintele Gary a vrut să știe ce este vorbirea în limbi. „Este ca și cum ai vorbi într-o limbă străină, o limbă pe care nu o înțelegi”. I-am arătat părintelui Gary, rînd pe rînd, locurile din Scriptură în care această manifestare urma botezului cu Duhul Sfânt. Ucenicii au vorbit în limbi în Ziua Cincizecimii, Saul a fost umplut de Duhul Sfânt în timpul convertirii sale de pe drumul Damascului, iar mai târziu, a vorbit în limbi spunînd: „Mulțumesc lui Dumnezeu că eu vorbesc în limbi mai mult decît voi toți”; casa lui Corneliu a fost botezată cu Duh Sfânt și a început să vorbească în limbi; noii creștini din Efes au fost botezați, de asemenea, și au început să vorbească în limbi. Chiar și în relatarea botezului celor cinci din Samaria, vrăjitorul Simon a văzut că se întîmplă ceva atît de extraordinar, încît și-a dorit și el o astfel de putere și le-a oferit bani pentru ea ‘pentru ca peste oricine-mi voi pune mîinile, să primească Duh Sfânt’. Nu este logic atunci că trebuie să fi văzut manifestarea Duhului Sfânt prin vorbirea în limbi?”

„Ar avea sens toate acestea dacă s-ar întîmpla și la alte botezuri? Cînd ai experimentat tu acest lucru?”

„De trei generații, la noi în familie a devenit o tradiție”.

Apoi i-am povestit despre minunatul și înflăcăratul meu bunic. „El a auzit pentru prima dată acest mesaj în 1925. A predicat și el împotriva lui, de fiecare dată cînd i s-a oferit ocazia.

Dar, într-o zi, în timp ce stătea la amvon predicînd împotriva penticostalilor, a început să tremure și să se scuture, lucru ce se întîmplă adeseori celor ce simt pentru prima dată cum curge puterea prin ei. E ceva ce seamănă cu un șoc, cu diferența că este ceva plăcut. Oricum, bunicul a fost cel mai surprins cînd i s-a întîmplat lucrul acesta, dar a fost botezat și a început să vorbească în limbi. Din ziua aceea a început să predice „penticostal” ori de cîte ori avea ocazia pentru că și-a dat seama ce putere implică acest fel de a predica. Tatăl meu a fost botezat cu Duhul Sfînt la douăzeci și cinci de ani, iar eu cînd aveam doar treisprezece ani; toți trei predicăm astăzi botezul cu Duh”.

Părintele Gary a mai dorit să știe cum se întîmplă acest lucru astăzi.

„Întreabă-i pe copii”, i-am spus. L-am invitat să ia prînzul împreună cu noi și, în timp ce mîncam puiul cu salată, părintele Gary a ascultat multe mărturii despre experiența umplerii cu Duh Sfînt.

Prima care și-a făcut mărturisirea a fost o fată de doisprezece ani pe care o cheamă Neda. Am găsit-o în Coney Island, umblînd de colo-colo, ca și cum s-ar fi rătăcit. Linda a aflat de la ea că familia ei era foarte pornită împotriva ei din cauza vieții sexuale pe care o ducea și din cauza băuturii. „Obişnuiam să beau mult și să mă culc cu orișice băiat care mă dorea. Îmi uram părinții, mai ales pe mama. Linda m-a adus aici la Centru și am stat în capelă ascultîndu-i pe ceilalți copii povestind cum îi ajută Isus cînd sînt ispitiți. Cînd aveam probleme, cum era a face sex cu un băiat, ajungeam la dezgust și stări depresive, dar drogații aveau și ei probleme mai rele decît ale mele. Încă mai sîntem ispitiți, dar de fiecare dată fugim în capelă și ne rugăm. Cînd se rugau, vorbeau în alte limbi, dar păreau fericiți și stăpîni pe ei înșiși. Iar cînd se ridicau de pe genunchi, ispita era îndepărtată.

Văzîndu-le reacțiile, am început să doresc și eu să fiu la fel. M-am dus într-o zi în capelă să mă rog singură. I-am spus lui Dumnezeu toate problemele mele și I-am cerut să vină în viața mea, așa cum a făcut cu acei drogați. Isus a țîșnit în inima mea ca o lumină orbitoare. Și apoi, ceva a pus stăpînire pe vorbirea mea. Mă simțeam ca și cum aș fi stat pe malul unui rîu care curgea prin mine și mă făcea să bolborosesc ceva, ca o limbă muzicală. După asta, unul dintre lucrători, mi-a arătat în Faptele Apostolilor despre ce este vorba. Este cel mai minunat lucru care mi s-a întîmplat vreodată”.

Părintele Gary a ascultat dînd din cap și spunînd din cînd în cînd: „Da, da”, în semn de recunoaștere a spuselor fetei.

A doua mărturisire a produs o anume reacție din partea părintelui Gary. „Înainte de toate, a spus John, știu că lucrul acesta este adevărat. Și știți de ce? Pentru că după aceea, Isus Cristos părea să vină exact din Biblie. A devenit o persoană vie care dorea să fie cu mine în timpul încercărilor”.

„Da! - a spus părintele Gary, aceasta este minunat”.

„Pe mine, a spus un băiat Joseph, m-a ajutat să scap de droguri. Luam pastile de marijuana și am început să-mi fac injecții subcutanate cu heroină. Aveam deja viciul în mine. Cînd am auzit despre Isus, m-a surprins faptul că El a iubit oamenii, în pofida păcatelor lor. M-a atins faptul că El își ține întotdeauna promisiunea în a locui în noi prin botezul cu Duhul Sfînt. Duhul Sfînt este numit Mîngîietor, mi-au spus. Cînd mă gîndeam la mîngîiere, gîndul mă ducea la o sticlă cu vin și la o duzină de pastile. Dar, oamenii aceștia îmi vorbeau despre o mîngîiere care vine din cer și că mai tîrziu am să mă simt curat.

Așa că am început să-mi doresc asta. Ca și Neda, în capelă - a arătat cu capul într-acolo - am strigat către

Dumnezeu după ajutor și așa s-a întâmplat. A pus stăpînire peste buzele și limba mea și am început să vorbesc o limbă nouă. La început am crezut că sînt nebun, dar apoi mi-am dat seama că nu este așa pentru că mi s-a mai întâmplat ceva. Nu mai eram singur. N-am mai dorit droguri. Iubeam pe toată lumea. Pentru prima dată în viața mea, m-am simțit curat”.

Toți doreau să vorbească și să spună cum li s-a întâmplat. A trebuit să-i convingem să vorbească pe rînd. Părintele Gary a plecat o oră mai tîrziu, spunînd mereu: „Da, da!” Și-a exprimat dorința de-a se consulta cu niște prieteni de la Fordham University în legătură cu ce a aflat de la noi. Eu aș fi dorit să mai rămîna pentru că, exact în aceeași seară, un băiat a primit botezul cu Duhul Sfînt și ar fi putut să vadă minunea cu ochii lui.

Băiatul se numea Roberto. Avea cincisprezece ani, lua heroină de doi ani, iar înainte lua marijuana; a fost închis de patru ori; o dată pentru că a lovit cu cuțitul un membru dintr-o altă bandă, într-o luptă de stradă. Băiatul a supraviețuit, dar, lui Roberto îi era teamă că într-o zi va fi ucis. Spre deosebire de alți băieți care veneau la Centru, Roberto se bucura de sprijinul părinților. Au cerut ajutor peste tot, dar prăbușirea lui Roberto se producea cu o viteză crescîndă.

L-am întîlnit pe Roberto în capelă în după-masa aceea. După felul în care se plimba agitat de colo-colo, mi-am dat seama că urma să plece să-și facă o doză de drog.

„Am necazuri, Davie”, mi-a spus, încleștîndu-și și descleștîndu-și degetele. Cînd un drogat spune că are probleme, înseamnă că trebuie să-și ia urgent porția.

I-am povestit din nou lui Roberto despre botezul cu Duhul Sfînt. „Nicky va predica despre asta chiar deseară. Vino! Și lasă Duhul să vină peste tine”.

„Nu știu, Davie. Trebuie să iau puțin aer proaspăt.

Nu mă simt prea bine”.

A trebuit să-l las să plece și, sincer, nu m-am așteptat să-l revăd. Dar, când m-am întors seara în capelă, era acolo. Și după cum suferea, am înțeles că nu și-a făcut doza. M-am așezat lângă el și l-am urmărit cu atenție în timp ce foștii membri ai bandelor povesteau lucrurile minunate ce li s-au întâmplat. Nicky a predicat despre nevoia fiecărui drogat de a fi botezat cu Duhul Sfânt.

„Dacă dorești putere..., dacă ești pe marginea prăpastiei și vrei să te schimbi, ascultă-mă. Nevoia ta se numește Duhul Sfânt. Și când îl primești, mai primești zece daruri speciale pe care te poți baza. O să vi le spun. Dacă aveți un creion și o hîrtie, puteți scrie referințele biblice, ca să știți de unde le-am scos.

În primul rînd, veți avea putere. Puteți citi aceasta în Faptele Apostolilor 1:8. Veți avea putere, când Duhul Sfânt va veni peste voi.

Apoi, veți avea un Mîngîietor. Ioan 14:26. Mîngîietor nu înseamnă că vă veți simți confortabil, ci că veți avea lângă voi pe cineva care vă va da putere.

Apoi, veți avea protecție. Citiți în Fapte 16:6, cum Duhul Sfânt le interzice apostolilor să facă un pas care le poate fi fatal. Vă va călăuzi și pe voi, la fel.

Un dar important: nu veți mai fi supuși gîndirii pămîntești, ci veți avea capacități spirituale: Efeseni 2:3-6.

Veți avea viață. Acum sînteți morți în păcatele voastre, dar Duhul Sfânt - se spune în 2 Corinteni 3:5-6 - vă va da viață.

Și veți trăi cu Duhul adevărului. Acele de seringă vă promet lucruri care nu se împlinesc niciodată. Nu te ușurezi la o singură doză. Ba ajungi chiar mai rău. Dimpotrivă, Ioan 16:13 vă spune că veți avea adevărul.

Veți avea intrare la Tatăl. Citiți în Efeseni 2:18.

Și, ultimele trei: veți avea speranță. Cîți aveți vreo speranță în clipa de față? Nu prea mulți, nu-i așa? Romani

15:13 spune că veți avea speranță.

Cheia se găsește în 2 Corinteni 3:17. Voi băieți, care sînteți aici, veți avea libertate!

Și cum se întîmplă aceasta? Printr-o experiență dramatică, spontană și încărcată cu putere. Citiți în Fapte 10:44".

Apoi, Nicky s-a oprit. Glasul i-a scăzut și aproape că șoptea: „Toate acestea vă așteaptă într-o viață nouă. Dar eu nu cred că dorința noastră este să citim despre ele. Și nici să vorbim despre ele. Ci să le facem!

Dacă doriți această schimbare, putere și speranță și libertate în viața voastră, ridicați-vă și veniți în față. Îmi voi pune mîinile pe capul vostru, așa ca Pavel și vi se va întîmpla același lucru care li s-a întîmplat și noilor creștini de pe vremea lui. Veți primi Duh Sfînt!"

Roberto s-a uitat la mine și a sărit în picioare. Inima mea a tresăltat o dată cu el.

„Vreau tot ce are Dumnezeu pentru mine. Vreau să mi se întîmple și mie și să nu mă mai întorc niciodată la viața mea de acum".

Roberto a alergat în față. A luat mîinile lui Nicky și și le-a pus pe cap. Aproape instantaneu i s-a întîmplat același lucru ca și bunicului meu: a început să tremure, ca și cum s-ar fi curentat. A căzut pe genunchi, iar ceilalți băieți stăteau în jurul lui și se rugau.

Era ca și cum am fi re trăit o pagină din Faptele Apostolilor. În mai puțin de două minute, o nouă limbă curgea de pe buzele lui Roberto. Țîșnea ca un izvor într-un pămînt arid. Bineînțeles că toți ne-am bucurat. Toți ceilalți drogați s-au adunat în jurul lui Nicky și Roberto spunînd: „Va reuși. I se va întîmpla!" Nicky spunea mereu: „Doamne, îți mulțumesc! Îți mulțumesc că îi ajuți pe acești băieți!"

„Doamne-ți mulțumesc! Doamne-ți mulțumesc! Doamne-ți mulțumesc!"

CAPITOLUL 22

Am observat că botezul cu Duhul Sfânt nu elibera întotdeauna. Ba, dimpotrivă: îi prindea ca într-o capcană.

Acesta a fost rezultatul cel mai descurajator și, în același timp, și cel mai încurajator al muncii noastre. La început, speranțele noastre erau că botezul va elibera în permanență de sub stăpânirea heroinei.

Și aveam o bază solidă pentru o astfel de speranță. Imediat ce s-a născut în noi bănuiala că există o legătură între botez și abandonarea drogurilor, am depus eforturi speciale pentru a-i conduce pe drogați pînă în acest moment.

Curios, la început am experimentat la un băiat care lua marijuana. Luis a fost unul dintre cei care fumau această plantă, care pune stăpânire pe minte, dar nu și pe trup. El a primit botezul cu Duhul Sfânt și viciul minții lui a dispărut complet.

Încurajați, am continuat pe cazuri mai grele. Oare ce se va întîmpla cu Roberto care a luat heroină și care ataca mintea și trupul deopotrivă? Ce se va întîmpla oare cu el? Îl urmăream pe Roberto îndeaproape și căutam semne care să ne indice dacă a revenit la droguri sau nu, dar zi de zi el revenea la Centru cu privirea senină și plin de speranțe. „Cred că am scăpat, Davie. Acum am cu ce să lupt. Vin aici cu alți băieți și mă rog”.

Din nou și din nou obțineam aceleași rezultate. Harvey ne-a fost recomandat de către tribunal. Trei ani s-a drogat intens cu heroină, dar, după botez, ne-a spus că tentația a dispărut. Johnny a luat heroină timp de patru ani și a ieșit victorios după botez. Lefty și-a făcut injecții doi ani, iar, după botez, nu numai că a renunțat la droguri, dar s-a și hotărît să lucreze pentru Domnul.

Vincent s-a drogat cu heroină doi ani, pînă în momentul botezului său, cînd a abandonat-o spontan. Ruben avea la activ patru ani de toxicomanie; la botez a primit puterea de a renunța. Eddie a început să ia heroină de la doisprezece ani; cincisprezece ani mai tîrziu încă se droga și, datorită acestui fapt, era în pragul morții. Botezul cu Duhul Sfînt l-a eliberat de droguri.

Eram atît de entuziasmat de aceste realizări, încît am luat legătura cu specialiști în medicină ca să văd ce suport medical am pentru a putea avea pretenții atît de îndrăznețe. „Nici unul, mi s-a spus deschis. La Lexington, un băiat este considerat vindecat numai după ce nu a mai luat deloc droguri timp de cinci ani. De cît timp s-au lăsat băieții dumeavoastră?”

„Nu de mult”.

„De cîteva zile?”

„Nu. De cîteva luni. În cîteva cazuri, chiar de peste un an”.

„O! Asta e încurajator. Să-mi mai aduci vești mai tîrziu. Aș vrea să cunosc și eu ceva despre botezul dumeavoastră”.

La sfîrșitul întîlnirii noastre, am fost avertizat din nou că un toxicoman este, practic, imposibil de ajutat și că ar trebui să mă aștept la un eșec. Iar partea cea mai tristă este că atunci cînd băiatul revine, drogarea este mult mai puternică decît înainte. Dacă își făcea două injecții, își va face trei. Dacă își făcea trei, va sări la cinci. Degenerarea este mult mai rapidă după o cădere.

Atunci, unul din băieți a căzut. Chiar după botezul cu Duhul Sfînt. N-a învățat că *a trăi* cu Duhul este la fel de important ca *a primi* Duhul.

Ralph a luat marijuana timp de doi ani și heroină timp de trei. Se droga puternic. De o sută de ori a încercat să scape de droguri. A încercat să părăsească banda în care băieții își făceau intravenoase împreună cu el. De

fiecare dată când a încercat să renunțe, a eșuat. Mai avea o singură cale, gîndea el: să-și ia viața înainte de-a o lua altcuiva, într-o noapte în care ar alerga înnebunit după o nouă doză de drog. Cu doi ani în urmă, într-o noapte, Ralph s-a suit pe un acoperiș. Stătea pe margine, pregătit să-și dea drumul cu capul în jos. Aștepta doar să se golească trotuarul de dedesubt.

În acel moment a auzit un cîntec.

Venea de la una din adunările inițiate special pentru bande, care se întîlnea într-o clădire, peste drum de locul în care era Ralph. Și-a ridicat capul și a ascultat „Pe un deal, departe, era o cruce veche...”

Ralph a părăsit locul respectiv. A ascultat cîntecul, apoi a coborît scările și a traversat strada. Un semn la intrare îl invita să meargă să asculte cum lucra Dumnezeu pe străzile Brooklyn-ului și ajuta băieții care se drogau și trăiau în bande.

A intrat înăuntru. De atunci, Ralph nu a mai fost același. Și-a predat viața lui Cristos, iar mai tîrziu a primit botezul cu Duhul Sfînt.

Am fost foarte, foarte mîndri de el și mai sîntem și acum. Nu se mai droghează de aproape un an. A părăsit New York-ul și s-a dus să trăiască în California. În tot acest timp nu s-a atins de droguri. Apoi s-a întors și ne-a făcut o vizită. Cîteva zile n-a avut nici o problemă, dar am observat cum disperarea pune stăpînire pe el, ori de cîte ori se întorcea la vechii lui prieteni. Am aflat că aceștia își băteau joc de el. Ralph era ispitit. Am încercat să stăm în preajma lui, dar Ralph se eschiva.

Și apoi a căzut. A luat legătură cu traficanții, s-a dus în camera lui și și-a împuns vena.

Înainte de a primi botezul cu Duhul Sfînt, Ralph a încercat să se lase de droguri. De fiecare dată era atît de dezgustat de eșecurile lui, încît, după fiecare cădere, se droga mai tare ca înainte. Acum se lăsase de un an și a

început din nou.

Dar, de data aceasta, s-a întâmplat ceva ciudat. Drogul nu și-a făcut efectul obișnuit. A doua zi, Ralph a venit la Centru și m-a căutat. După ce a intrat în biroul meu a închis ușa, iar eu mi-am dat seama că s-a drogat din nou.

„S-a întâmplat ceva neobișnuit, Davie, mi-a spus, după ce a avut curajul să-mi mărturisească ce a făcut. După ce am luat doza, nu a avut nici un efect. Nu am simțit nimic din ce simțeam înainte. Am simțit, însă, nevoia de a alerga la cea mai apropiată biserică să mă rog. Asta am și făcut. Davie, de data asta am fost iertat și nu m-am mai simțit dezgustat ca înainte. În loc să fie mai rău ca înainte, tentația a dispărut”.

Ochii lui Ralph străluceau în timp ce spunea aceste cuvinte. „Știi la ce mă gândesc? Mă gândesc că sînt încolțit, dar nu de heroină, ci de Duhul Sfînt. El este în mine și nu-mi dă voie să mai caut scăpare în altă parte”.

Ralph s-a întors la noi, smerit și conștient de faptul că botezul lui Cristos l-a transformat într-un mod deosebit. N-a mai putut scăpa de el nici cînd a încercat acest lucru. Același lucru s-a întâmplat și cu Roberto care s-a drogat cincisprezece ani și care a căzut, pentru scurtă vreme, dar n-a mai putut deveni toxicoman. Iar Sonny, după ce a căzut o dată, s-a întors cu atîta înflăcărare, încît ne-a spus hotărît că vrea să facă seminarul.

Unde ne conduc toate acestea?

Cu siguranță, nu putem avea pretenția unei vindecări magice a drogaților. Diavolul, care se ascunde în spatele unui banal ac de seringă, este atît de fioros și de puternic, încît o asemenea pretenție ar fi o prostie. Tot ce putem spune este că am găsit o putere care poate prinde pe cineva mult mai puternic decît narcoticele. Dar această putere este însuși Duhul Sfînt, care, spre deosebire de

narcotice, face un lucru ciudat cu băieții noștri: îi ia prizonieri pentru a le reda libertatea.

Sîntem doar la începutul a ceea ce noi considerăm un experiment îndrăzneț. Mai avem mult de învățat despre ce poate face acest experiment religios în viețile celor nefericiți. Descoperim zilnic lucruri noi. Învățăm zilnic cum să facem lucrul nostru mai eficient și cum să sporim procentajul vindecărilor.

Una dintre promisiunile lui Cristos a fost că Duhul Sfînt ne va călăuzi în tot adevărul. Iar noi ne bizuim pe această promisiune. Cu siguranță că într-o zi ne va conduce la principii care pot fi folosite nu numai aici, pe Clinton Avenue, ci pe tot cuprinsul Statelor Unite, oriunde singurătatea și disperarea i-au determinat pe acești tineri să-și caute scăparea într-o seringă, într-un ac murdar și într-un dop de fierț doza de drog.

Într-o zi, Linda și cu mine stăteam în biroul meu, discutînd aceste lucruri și întrebîndu-ne unde ne-ar putea duce. Atunci am devenit conștient că mai există un nume pe care nu-l mai pronunța nimeni: Maria.

„Crezi că Maria ar putea primi botezul?” - am întrebat-o pe neașteptate. Am citit în ochii ei că se gîndea la același lucru. Amîndoi am fost de acord că Maria avea cele mai dificile probleme. Se droga cu heroină de ani de zile. Ultima dată cînd a fost să ne vadă, nici eu, nici Linda n-am crezut că va mai trăi mult. Chiar și acum visez noaptea ochii înfundați în orbite, pumnii încleștați și buzele tremurînde.

Dar am căzut de acord să ne rugăm pentru o minune în viața Mariei. Amîndoi nutream speranța să o călăuzim spre botez, aici la Centru. Dar n-a fost să fie așa. Într-o zi, în miez de vară, am primit un telefon. Era Maria și se afla în biserica lui reverend Ortez.

„Reverend Wilkerson! - a zbierat la telefon. Am vești minunate! Noaptea trecută am primit botezul cu Duhul Sfânt!”

Abia putea vorbi de emoție, așa că am rugat-o să mi-l dea pe reverend Ortez. Parcă vedeam scena întîmplîndu-se sub ochii mei, în timp ce el îmi relata evenimentele: Maria, mergînd în casa înghesuită între alte apartamente unde se țineau deseori chefuri gălăgioase; Maria, făcîndu-și drum printre bărbații și femeile spaniole pentru a-și găsi un scaun liber; Maria, ascultînd predica și chemarea de la amvon; Maria, mergînd în față. Parcă-i și auzeam glasul răgușit ultima dată cînd ne-a vizitat, care-l ruga acum pe Domnul să trimită Duhul Lui cel Sfînt să locuiască în ea.

Am văzut-o căzînd în genunchi, cu inima plină de speranță, în momentul în care mîini calde s-au așezat pe capul ei. Apoi, dulcea, blînda și melodioasa limbă pe care nu o înțelegea, dar care ieșea din propriul ei gît, pecetea și semnul că rugăciunea ei a fost ascultată. Reverend Ortez jubila: „Am așteptat multă, multă vreme evenimentul acesta, nu-i așa?”

„Într-adevăr, l-am așteptat mult. E o nouă victorie”.

Aveam însă o reținere pe care am păstrat-o doar pentru mine. Știam că Maria are o slăbiciune. Cînd se enerva, își făcea o injecție. Era un tipar pe care îl practica mulți drogați, iar eu am avut ocazia s-o urmăresc pe Maria făcînd lucrul acesta de mai multe ori. Aveam sentimentul că, dacă ar fi reușit să-și stăpînească furia doar o singură dată, totul ar fi fost în ordine. Și nu după multă vreme, Maria a fost testată.

Într-o seară, tîrziu, Maria a coborît din autobuz, pe o stradă aparent pustie, în Manhattan, aproape de fostul ei teritoriu. Din întuneric au apărut trei fete.

„Bună, Maria!”

Maria s-a întors spre ele. A recunoscut membre ale

fostei ei bande. Le-a salutat cu căldură. A observat în întuneric, în spatele fetelor, și silueta unui băiat.

„Maria, a spus una dintre fete. Se aude că ai scăpat de heroină. Se zice că ai religie acum”.

„Așa este”, a spus Maria.

„Păi, e minunat. Dacă nu mai trebuie să-ți plătești drogurile, trebuie că te scalzi în bani. Poate ai vrea să împrumuți la niște vechi prieteni un dolar sau doi”.

Maria știa la ce vor fi folosiți acești bani. De multe ori a stat cu aceste fete într-o cameră întunecoasă, strangulându-și brațul cu o curea și pompându-și în vene o seringă plină cu heroină.

„Îmi pare rău, a spus ea, dar, pentru ce vreți voi să-i folosiți, nu vi-i pot da. Știi...”

Maria n-a observat lovitura îndreptându-se spre ea. Pumnul unei fete i s-a înfipt în stomac. Maria s-a îndoit în două. Primul ei impuls a fost să-l dea înapoi și era recunoscută în întreaga zonă pentru puterea ei în luptă. Dar a rămas nemișcată, cu brațele relaxate.

Ca în prima zi, când a trecut proba pentru președinția clubului, Maria a primit pedeapsa fără să opună rezistență, fără să cricnească.

Dar, ce diferență între cele două situații: de data asta, Maria se ruga.

Se ruga și în timp ce un cuțit s-a înfipt în carnea ei. Se ruga și în timp ce, întinsă pe pământ, cele trei fete s-au aplecat asupra ei, i-au smuls geanta și au fugit rîzînd.

După un timp, Maria s-a ridicat încet, în strada goală. A ajuns cumva acasă, unde Johnny a ajutat-o să-și dea jos hainele pline de sînge. Au examinat rana. Cuțitul a pătruns în carne, pînă aproape de coaste. Rana nu era adîncă, iar Johnny a considerat că nu era nimic grav.

Îl îngrijora, însă, starea psihică a Mariei, din pricina incidentului. Ce va fi cu ea acum? De atîtea ori și-a văzut soția întorcîndu-se la vechiul ei viciu cînd se enerva.

Dar, în seara aceea, după ce și-a spălat și și-a bandajat rana, Maria a adormit liniștită, ca un copil.

Am fost puternic impresionat de această poveste. Maria ne-a făcut o vizită la Centru, la câteva zile după incident. Avea încă urmele atacului.

„M-au bătut un pic, reverend Wilkerson. Dar m-am rugat și totul a fost bine. Duhul Sfânt a fost cu mine”.

M-am uitat la Linda care era la fel de uimită ca și mine din cauza schimbării.

„E tot ce vroiam să știm”, am spus tare.

Ultima dată când am văzut-o pe Maria, pleca împreună cu familia la Porto Rico. Johnny stătea mândru alături de ea. Cei trei copii ai Mariei se țineau timizi de fusta ei proaspăt apretată, se agățau de o mamă în care începeau să simtă că se pot încrede. Părul Mariei era proaspăt șamponat și aranjat și strălucea în soare. Avea pantofi noi. Picioarele îi erau (poate un pastor n-ar trebui să observe așa ceva) rase. Și, o observație mai potrivită: mâinile îi atârnav relaxate și grațioase pe lângă corp.

Maria mi-a spus că pleacă cu familia la Porto Rico, cu scopul de a urma o școală spaniolă de instruire care va iniția cuplul pentru un program de lucru complet cu biserica. După ce vor termina școala, se vor întoarce la New York unde sperăm că vor lucra cu noi la Centru.

În timp ce îi urmăream plecând, m-am trezit repetând întruna cuvintele lui Isus: „Veți găsi adevărul și adevărul vă va face slobozi”.

CAPITOLUL 23

Pentru cei mai mulți oameni din Brooklyn, dimineața de 28 august 1961 a fost o zi obișnuită, fierbinte, de vară. Dar, pentru noi, la Teen Challenge Center, ziua a fost mohorâtă.

În ziua aceea trebuia să predăm un cec proprietarilor, cu a doua rată pentru casă. Suma de care aveam nevoie: 15.000 de dolari.

„Câți bani avem în bancă?” - l-am întrebat pe Paul DiLena.

„Nici nu îndrăznesc să-ți spun”.

„Câți?”

„Paisprezece dolari”.

Contam pe un nou miracol. Simțeam în inima mea că nu vom pierde Centrul și, totuși, eram într-un punct mort și nu aveam bani.

A venit amiaza și nu s-a produs nici un miracol.

A trebuit să-mi pun întrebări serioase în legătură cu propria mea încredințare. Mă înșelam? Așteptam prea mult de la Dumnezeu fără să-mi fac partea mea?

„În sfârșit, i-am spus lui Julius Fried, avocatul nostru, nu mă dau bătut. Nu poți aranja o amînare?”

Julius și-a petrecut după-amiaza cufundat în documente și semnînd hîrtii, iar cînd a terminat, ne-a anunțat că a obținut o amînare.

„Au acceptat să aștepte pînă în septembrie, Davie, mi-a spus Julius. Dar, dacă nu vor avea banii în mînă la acea dată, vor începe procedurile de prescripție. Ai vreo idee?”

„Da”, am spus. Și fața lui Julius s-a luminat. Dar s-a întunecat din nou cînd i-am spus ce idee aveam. „Am să mă rog pentru asta”. Julius era familiarizat cu obiceiul

nostru de a ne ruga, dar, cred că în acel moment, și-ar fi dorit un director mai practic.

În după-masa aceea am făcut un lucru destul de nesăbuit. I-am adunat pe toți tinerii, pe membrii bandelor, pe drogați, pe fetele și băieții de la colegiu, pe cei din personal și le-am spus că Centrul este în siguranță.

A fost mare bucurie. „Cred că trebuie să ne ducem în capelă să-I mulțumim lui Dumnezeu”.

Așa am și făcut. Am intrat înăuntru, am închis ușile și L-am lăudat pe Domnul că a păstrat această casă pentru folosul Său. În final, cineva m-a întrebat:

„David, de unde au venit banii?”

„O, încă n-au venit”.

Douăzeci și cinci de figuri inexpresive. Douăzeci și cinci de zîmbete înghețate.

„N-au sosit încă, am continuat. Dar, înainte de 10 septembrie banii vor fi în mâinile noastre. Sînt convins. La acea dată vă voi arăta un cec de 15.000 de dolari. Am considerat că este bine să-I mulțumim lui Dumnezeu înainte”.

Și cu asta, am ieșit din capelă.

A venit întîi septembrie. Doi septembrie, trei, patru. Mi-am petrecut o grămadă de vreme la telefon, căutînd o soluție pentru problema noastră. Toate semnele ne arătau că Dumnezeu dorea să ne continuăm munca. Vara a fost destul de rodnică. Statisticile noastre arătau că 2.500 de tineri din tot New York-ul au cunoscut adevărata Dragoste și și-au predat viețile lui Cristos. Sute de băieți și fete și-au croit prin Centru drumul spre noi servicii, spre noi perspective, spre activități noi. Doisprezece dintre ei se pregăteau să lucreze alături de noi.

„Și totul a început cu acea fotografie din *Life*”, i-am spus soției, într-o seară cînd treceam în revistă anul ce a trecut.

„Nu este ciudat că nu ți s-a dat voie niciodată să vezi

băieții de la proces?” - a întrebat Gwen.

Era ciudat. Am scris, am telefonat, am bătut la uși aproape patru ani. Dar, din motive ce depășesc înțelegerea mea, nu mi s-a dat voie niciodată să lucrez aproape de băieții a căror tragedie m-a adus în primul rînd la New York. Destinul lor și al lui Israel - președintele bandei Mau Maus - a rămas, cel puțin pentru o vreme, în mîinile statului. Poate cînd băieții vor fi eliberați din închisoare, voi avea posibilitatea să le spun că încă mai am pe inimă grija pentru viitorul lor.

Mai era, însă, un băiat, din primele mele zile la New York, a cărui viață a venit în contact cu a mea: Angelo Morales.

Într-o dimineată, Angelo a venit să ne viziteze. Am rețrăit împreună ziua în care s-a lovit de mine pe scări, aproape de apartamentul tatălui lui Luis Alvarez. Acum, Angelo era aproape de absolvirea seminarului. Va lucra și el cu mine la Centru.

„Dacă va mai fi Centru, Angelo”, i-am spus, discutînd cu el despre problemele noastre financiare.

„Pot să vă ajut cu ceva?” - a întrebat Angelo.

„Da. Du-te în capelă și roagă-te împreună cu ceilalți. În timp ce vă rugați, eu stau la telefon”.

Toți membrii din conducere erau ocupați cu apelurile telefonice la vechi prieteni ai Centrului. Primeam în permanență ajutoare financiare, dar niciodată suma de care aveam noi nevoie ca s-o putem preda la 10 septembrie. Printre multele telefoane, am sunat și la Clem Stone în Chicago. Harald Bredesen i-a spus despre ce este vorba, recunoscînd că este cam stînjedit. Clem a fost deja mai mult decît generos cu Centrul. L-am ținut la curent cu realizările muncii noastre, nu numai cînd aveam nevoie de bani, dar bănuiesc că, în momentul în care Clem a auzit că este căutat de Teen Challenge Center, instinctul natural l-a determinat să-și protejeze portmoneul cu mîna.

Harald a stat de vorbă cu fiul lui Clem, în 8 septembrie. Au avut o convorbire lungă. Harald i-a spus despre realizările noastre și le-a mulțumit pentru aportul ce și l-au adus la ele. Apoi, a pus punctul pe „i”.

„Ne trebuie 15.000 de dolari pînă poimîine, i-a spus și i-a explicat de ce. Nu știu care sînt posibilitățile dumneavoastră în momentul de față. Și nici n-am să vă cer să luați o hotărîre la telefon. Dar discutați problema aceasta cu tatăl dumneavoastră. Transmiteți-i mulțumiri pentru ajutorul pe care ni l-a acordat pînă acum. Apoi vedeți ce se întîmplă”.

A sosit zece septembrie.

Ni s-a adus poșta de dimineață. Am deschis-o nerăbdător. Erau plicuri de la copiii care ne trimiteau bănuții lor.

„Îți mulțumesc, Doamne, am spus. Nu ne putem descurca fără acești bănuți”.

Și asta a fost tot.

Am început serviciul de dimineață în capelă. Am cîntat și ne-am rugat cu toții. Ici-colo, cîte unul îi mulțumea lui Dumnezeu pentru că ne va trimite cei 15.000 de dolari.

În mijlocul serviciului am fost chemat la ușă.

Era o distribuie specială. M-am uitat la ștampilă: Chicago, Illinois.

Am deschis plicul, iar înăuntru era un cec garantat de 15.000 de dolari.

Cînd am dus bucățica aceea de hîrtie în capelă, n-am avut glas. Am stat în fața căminului cu snopul de grîu sculptat în basorelief pe faianță. Nu puteam vorbi, așa că mi-am ridicat mîna în semn de liniște, iar după ce s-a potolit gălăgia, Paul DiLena i-a înmînat cecul celui mai apropiat băiat.

„Dă-l din mână în mână, te rog”, a spus Paul foarte încet.

Cecul de pe care am scos banii și pe care Clem Stone îl are înregistrat în dosarele lui la Chicago, spune o poveste mută despre minunata călăuzire a lui Dumnezeu printre tinerii din New York. Este semnat și banii puși în bancă. Dar este mai mult decât atât. Dacă te uiți cu atenție la acel cec, vei observa că este pătat, chiar murdar, cum a trecut prin mâinile a douăzeci de tineri care au învățat ce înseamnă să crezi. Poate că sînt și urme de lacrimi. Lacrimi de recunoștință în fața lui Dumnezeu, care lucrează pe căi neînțelese pentru a-Și realiza minunile.

EPILOG I

Bineînțeles că povestea este departe de a fi încheiată.

Zilnic se scriu noi capitole în viețile transformate ale tinerilor din tot New York-ul.

Și s-a mai scris și un nou volum. Despre Chicago, nu despre New York. Un nou Teen Challenge Center există deja și lucrează în acest oraș. Învățînd din greșelile și succesele Centrului-pilot, cel din Chicago merge înainte.

Ca și casa noastră din New York, funcționează cu un buget de aproximativ 50.000 de dolari, numai în primul an de funcționare. Și, ca și noi aici, vor funcționa cu sume de paisprezece, cincisprezece, șaisprezece dolari în bancă. Cînd am fost la Chicago să ajut la pornirea noului Centru, auzeam întrebările lui Paul DiLena: „Unde sînt banii, unde sînt registrele, cine are responsabilitățile?”

Duhul Sfînt le are.

Atîta timp cît El este responsabil, vom izbîndi. De cîte ori încercăm să facem ceva după puterile noastre, eșuăm.

Acesta este principiul de conducere al Centrului din New York; este principiul care conduce și noul Centru din Chicago, și cel care se deschide la Philadelphia și la Boston, la Los Angeles și la Toronto.

Duhul Sfînt este responsabil.

Ar trebui să scriem acest lucru pe fiecare ușa, dar pentru că așa ar fi doar simple cuvinte, trebuie să facem mai mult: vom scrie în viețile noastre. Și în toate viețile spre care putem arunca o punte și pe care o putem mișca cu Duhul viu al lui Dumnezeu.

EPILOG II

Povestea centrului Teen Challenge continuă să deschidă noi capitole, chiar și după treizeci de ani de existență. Centre de reabilitare, case de primire a celor fără casă, școli de instruire, programe de evanghelizare și centre speciale pentru cei fără nici o speranță se găsesc astăzi pe fiecare continent.

Teen Challenge a apărut pentru prima dată în Europa de Est, pe la începutul anilor '80, când s-a deschis un centru de reabilitare pentru fete, lângă Budapesta. Apoi a apărut unul în nordul Poloniei. Noi centre se deschid în Cehoslovacia, Iugoslavia și, în curînd, în Rusia.

Prima școală de instruire Teen Challenge funcționează deja la Zagreb în Iugoslavia. Va servi ca sursă de lucrători pentru Europa de Est.

Progresul fantastic și răspunsul la Teen Challenge, de-a lungul anilor, este o dovadă că ideea de la care s-a pornit nu este a unui om, ci lucrarea Duhului Sfînt astăzi, în această generație de tineri.

Să se deschidă cît mai multe capitole!